HỒI KÝ CỦA NGƯỜI

YAEL DAYAN

NỮ BINH ĐỘ THÁI

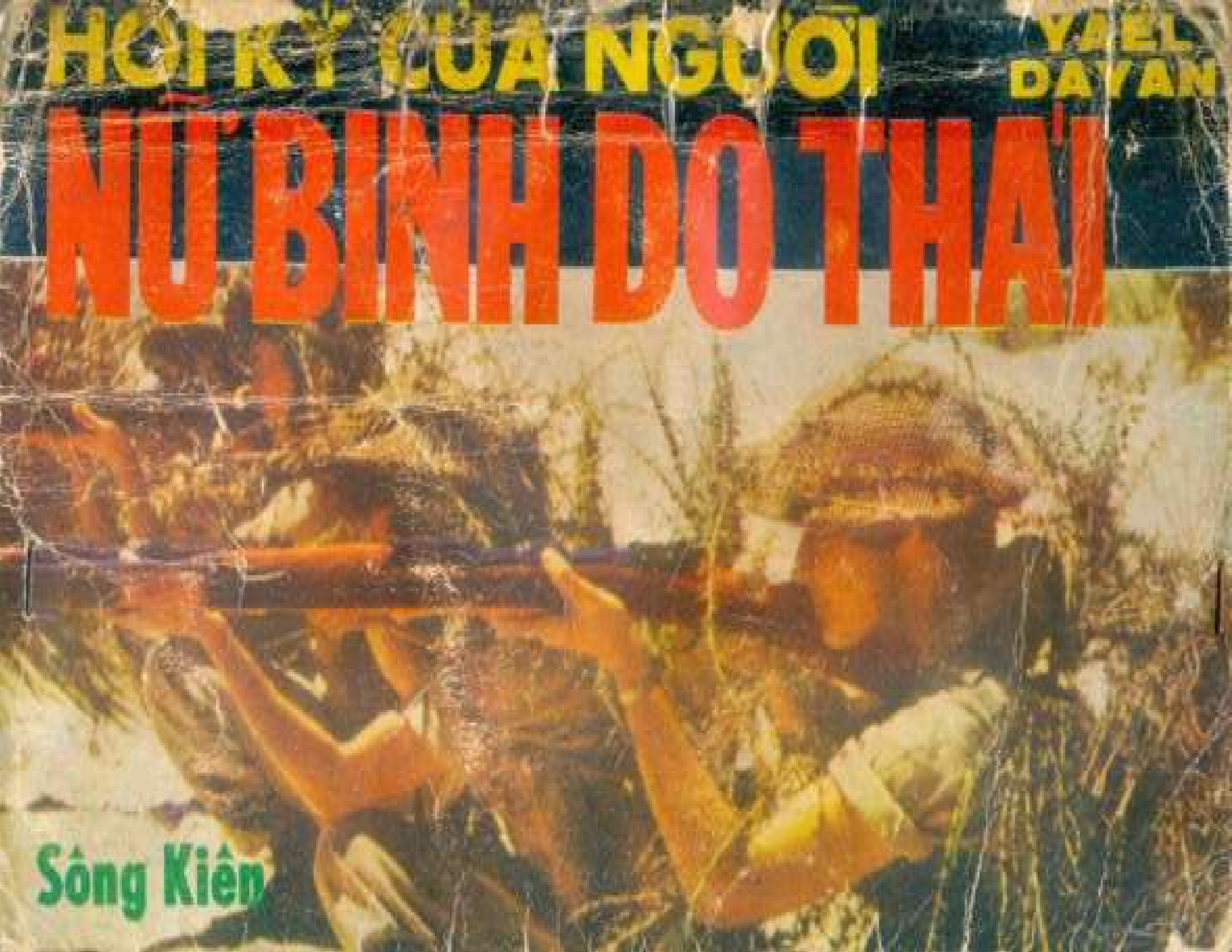

Sông Kiên

tve-4U
CÙNG ĐỌC, CÙNG CHIA SẺ

Tên sách : HỒI KÝ NGƯỜI NỮ BINH DO THÁI
Tác giả : YAÊL DAYAN
Bản Việt ngữ : MAI VI PHÚC
Nhà xuất bản : SÔNG KIÊN
Năm xuất bản : 1974

Nguồn sách : Thích Đức Châu

Đánh máy : thoibayhet, chip_mars, mopie, thao nguyen, quanhoangtrung, pham_my, Vỹ Trạng, Rùa Biển, nhungphan1204, camchuongtim, pinkie_min, thuy3098

Kiểm tra chính tả : Văn Bình, Vũ Thị Xuân Hương, Bouillard Huế, Nguyễn Thu Hà, Đỗ Thúy Nhi, Hồ Hữu Tín, Nguyễn Mỹ Quỳnh Dao

Biên tập ebook : Thư Võ
Ngày hoàn thành : 11/06/2018

https://thuviensach.vn

Ebook này được thực hiện theo dự án phi lợi nhuận « SỐ HÓA 1000 QUYỂN SÁCH VIỆT MỘT THỜI VANG BÓNG » của diễn đàn TVE-4U.ORG

Cảm ơn tác giả YAÊL DAYAN, dịch giả MAI VI PHÚC nhà xuất bản SÔNG KIÊN đã chia sẻ với bạn đọc những kiến thức quý giá.

https://thuviensach.vn

Ghi chú : Nhóm làm ebook thay thế 2 trang thiếu của sách gốc 23, 24 bằng ký hiệu **(...)** và sẽ bổ sung sau khi tìm được phiên bản đầy đủ. Mong bạn đọc thông cảm cho thiếu sót này.

https://thuviensach.vn

TỦ SÁCH TRUNG ĐÔNG

Chủ-trương :

NGƯỜI SÔNG KIÊN và LÊ THỊ-DUYÊN

https://thuviensach.vn

SÔNG KIÊN

Đã phát hành :

1. BỨC TƯỜNG THÀNH DO THÁI
2. NHẬT KÝ PALESTINE
3. HỒI KÝ NGƯỜI NỮ BINH DO THÁI

Sắp phát hành :

TÂM SỰ NGƯỜI NỮ BIỆT KÍCH QUYẾT TỬ PALESTINE

https://thuviensach.vn

YAÊL DAYAN
Ái nữ tướng độc nhãn MOSHE DAYAN

HỒI KÝ CỦA NGƯỜI NỮ BINH DO THÁI

Bản Việt ngữ : MAI VI PHÚC

SÔNG KIÊN XUẤT BẢN
1974

https://thuviensach.vn

HỒI KÝ CỦA NGƯỜI NỮ BINH DO THÁI

Nguyên-tác : UN NOUVEAU VISAGE

Của Yaêl Dayan, ái nữ Tướng độc nhãn Moshe Dayan

Quyển sách đã được dịch ra 15 thứ tiếng

Bản Việt ngữ của Mai Vĩ Phúc

SÔNG KIÊN in lần thứ nhất

Saigon Vietnam

1974

ẤN PHẨM THỨ MƯỜI CHÍN

CỦA NHÀ XUẤT BẢN SÔNG KIÊN

BẢN QUYỀN CỦA NGƯỜI SÔNG KIÊN

https://thuviensach.vn

NẦY đây ngôi nhà của tôi : tường màu trắng, những cây đà trên trần nhà, một phòng khách được sưởi ấm bằng một lò sưởi, và những phòng ngủ nhỏ hẹp nơi tầng nhứt. Chìa khóa là một chìa khóa đích thực xoay trong ổ khóa và ngăn cách tôi với thế giới bên ngoài. Tôi mở va li ra, thắp lên ánh sáng một ngọn lửa yếu ớt lan dần trong mớ củi ướt, và tôi bình thản uống một ly rượu vang.

Tôi mở cửa sổ, một làn gió lạnh và mặn mà, tràn đầy sinh khí, đánh thức tôi cùng với ngọn lửa, và thổi tới tận phòng tiếng đại dương gào thét, lấp đầy các xó xỉnh bằng những tiếng động và hơi mát. Tiếng gió than vãn chìm mất trong tiếng sóng dội ầm ĩ vô các bờ giốc đá ; những giọt mưa đầu tiên bay vỗ lên khung cửa kiếng và tham gia vô cuộc hợp tấu của đất trời.

Trước mặt tôi là một ngọn hải đăng, ánh sáng lờ mờ soi rọi biển khơi, mặc dù không có một thủy thủ nào, dù gan dạ, lại dám liều vượt biển đêm nay. Ánh đèn di động, quét đều đặn lên cửa sổ, rọi qua khung kiếng cửa và các tấm màn. Không thể nào trốn tránh khỏi nó : là một cơ khí công hiệu, nó lục lạo bóng đêm thường xuyên. Sóng biển và mưa gió hợp thành một hòa điệu mà ánh đèn đó tách ra như một thực tại duy nhứt không gì có thể làm xúc động, đối với nó không có gì hiện hữu, cả tôi và cả thế giới nầy ; thế nhưng, nó dừng lại một giây trên những viên gạch vuông lót phòng, làm lấp lánh cái ly và phần rượu trong ly, lớp kim khí của cây viết máy ; dừng lại một lúc, nó dời đi, nhưng sẽ còn trở lại, vẫn sẽ còn trở lại.

Ánh đèn đó có một sức làm lòng người quyến luyến, một

https://thuviensach.vn

sự đều đặn khiến mình yên tâm. Những tiếng động bên ngoài thay đổi không ngừng : giờ đây mưa đã tạnh. Tôi uống cạn ly rượu và đứng lên xuống bếp pha trà. Nhưng ánh đèn đó vẫn không thay đổi ; theo tiết điệu đã định, nó đi vào trong tôi mỗi lúc một sâu hơn. Tôi cảm thấy nó đi vào tận cùng tâm khảm. Người ta không thể xem nó là bạn, nhưng, thực ra, trốn tránh nó cũng không ích gì. Nó là một ánh sáng âm thầm cuốn theo mọi vật, quét sạch các kỷ niệm để nhận chìm chúng ngoài xa khơi trong lớp sóng, hay vứt bỏ trên bờ một hòn đảo xa lạ hoặc đưa chúng lên mất hút trên kia, trên một áng mây.

Một ý nghĩ chợt nảy ra trong đầu tôi ; ánh đèn thù nghịch đó, cơn mưa bay vỗ lên cửa sổ… ánh đèn di động ấy và cơn mưa… tôi đã quen với chúng từ lâu rồi. Từ lâu rồi sao ? Hai năm. Một thời gian đăng đẳng.

Ánh đèn di động của một ngọn hải đăng tại Finistère nhắc tôi nhớ lại ánh sáng rọi dài bất động phía sau Tel-Aviv. Cách đây hai năm, khi chiến tranh Sinai chấm dứt, nó tìm kiếm các phi cơ hoặc hướng dẫn chúng, và từng chập một soi sáng bên trong của một trại lính rộng lớn. Một căn phòng dài và hẹp, những chiếc giường chật chội và cứng rắn đã được phủ bởi nhưng cái mền ka ki kéo thẳng ; ánh sáng lấp lánh trên lớp kim khí của các cây súng, làm sáng lên một giọt lệ nơi khóe mắt của một đứa con gái trong số những đứa con gái đang ngủ và tiếp tục con đường của nó, không nghe, không cảm thấy một điều gì…

Ban đầu tôi thù ghét đời lính vô cùng [1] ; nơi thâm tâm,

https://thuviensach.vn

tôi thù ghét nó ngay lúc tôi phải nối đuôi để nhận lãnh quân trang và quân dụng. Người hạ sĩ quan tiếp liệu liếc mắt quan sát tôi trước khi chọn số quân phục vừa với tôi.

- Tôi không muốn lãnh quần áo vải và đồ ngủ đâu. Tôi có đem theo quần áo cho tôi.

- Rất tiếc, số quân 361.950, cô phải nhận lãnh và ký biên nhận đầy đủ.

- Tôi tên là Ariel Ron. Ông có cần tôi đánh vần tên tôi không ?

Anh ta quay lại cười :

- Ê, tụi bây, con gái của đại tá đó. Hình như cô ta có đem quần áo theo.

Tôi không thể khóc. Tôi cảm thấy xấu hổ, nhưng không làm sao chảy nước mắt. Tôi cầm lấy quần áo, nhét chúng vô mớ hành trang, đội mũ lên, đeo thẻ bài mang quân số của tôi, 361.950, và tới xếp hàng một lần nữa để chờ khám bệnh. Đứa con gái bên cạnh tôi nức nở. Nước mắt làm xấu đi khuôn mặt đỏ và ướt của nó. Đứa con gái đứng sau tôi cắt nghĩa :

- Nó tin dị đoan. Bi thảm là số quân của nó không mang số tám ở đằng đuôi, và nó cho rằng như vậy sẽ xui cho nó.

Đứa con gái tiếp tục đề nghị chia cho tôi phần bánh kem của nó. Tôi không thèm loại bánh đó, chỉ nghĩ tới thôi cũng đủ làm cho tim tôi đau nhói… Nhưng tôi cố tỏ vẻ bình tĩnh và sành sỏi, như thể đây là một khung cảnh quen thuộc với tôi. Máy phóng thanh gọi lớn :

- Số quân 361.950.

https://thuviensach.vn

Giọng nói lập lại giận dữ :

- Số quân 361.950.

- Một nữ trung sĩ, thấp và vạm vỡ, bước tới và đẩy vai tôi tới trước.

- Số quân của cô. Cô chờ đợi gì nữa chớ ?

- Tôi tên Ariel Ron. Tôi có một cái tên. Không thể gọi tôi bằng tên sao ?

- Không, không thể có chuyện đó.

- Tôi muốn hét lên tên tôi, cho đứa con gái đang khóc, cho đứa con gái có bánh kem, cho người nữ trung sĩ, cho tất cả những kẻ nam người nữ. Tôi là Ariel Ron, và không là một ai khác. Nhưng mà tên tôi làm gì được họ chớ ? Tôi thèm muốn vô cùng được rứt bỏ thẻ bài, tròng vô cái áo dài và rời khỏi đây. Thế nhưng, tôi lại trèo lên một chiếc cam nhông quân sự với vài ba chục đứa con gái khác, tất cả đều bận quân phục, tóc cột thành búi phía trên cổ áo năm phân. Không hiểu tại sao tôi mấp máy đôi môi và cất giọng hợp ca với họ một điệp khúc lâu đời :

Hãy đem tới bánh mì và nước
Cổ họng chúng tôi đã khô rồi
Đời lính không túng cùng đến thế
Màn đêm buông là lúc đẹp trời.

Chiếc cam nhông chạy mau qua những vườn bắp xanh lá và vàng. Tel-Aviv giờ đây thụt lại sau lưng chúng tôi và, khi vô tới trại, người tài xế la lên :

- Tới rồi các nữ tân binh !

https://thuviensach.vn

Xe cam nhông, kho quân trang, nối đuôi nhau, bao giờ cũng nối đuôi nhau…

- 361.950, đây là giường của cô. Không được dùng đồ đạc cá nhân. Và trong đúng năm phút nữa, cô hãy tới trình diện phòng họp.

Khi về lại phòng, tôi ngồi xuống mép giường, trước những cặp mắt tò mò của các con bạn đồng đội hoài công cố làm cho tôi mở miệng ; do đó họ lần lượt xem như không có tôi nữa.

Tôi để cây súng bên cạnh.

- Cô không được rời mắt khỏi cây súng một giây phút nào hết. Nó cần phải được xem như thuộc cơ thể của quý vị.

Bàn tay tôi rút lại khi chạm lên mớ thép lạnh.

Tôi cởi quân phục ra, mang nó lên chỗ người ta đã ra lệnh và máng sao cho đúng cách, sau đó, không màng tới tiếng động, tôi chui lên giường. Hai tấm ga, nhỏ hơn tấm nệm, những cái mền nhám và cây súng tôi ôm siết vô người tới mức tôi biết rõ từng chi tiết nhỏ bé của nó, và áp sát vô người tôi như vậy nó ấm lên dần dần.

Tôi căng những cái mền thành như thể một căn lều. Bên trong, tôi cảm thấy ấm, và tối đen. Tấm thẻ bài lòng thòng trên ngực tôi không còn nghe lạnh nữa, cây súng không làm tôi vướng bận. Tôi nằm một mình trong lều, một mình với những ý nghĩ, với tiếng mưa tầm tã và những giọng nghèn nghẹn vọng tới từ một thế giới khác.

- Thế rồi mình và anh ta trao nhau cái hôn từ biệt, anh ta

https://thuviensach.vn

ôm siết chặt và dặn mình hãy tỏ ra ngoan ngoãn.

- Bồ có khóc không ?

- Bồ không thấy là nó khóc sao ?

- Chừng nào tụi mình được về phép lần đầu ?

- Mình sợ bắn kinh khủng. Bồ có nghĩ là mình sẽ được miễn tập bắn không ?

Sau đó một giọng nói ồm ồm vang lên :

- Hãy tắt đèn.

Người ta chỉ còn nghe có những giọng thì thầm. Nhưng từng chập đều đặn, ánh đèn rọi chiếu sáng căn phòng.

- Nè, Ariel !

Tôi quay về phía có tiếng gọi, phía giường bên trái bị chiếm giữ bởi Leah, một đứa con gái nhà giàu được cưng yêu chiều chuộng, bận một cái áo sơ mi bằng tơ dưới lớp đồ ngủ và ban đêm thoa vội son môi, mặc dù có lệnh cấm chánh thức.

- Ariel, mình phải làm sao với vật nầy ? Nó chỉ cây súng với vẻ ghê tởm.

- Đừng nói « vật này » hãy nói : « cây súng của tôi ». Được rồi, đưa nó đây cho mình, hãy ngủ và để mình ngủ.

- Bồ thực dễ thương. Cám ơn.

Và như vậy, sự sưu tập tôi đã có trên giường được phong phú thêm với cây súng nòng dài thứ hai mà tôi xếp bên cạnh cây súng của tôi. Tôi cảm nhận được chúng xuyên qua lớp áo ngủ, truyền hơi ấm cho chúng và thấy quen dần.

https://thuviensach.vn

Tôi không thể chợp mắt. Mọi việc đều xảy tới mau chóng biết bao ; chiến tranh Sinai, chuyến trở về vội vã của tôi từ Hoa kỳ, cuộc đón rước tại sân bay, và, giờ đây, đời lính. Đời lính trong hai năm, hai năm tròn, 24 tháng, 730 ngày, 730 đêm. Những đêm dài, lạnh ướt hay nóng nhớp nháp, mà đêm nay mới chỉ là đêm đầu.

Tôi bị bao quanh bởi những gì không đẹp mắt ; và những đứa con gái kia nửa đàn bà, nửa trẻ con… Phải chi họ có thể ngậm miệng một vài tuần ! Ít ra giờ phút nầy cũng thuộc về tôi. Tôi tốc mền, tròng áo choàng vô người, đeo súng lên vai, giấu cây súng của Leah dưới nệm và ra ngoài. Tôi cần thở và uống một ít nước. Tôi ý thức được cái bộ dạng khôi hài mà tôi không thể tránh được : đôi giày ống không vớ, cây súng trút nòng xuống để nước mưa đừng lọt vô, một áo tơi, và tấm đính bài kêu leng keng nơi cổ.

Tôi nghe có tiếng la :

- Đứng lại ! Mật khẩu !

- Cút đi ! Tôi đi tìm nước. Tôi là Ariel Ron. Trung đội C. Tôi đi tiếp.

- Đứng lại không tôi bắn !

- Bắn đi, nhưng hãy để tôi đi tìm nước đã.

Hai cô gái trùm áo mưa nặng nề, vẻ ngái ngủ và kinh hãi vì sự xuất hiện của tôi nhiều hơn là tôi kinh hãi vì sự xuất hiện của họ, bước về phía tôi. Tôi đọc số quân và, vừa bước đi, tôi vừa nghe một cô gái nói với cô kia :

- Bộ cô ta tưởng mình là con gái của vị tư lệnh Quân khu

https://thuviensach.vn

là không cần biết tới mật khẩu sao ?

Tôi uống nước, thở khí trời ẩm ướt và quay trở lại để ngủ. Đêm như dài ra, tựa ánh đèn rọi.

- Hãy ngủ ngon, 361.950. Tôi thì thầm, sau đó tôi thiếp đi.

Tôi choàng tỉnh dậy. Mưa vẫn còn rơi và tôi siết chặt hai cây súng tới mức bàn tay tôi đau nhói. Tôi chiêm bao thấy bộ quân phục tự đi dạo lấy một mình. Nó thẳng nếp nhưng trống rỗng và bước đều, theo nhịp điệu của tấm thẻ bài bằng kim khí chạm nhau. Cây súng lòng thòng trên vai đột nhiên rơi xuống, và bộ quân phục không cúi lượm lên. Sau đó, mặc dầu tiếng leng keng của tấm thẻ bài càng lúc càng lớn, bộ quân phục lại cụp xuống, cây súng tuột một mỗi lúc một thêm thấp và một giọng nói hét lên.

- *Imma* ! (má ơi !, theo tiếng Hy bá lai).

Tôi vụt ngồi lên. Đó là tiếng la của một con bạn đồng đội trong giấc ngủ. Nó có một bộ mặt kinh hãi như thể đang giao đấu với một ảo ảnh hãi hùng.

Ánh rạng đầu tiên của một ngày chiếu sáng căn phòng, phát hiện những dãy giường trên đó nằm ngủ những thân hình trùm kín một cách quái gở, những cái gối với viền mép méo mó vì cây súng đã chia chỗ nằm với họ.

Đứa con gái bên cạnh tôi lẩm bẩm những lời nói khó nghe trong giấc ngủ, liên quan tới một cái áo dài. Đứa con gái kế tiếp đang ngáy. Phòng ngủ nồng nực mùi người tỏa ra trong sự ẩm ướt chung quanh. Tôi đứng lên mở cửa sổ. Khí trời mát

https://thuviensach.vn

mẻ pha lẫn hơi mưa làm tôi dễ chịu.

Tôi nghe cô đơn lạ lùng, mặc dù có cả chục đứa con gái vây quanh, và tôi cảm thấy tất cả đều có vẻ xa lạ và khác thường. Những đứa con gái kia cũng cảm thấy cô đơn ? Họ đang nghĩ tới ai vào lúc nầy ? Tôi có vẻ quen với cảm tưởng hiện tại không ?

Khí trời mát mẻ. Dù nằm trên giường, dưới lớp mền và hơi ấm không có là bao, tôi vẫn nghe rùng mình. Mọi người đều yên giấc và tôi thoáng cảm thấy buồn ngủ.

Cánh cửa đột ngột mở ra, và người nữ trung sĩ, vẻ tỉnh táo và đầy sinh lực hùng dũng bước vô. Bà ta vỗ tay vừa nói vừa băng qua các dãy giường ngủ.

- Chào tất cả chị em. Trong năm phút nữa là cuộc tập thể dục buổi sáng ! Bà ta kéo mền và thân mật vỗ vai chúng tôi.

Tôi bận lẹ quần áo và chuẩn bị sẵn cho buổi đầu tiên nầy. Căn phòng không mấy đẹp mắt, với các bộ mặt ngái ngủ, có những bộ mặt thoa đầy kem, cả trang điểm nữa, và đứa nào cũng đều lạnh run ; có đứa cố nấn ná thêm một phút ấm áp, co rút dưới lớp mền. Từ hai ngày nay họ thay đổi biết bao ! Trước đây bao giờ họ cũng cần một chầu tắm rửa khỏe khắn và chải đầu. Tôi cầm cây súng lên, trả cho con bạn bên cạnh cây súng của nó và bước ra ngoài.

Trời vẫn còn tối, mới năm giờ sáng, một bầu trời ảm đạm và phía dưới là những bộ quân phục. Tôi có vẻ rụt cổ trong bộ quân phục, khuôn mặt tôi tròn và nhỏ, và tôi cần phải cột những sợi tóc dài thành búi. Chỉ tới khi trời tối tôi mới có thể xõa tóc theo ý muốn.

https://thuviensach.vn

Nước da tôi có màu xanh lục dưới lớp vải kaki nầy và màu mắt tôi xanh hơn thường lệ ; cái mũ đội trên đầu cho thấy rõ tôi chỉ là một con số. Nhưng dần dần tôi tập ưa thích sự thiếu vắng cá tính ấy và chìm đắm vô trong đó với niềm thú vị. Điều ấy khiến tôi cảm thấy mình quan trọng, vì bổn phận phải tỏ ra giống như người khác càng làm cho tôi thêm ý thức cái ưu thế của mình. Tôi bắt đầu vạch ra một kế hoạch cho những giờ giấc của tôi nhờ những khám phá nho nhỏ giúp tôi tiết kiệm được thời giờ.

Tôi đem theo bàn chải đánh răng và dùng nó khi từ nhà ăn trở về. Tôi lau và vô dầu cây súng vào buổi tối và bọc nó trong một cái khăn. Tôi bận quần áo khi đi ngủ, và tròng bên ngoài một áo thun dài tay, và kéo những tấm ga cho thẳng thớm dưới lớp mền, thế nào để, buổi sáng, khi tôi thức dậy, giường tôi như được dọn dẹp để chờ sự thanh tra và tôi có thể cầm lên một cuốn sách và tới câu lạc bộ để an hưởng một khoảnh khắc tự do.

Tôi tránh để ý tới « họ » : tới các con bạn cùng trung đội. Tôi lo làm việc của mình và chịu đựng khá giỏi sự thao luyện thể xác, ngoại trừ lúc trời ẩm ướt. Khi trời mưa, hay sau những cơn mưa rào lớn, tập bò trong bùn nằm trong chương trình huấn luyện chúng tôi. Nước chui vô tận da, qua lớp quân phục, quần của chúng tôi thực đáng tởm và để cho sự cực khổ được hoàn toàn, chúng tôi có viễn ảnh ngon lành, trong khi đang bò, là sẽ phải giặt chúng trong nước lạnh. Tôi cố chịu lên cùi chỏ để tránh chạm xuống mặt đất ngập nước nhưng, các bắp thịt mệt mỏi, tôi đành phải bỏ cuộc ngay sau đó.

https://thuviensach.vn

Những sinh hoạt chung, như dùng bữa hay tắm rửa, là những lúc khó chịu nhứt trong ngày. Đồ ăn không dở, nhưng chúng tôi phải nuốt qua loa làm mất hẳn sự ngon miệng. Phải nối đuôi nhau, đứng trong một hàng dài gồm các khuôn mặt đói ăn và những gà mên chạm nhau ; và sau đó người ta dồn đống cho chúng tôi nào là khoai tây, nước xốt, dưa món ngâm dấm và mứt, tất cả chung trong một gà mên. Một khi trở lại nhà ăn đầy người, tôi đã phải nghe hàng chục mẩu chuyện, chuyện nào cũng thực quái gở, về các biến cố trong ngày. Tôi là người thứ hai không thích dùng bữa tại nhà ăn tập thể và một mình tôi tới câu lạc bộ dùng cà phê và bánh bích qui. Ở đó, tôi nghĩ tới một ngôi nhà, không phải nhà ba má tôi mà là ngôi nhà của tôi. Một ngày nào đó, tôi sẽ có một cái bàn và sẽ lo cho việc nấu bếp… Trước đây những ý nghĩ nội trợ đó không hề nảy sanh trong đầu tôi. Tắm cũng giống như điểm tâm. Các buồng tắm nhỏ bé, và chúng tôi phải cởi quần áo trong phòng để đồ và chờ cho một buồng tắm trống người.

Tôi xếp hàng một lần để chờ tắm, nhưng chỉ một lần thôi ; các bóng dáng không hình thù đó xô đẩy nhau, những nhận xét lén lút tiếp theo những tiếng cười nhức nhối, thực quá lắm đối với tôi. Tôi khổ sở giùm những đứa nhút nhát, những đứa đứng trong góc nhũn nhặn chờ tới phiên mình. Tôi nằm chiêm bao vào đêm sau buổi tắm đó. Tôi thấy lại tôi đứng giữa những hàng dài con gái không một miếng vải che thân đứa sau chà xà bông lên lưng đứa trước. Tôi vẫn bận nguyên quần áo, và hoài công vùng vẫy khỏi một cô gái muốn bằng mọi cách chà xà bông lên chính lưng tôi.

https://thuviensach.vn

Sau đó, tôi đi tắm muộn về đêm, khi nào có thể tách ra một mình, tôi thư thả tắm, để nước chảy từ từ, gội rửa dần sự dơ dáy trong ngày, và chà sát da thịt bằng cái khăn vải thô một cách thích thú. Tôi cởi thẻ bài ra, và đứng tắm như vậy, tôi cảm thấy trong một khoảnh khắc xa cách với tất cả cảnh đó.

Những ngày trôi qua mau chóng và tôi cố hết sức để đừng bị tiêu hết nghị lực. Có những lúc xấu hổ, những lúc buồn cười, và bao nhiêu điều cần phải quan sát. Tôi đâm ra yêu mến cây súng của mình. Nó thuộc về tôi, đó là một người bạn trung thành, đáng tin cậy. Tôi chuyện trò lâu dài với nó, và tôi hoàn toàn thẳng thắn và thành thực.

Điều làm cho tôi thú vị nhiều nhứt trong tuần là phiên gác đêm. Các con bạn đồng đội không hiểu tại sao tôi lại chọn các phiên gác một mình đó. Bao giờ họ cũng tìm cách lẩn tránh. Tôi nôn nóng chờ tới phiên mình.

- Nó làm gan, những đứa khác nói.

Thực là tốt đẹp được một mình trong áo lạnh thùng thình với khẩu súng và mật khẩu.

Tôi chỉ mong ước phần nào thôi một chuyện gì đó sẽ xảy ra. Trọn đêm, tôi mở to mắt mơ màng tới một ngôi nhà nho nhỏ với một chuồng bồ câu và một bức tường rất cao bao quanh ; tôi tự nhủ mình sẽ vui sướng biết bao nếu vầng trăng khuyết vì khi đó tôi sẽ thèm khóc, vầng trăng thu chỉ đầy khi nào mọi sự thực tốt đẹp, hoặc thực xấu, chớ không vào những lúc người ta cảm thấy buồn hay lòng mình trống trải. Vầng trăng mỗi đêm một đầy thêm và tôi lặng ngắm nó

https://thuviensach.vn

vừa nghĩ rằng, nếu nó đầy thêm nữa, vầng trăng sẽ quá lớn để làm một vương miện. Vào một phiên gác đêm, trong khi chống chọi với giấc ngủ, tôi trông thấy một cảnh rất đẹp, phần nhìn nghiêng của một con mèo nổi bật trên nền trăng sáng, đứng thẳng trên một thân cây ngã. Con vật không lộ vẻ sợ hãi, tôi nghĩ đó là một con mèo đực giận dữ vì ánh trăng, hoặc vì lạnh, chỉ vậy thôi ; nhưng tôi và nó cùng ở đây nhìn đăm đăm nguồn trăng sáng.

Những quang cảnh tương tự tỏ ra rất quan trọng đối với tôi trong một bầu không khí mà, khi tôi soi gương, hình ảnh hiện ra trong đó không làm tôi thích thú bao nhiêu, cũng như khung cảnh gồm những hình thể kém duyên dáng quanh tôi. Ở đây, tôi chỉ là một con số, và vừa ẩn náu trong sự vô danh ấy tôi vừa kháng cự để giữ gìn cá tính : chính trong bầu không khí đó tôi đã nhiệt tình gạn hỏi những áng mây và ánh trăng. Với lại, đó là một ánh trăng nhân từ, và con mèo nguôi giận. Tôi không thể nói nó màu gì.

Tôi không hề nghĩ tới điều gì quan trọng trong phiên gác đó, tôi nghĩ bằng giác quan và lấy làm bằng lòng như vậy, tôi thư thả nhìn các hình thể và bóng dáng, chăm chú vô mùi hương và tiếng động ; đó là nỗi cô đơn không nằm trong ý nghĩ, mà là một nỗi cô đơn sống động, vắng bóng mọi thực tại, mọi khái niệm không gian và thời gian. Thỉnh thoảng tôi bị quấy rầy bởi khuôn mặt cười cợt của Gal, đứa em trai tới đứng gần bên tôi, phía sau hàng rào dây kẽm gai, kế tiếp đột nhiên tan biến, hệt như con mèo, hay tiếng cam nhông trên đại lộ, hoặc mùi cam thoảng trong các làn gió bất thường.

Tôi khó chịu được những khoảnh khắc tự do bên trong

https://thuviensach.vn

các trại lính. Tại sao phụ nữ cần phải to tiếng tới mức đó ? Họ ồn ào vô cùng trong căn phòng rộng lớn ấy, ca hát, khóc lóc hay trò chuyện, trong một cơn lốc cuốn hút các giọng nói chứa đựng ít nhiều âm thanh của giọng người xa đi và gần lại, công kích hoặc biện hộ, chúng như độc lập với những cái miệng đã thốt ra chúng, và tự động tới làm náo nhiệt thêm cơn lốc đã cuốn hút chúng. Ngoài ra, họ còn có thói quen to giọng đọc thư với vẻ chai lì thản nhiên.

- Hôm nay anh ta viết gì cho bồ vậy ?

- Anh ta vẫn yêu mình. Nghe đây : « Anh giữ cái hôn vừa rồi của em sống động trên môi anh cho tới cái hôn lần sau. Mỗi đêm anh đều ôm xiết em vô lòng. »

Hàng trăm cặp mắt nhìn đăm đăm khuôn mặt của kẻ đọc thư. Tôi cũng lắng nghe, ngoài ý muốn.

- Bao giờ em về phép anh sẽ vinh thăng em lên cấp tướng.

- Vừa thôi ! Một lần tôi đã hét lên với một đứa trong bọn đang đọc bức thư có giọng văn thân mật ; sau đó, tôi chạy ra ngoài.

- Nó không hề viết thư, sau nầy có đứa nói về tôi. Nó nhận thư nhưng không bao giờ đọc cho tụi mình nghe.

Tôi ít nhận được thư. Trước ngày lên đường nhập ngũ tôi có cho các bạn trai biết không nên nhọc công thư từ cho tôi, tôi không đi xa, hoặc lâu ngày và với lại các bức thư viết gởi hoặc nhận được trong quân đội trở nên quá sướt mướt…

Nhưng mỗi ngày tôi đều nôn nóng chờ thư, dù tôi cảm

https://thuviensach.vn

thấy sự nôn nóng đó là dấu hiệu yếu đuối và, ngay khi có thư gởi tới, tôi đọc ngấu nghiến như một kẻ đói chữ ! Tôi đã phải cố gắng vô cùng để giữ đừng khóc khi đọc một bức thư của Gal, em tôi !

Chính tại nhà bếp tôi mới hiểu được lần đầu tiên rằng làm con gái của một tư lệnh quân khu khiến hoàn cảnh của tôi khác hẳn những đứa khác. Tới phiên tôi làm tạp dịch rửa chén. Tôi cố gắng làm tất cả những tạp dịch nầy với vẻ bình thản, ngoan ngoãn và chăm chú, mặc dù tôi có cảm tưởng mình ban ơn cho thiên hạ. Tôi đi vô một nhà bếp rộng lớn nơi các chuyên viên ẩm thực thì thầm với nhau trong một góc. Tôi bước về phía họ, thọc tay vô túi, vẻ nghiêm nghị ưỡn thẳng người lên.

- Tôi phải làm gì đây ?

Người hạ sĩ quan ẩm thực nháy mắt vui vẻ.

- A đây rồi ! Ái nữ của đại tá Ron tới nhà **(...)**

(...) nhưng tôi được phép nằm tịnh dưỡng tại bệnh xá hai ngày. Không có gì hay ho, nhưng ở đó có hoa và trên tường có treo những bức tranh, khiến bệnh xá trông ít vô vị hơn những nơi khác của trại lính. Tôi dùng bữa trong một căn phòng, và những con bạn cùng Trung đội được nghỉ phép tới thăm tôi, sau những giờ tập dượt. Trước sự hiện diện của họ, tôi tỏ ra vùng vằng khó chịu và cố nghĩ rằng họ làm cho tôi bực bội, nhưng tôi biết rằng tôi sẽ khổ sở nếu họ không tới thăm. Một con bạn khóc tại đầu giường tôi. Tôi mến nó vô cùng và tỏ ra dễ thương với nó, thế rồi nó thú nhận với tôi rằng nó chán gia đình nó kinh khủng. Nó tên Rachel, chỉ mới

https://thuviensach.vn

đặt chân tới Do thái không bao lâu, nó chất phác và không mấy học thức. Gia đình đông đảo của nó, gốc tại Đông phương, giận dữ khi thấy nó bị gọi nhập ngũ với những đứa con gái đủ loại. Rachel yêu quí cây súng của nó và gọi là « chồng tôi » và dành cho nó thời giờ mà đứa khác dùng để viết thư từ. Nó lau chùi và chà xát cho tới lúc cây súng sáng lên như một món nữ trang và bao giờ tôi cũng hài lòng nghe thấy nó được khen ngợi vào giờ tập dượt, về cách thức nó giữ gìn cây súng. Đó là lần đầu tiên nó có một vật riêng cho nó và chịu trách nhiệm lấy một mình.

Cũng thực lạ lùng, tôi thầm nghĩ, những tình cảm khoác vẻ từ ái đó của một người mẹ vừa là của một người cha, lại được một đứa con gái dành hết cho một cây súng nặng bốn kí lô !

Tại bệnh xá, nó ngồi bên mép giường tôi và nói về gia đình nó. Một lần Rachel ngỡ rằng nó đã yêu : nó đi xem hát bóng với một anh con trai và anh ta thử hôn lên bàn tay của nó. Đêm đó, nó không thể nào chợp mắt. Anh nó, được nó kể cho nghe câu chuyện, đã cấm không cho nó gặp lại anh thanh niên.

Dù vậy nó vẫn muốn viết thư cho anh ta nhưng cảm thấy xấu hổ vì những lỗi chính tả và nhờ tôi viết giùm.

Tôi nhận lời ; và viết thư, vừa cố giữ giọng bình thản, khách quan, Rachel chất phác và thành thực tới mức tôi phải ngạc nhiên há hốc mồm và đồng thời cảm thấy khuây khỏa.

Tôi phải viết cho người yêu của nó rằng nó thích cuộc đời quân ngũ. Tôi viết : « Rachel hài lòng vì có nhiều bạn. Cô ta

https://thuviensach.vn

yêu mến cây súng của cô ta. Thực phẩm ngon miệng và vị Trung đội trưởng là một người đàn bà tuyệt vời, lanh trí và có vẻ mẹ hiền ». Khi tôi viết xong, nó muốn tự tay thêm vô một đôi điều và gò gẫm những chữ vuông vắn, thẳng và trẻ con. « Con bạn tốt nhứt của em là Ariel. Em thương nó lắm. Nó giúp đỡ em rất nhiều ». Tôi đọc thấy những chữ nó viết. Thế rồi tôi cho biết tôi cảm thấy không được khỏe và nó chia tay với tôi đôi mắt sáng lên niềm tri ân.

Nó đi rồi, tôi cảm thấy xấu hổ tới mức sự xấu hổ khiến tôi ngộp thở. Tốt bụng và hay giúp đỡ sao ? Phải chăng nó không nhận thấy rằng tôi chỉ có một ý chí sắt đá và một đầu óc tính toán ? Với lại, tôi không thích niềm thân ái mà là sự phục tùng. Một con chim nhỏ xuất hiện nơi cửa sổ. Đôi mắt tròn nhỏ bé của nó như chế giễu tôi ; tôi kéo mền lên phủ đầu và cố dỗ giấc ngủ. Vào cuối thời kỳ thụ huấn, các con bạn của tôi trở nên cau có và khó sống chung với nhau. Họ mất tiền, sau đó một áo thun dài tay và những cái khăn. Họ bắt đầu trách mắng nhau và dòm ngó các chiếc giường.

Tôi sẽ đánh bất cứ người nào léo hánh gần giường tôi.

Buổi tối hôm vụ mất trộm bị khám phá thực đáng tởm. Sau khi các sĩ quan lui gót, hàng trăm cặp mắt ánh lên những tia giận dữ. Những cái miệng phun ra các lời buộc tội.

- Mầy là đồ ăn cắp !

- Còn mầy ! Đồ đĩ nhuộm tóc !

Không có nổ súng, nhưng phòng ngủ là một bãi chiến trường thực sự với những đồ vật bay tứ tán. Họ chửi rủa nhau thậm tệ ; nắm tóc và đấm nhau. Thình lình, một đứa

https://thuviensach.vn

chỉ Rachel đang ngồi yên không tham gia vô cuộc đánh lộn.

- Chính nó ? Nó cần số tiền đó !

Họ đều chong mắt về phía Rachel mà cái nhìn đẫm lệ đang quay về tôi. Cho tới giờ, tôi cảm thấy vui vui phần nào nhưng tôi đứng lên và bước tới ; điếu thuốc ngậm nơi miệng, tay cầm một cuốn sách :

- Đứa nào muốn lập lại câu đó ? Tôi hỏi.

- Không một đứa nào lên tiếng. Họ từ từ tản đi.

- Vụ rắc rối đó tiêu biểu cho vị thế đặc biệt của tôi tại Trung đội. Các con bạn không ưa tôi, nhưng không thể giả vờ không biết tới tôi ? Những lúc sinh tử, tôi đều có mặt ở đó và các động lực của tôi khác với của họ : họ sẽ không bao giờ hiểu được các lý do hành động của tôi. Tôi âm thầm ghen tức với phần đông các con bạn. Tôi cũng muốn có thể cảm thấy chớ không chỉ suy nghĩ ; mơ mộng, chớ không chỉ tính toán ; ham muốn bốc đồng và không chỉ muốn cho bằng được. Tôi ước muốn cũng nói năng tự do như họ và viết « Ba má yêu quí ! con nhớ ba má vô cùng… » thay vì : « Ba má thân yêu, mọi sự đều tốt đẹp ở đây… »

Nhưng tôi chống lại những ước muốn của tôi. Tôi cảm thấy cần phải khắc phục sự yếu đuối. Mục đích của tôi là tỏ ra dũng cảm và lãnh đạm, và tôi tin rằng đang đi đúng đường.

Buổi tối, khi họ thì thầm chúc ba má hay người tình ngủ yên giấc, tôi đọc một đoạn kinh ngắn tưởng niệm vị chúa của tôi, chúa của những kẻ mạnh.

https://thuviensach.vn

Tất nhiên, tại trại lính, đàn ông con trai có sức hấp dẫn mạnh mẽ. Những bước chân sầm sập chạy về phía hàng rào kẽm gai khi có một đám nam tân binh đi qua. Các chuyên viên ẩm thực, các tài xế cam nhông, người lính chữa vũ khí, anh bán sô cô la tại câu lạc bộ, ngay cả những tấm hình trên tạp chí cũng đều thu hút các con bạn của tôi giống như là nam châm. Những lúc rỗi rảnh họ bàn cãi mọi chi tiết về tình yêu và họ lôi ra những cuốn sách cấm, nói về tình yêu thể xác.

Phần tôi, tôi cũng cảm thấy thiếu thốn các bạn trai : một bàn tay ve vuốt, một lời khen tặng, một cái hôn về đêm, một vòng tay siết chặt sẽ tạo lại cho tôi cái cảm tưởng rằng tôi vẫn còn là một đứa con gái nhỏ.

Việc tập dượt ngoài bãi đem lại một sự thay đổi được tiếp đón niềm nở. Nó cực nhọc hơn tất cả những gì chúng tôi đã làm cho tới giờ, nhưng tôi sớm khám phá rằng sự tập dượt càng vất vả, nó càng khiến tôi quan tâm hơn và tôi càng giữ gìn được bản tánh. Một điều đáng kể là mỗi cử động của chúng tôi đều đã được dự liệu trước cho một ngày tròn. Không cần phải nghĩ ngợi ; chúng tôi chỉ là những cái máy mà người ta bấm nút cho bước đi. Bao giờ còn phản ứng mau chóng và hữu hiệu, chúng tôi không cần phải len cá tính của mình vô trong cách hành vi. Sự cố gắng cần thiết về mặt tinh thần không có là bao. Nếu chúng tôi thử di động theo một hướng khác với hướng đã được luật lệ ấn định cả bộ máy sẽ sụp đổ. Mỗi đứa chúng tôi chỉ là một bộ phận của máy. Tôi muốn mình là một bộ phận thông minh.

Chúng tôi đi bộ khoảng bốn mươi cây số để tới nơi cắm

https://thuviensach.vn

trại. Khiến tôi có cảm tưởng mình đầy sinh khí và khỏe mạnh và tôi cất giọng hát lên những khúc quân hành, vừa đeo hai cây súng cũng dễ dàng như chỉ có một mà thôi. Tôi cảm thấy đau đớn nơi bàn chân, mồ hôi chảy ra ở nách và giữa các kẽ tay dưới ánh mặt trời mùa đông. Những lúc tương tự, người ta nhận ra thể xác của mình, cảm thấy nó hoạt động, các bắp thịt đau nhức, và bộ ngực trì nặng dưới lớp vải nịt bó sát ; người ta cũng nghe đói…

Chúng tôi lên tới một ngọn đồi đất cát, trên đỉnh có một ngôi nhà đổ nát, vài ba căn lều nhỏ và những cái cây dùng làm nhà xí thiên nhiên. Tôi chung với Judy một căn lều. Nó là một đứa con gái nhút nhát, khuôn mặt tròn, có thể tỏ ra rất dịu dàng nhưng tánh khí khái.

Chung quanh chúng tôi là những đụn cát, làm cho tôi được dễ dàng hơn khi ngã sấp xuống để bò, nhưng khiến tôi ngứa ngáy khắp người vì những hột cát xuyên qua quần áo vô tới da, chui vô bao đạn và trong tóc. Cả ngày còn lại, tôi cố phủi mớ cát dính trên người. Chúng tôi trải qua một tuần lễ không tắm rửa, ngủ để nguyên cả giày vớ, trải qua hàng giờ chùi cho sạch mớ cát dính nơi cây súng không hẳn kín mít từ nòng tới báng. Ban ngày, đâu đâu cũng đều có ruồi, ruồi trong canh, trong nước trà, buổi tối tiếng vo ve và muỗi cắn trong các căn lều nhỏ hẹp, nực nội và chật ních.

Những đêm sáng trăng tiếp nối những ngày đẹp trời, và những cuộc tập dượt ban đêm tới thay các cuộc tập dượt ban ngày. Trong các cuộc tập dượt ban đêm, chúng tôi không được phép nói chuyện. Chúng tôi biến thành những hàng dài ma quái với các bóng đen lặng lẽ, mũ lưỡi trai và nón sắt trên

https://thuviensach.vn

đầu, nhưng tinh thần nhẹ tựa lông hồng, tâm hồn chúng tôi lên cao ngút các vì sao mà người ta dạy cho chúng tôi phân biệt. Chung quanh chúng tôi, tiếng châu chấu và gió lùa cát vô đám cỏ khô, tiếng chó sủa ở một nơi xa xôi, tiếng chân bước làm dập nát các nhánh khô trên lối mòn và tiếng lá kêu xào xạc.

Theo tiếng còi, năm mươi đứa con gái nằm sấp xuống đất ngổn ngang theo mặt đất cao thấp đến nỗi mặt đất như thuộc về thân thể của họ. Bấy giờ, cây súng trở thành như thể một cánh tay hay cái chân. Tôi ước mong được nằm mãi mãi dưới đất trong bóng đêm.

Tiếng còi thứ hai, chúng tôi đứng lên và lặng lẽ chạy tới.

Đêm về hồi tưởng lại bao nhiêu là chuyện : những kỷ niệm quay thành cơn lốc, giống như các chiếc lá chết gió thổi thốc lên và một chiếc đũa thần đã giữ cho chúng đứng yên trong giây lát. Tôi nhớ tới những đêm khác, những vì sao khác, nền trời đêm bên trên Jérusalem nơi mà người ta cho rằng các vì sao thấp hơn ở những nơi khác, ánh sao trên một ngôi làng, một con tàu, trên một bãi biển hay lớp cỏ mềm mại. Tôi chạy, và những khuôn mặt, những lời nói trôi tới với tôi : « Anh yêu em vô cùng, em đẹp lắm trong lớp áo dài đó… ». « Đúng ra cô là một con đĩ mén bẩn thỉu và tôi rất ngại phải yêu cô… ». « Hãy tới gần hơn nữa, anh van em, trong hơi ấm của em thực dễ chịu vô cùng »…

Những khuôn mặt, những lời nói… và sau đó tiếng còi, nằm sấp xuống ! Nặng nề, lạnh giá, mồ hôi tháo ra, dơ dáy, chúng tôi phải đi một hồi lâu để trở về lều ngủ trong vài giờ.

https://thuviensach.vn

Đêm thao diễn cuối cùng, tới phiên tôi gác và tôi ngồi một mình, ăn cam, thử sáng tác một bài thơ. Bài thơ trở nên rất là thương cảm, đó là một lời xưng tội trong đó thực tại và thời gian như tan vào nhau và tiêu tán, tan biến không ngừng, và người ta chỉ cảm nhận được sự trôi mất đó khi chúng đã xa vời.

Việc tập dượt tại bãi đánh dấu sự kết thúc thời gian thụ huấn của chúng tôi. Sau đó tới lễ tuyên thệ. Nó diễn ra vào đầu hôm. Chúng tôi bận bộ quân phục mùa đông sậm màu, trên đầu là cái mũ đã bắt đầu vừa vặn. Cuộc tập họp diễn ra lúc trời sụp tối. Không đứa nào lên tiếng, nhưng không phải vì vậy mà chúng tôi không có ý nghĩ nói chuyện với nhau.

Có biết bao nhiêu điều để nghĩ ngợi. Tôi tự hỏi : « Mình có yêu quê hương của mình không ? ». Câu hỏi thực buồn cười. Nó không khêu dậy một sự tranh chấp nào trong tôi. Không có vấn đề tranh chấp Ariel – Do Thái, cũng như thực sự không có vấn đề Ariel – ba cô ta. Người ta yêu quê hương mình, dù thế nào. Tối hôm đó tôi biết rằng dù tôi đang ở đâu, tôi vẫn luôn luôn được cột chặt vô mảnh đất nầy bằng những cội rễ vững chắc.

Nhưng tôi có cần tới chiến tranh và tai họa để yêu mến quê hương không ?

Một-hai, một-hai, bước chân chúng tôi vang dội trên mặt đường.

Thực lạ lùng, tôi thầm nghĩ bao giờ người ta cũng ưa tổng quát, người ta nói về quê hương, về tình yêu dành cho quê hương trong khi có thể người ta chỉ yêu ngôi làng của mình,

https://thuviensach.vn

những viên đá mà mình chạy chân không trên đó, chỗ núp trong rừng gần trường học, khung cảnh nhìn từ một cửa sổ. Một hai, một-hai, giọng nói của vị trung úy vang lên. Nhưng cũng còn có tổ quốc. Tôi cảm nhận mạnh mẽ điều đó, ở tại đây, nơi trại lính này. Có thể là ngu xuẩn, nhưng có một nỗi niềm nào đó khua động một cách kiêu hãnh trong tôi khi cả trung đội vui vẻ hát bài « Tình yêu Tổ quốc ». Tôi trải qua cùng một cảm giác khi nghe tiếng một phi cơ quân sự cũng như khi thấy ba tôi duyệt các toán quân và mắt ông sáng lên, và cả những khi tôi dừng lại nhìn một vài đứa con gái khờ khạo đang cầm súng trên đôi bàn tay trước kia dịu dàng và chăm chú nhắm vô bia. Tôi cảm động. Một-hai, một-hai. Và cũng như vào buổi tối khi Tamar dạy Rachel viết tiếng Hébreu.

Một-hai ; chúng tôi đi tới trong một xứ nhỏ bé đến nỗi người ta có thể đi ngang qua nó trong một ngày ; một xứ nhỏ bé và xao động. Có thể tình yêu quê hương của tôi là do sự tiếp xúc giữa bàn tay tôi với các nhựt báo buổi sáng, bài thánh thi đọc trong buổi lễ, vào tối thứ sáu tại trại, đôi mắt mở lớn trước các sa mạc hoang vu của Negev hay các sườn núi xanh lục và xum xuê của Galilée.

Cuối cùng, chúng tôi tới vũ đình trường, nơi sẽ cử hành lễ duyệt binh, thao trường được thắp sáng bởi những ngọn đuốc chập chờn trong cơn gió gợn nhẹ về đêm. Chúng tôi xếp hàng theo thứ tự, và lệnh vừa ban ra chúng tôi bắt đầu đọc lên lời tuyên thệ :

« Tôi thề sẽ trung thành với quân đội, sẽ làm tất cả những gì có ích cho xứ sở, dù có phải hy sinh tình yêu của

https://thuviensach.vn

mình… »

Tôi dừng lại một giây giữa mỗi chữ. Tôi muốn chắc nơi mỗi chữ và biết rằng tôi đọc chúng bằng tất cả ý thức và đức tin… « dù có phải hy sinh mạng sống của mình. »

Ruth, đứa con gái với nước da sậm, những lọn tóc ngắn màu nâu lợt, tuyên thệ ; và Bertha, đứa con gái Ba Lan tóc vàng và Hannah, cô bé Yémen với hàm răng trắng và giọng nói kỳ cục và Leah, đứa con gái nhà giàu tại Tel-Aviv. Mắt tôi ướt đẫm. Tôi cố gắng bằng mọi cách để ngăn mình đừng khóc, nhưng Ariel kẻ giàu nghị lực, Ariel kẻ lãnh đạm đã thất bại. Tôi cảm thấy xấu hổ đã yêu mến những người đó chỉ vì đó là dân tộc tôi ; xấu hổ đã kiêu hãnh vì họ. Tôi muốn được một mình. Ba tôi, và có lẽ chỉ có mình ông là hiểu rõ tâm trạng của tôi.

Một vành trăng lưỡi liềm mỏng manh là kẻ duy nhứt chứng kiến những giọt nước mắt tôi đã đổ ra ; cuối cùng, mọi sự chấm dứt và chúng tôi trở về trại. Chỉ còn hai ngày thụ huấn nữa, tập bắn thêm đôi chút, đàm đạo với vị Chỉ huy trưởng, và sau đó là ngày cuối cùng ; cuộc thanh tra, buổi chia tay, và chuyến về phép đầu tiên.

Tôi không bao giờ quen được với tiếng súng và lúc nào tôi cũng phải nhắm mắt lại khi các con bạn tập bắn, và họ bắn thường xuyên. Riêng tôi, tôi bắn giỏi nên không e ngại vũ khí của mình. Tập bắn làm thức dậy tinh thần tranh hùng của tôi, nhưng không bao giờ tôi tự dẹp bỏ được ý nghĩ rằng khi bấm cò như vậy, cắc ! Tôi có thể làm chết một người : một người như Gal em tôi, hoặc Dan, hoặc người tài xế cam nhông kia.

https://thuviensach.vn

Chú tôi đã bị bắn chết như vậy và ba tôi bị thương nặng nơi cánh tay. Tôi có thể giết người vì bổn phận không ? Tôi sẽ có cảm giác ra sao nếu có một người đứng trước mặt tôi thay vì tấm bia thụ động và im lìm kia ? Nhiều con bạn của tôi đề cập tới chuyện đó với vẻ hãi hùng nhưng ngay cả với vẻ hãi hùng ấy thường khi cũng không có trong thực tế. Sau nầy tôi mới hiểu được, khi đích thân điều khiển các tân binh ? Cần phải tập quen với cây súng, chớ không với khả năng dùng súng giết người. Phần đông các đứa con gái dưới sự chỉ huy của tôi không chờ đợi lâu ngày để tập bắn bia một cách bình thản như khi đi gác, hay làm tạp dịch nơi nhà bếp hoặc tập thể dục lúc năm giờ rưỡi sáng.

Nhưng tập sử dụng lựu đạn trên tay là một sự thí nghiệm làm bối rối. Đó là vật gây xúc động lớn lao nhứt mà tôi đã cầm trên tay, như cầm cái chết trong bàn tay co quắp và ướt đẫm mồ hôi, chỉ mong sao quăng nó càng sớm càng hay. Không phải vì tôi lo sợ cho bản thân, nó làm tôi kinh ngạc thì đúng hơn, và tâm hồn mê mẩn và kinh hoàng. Bao nhiêu sự việc tùy thuộc vào một cử động khẽ của bàn tay : bàn tay tôi, bàn tay của Ariel chớ không tùy thuộc bàn tay của con gái đại tá Ron, cũng không của cô sinh viên sáng chói tại Đại học, của kẻ làm rực rỡ các cuộc hợp mặt thanh lịch, mà tùy thuộc nơi chính tôi và năm ngón tay thôi.

Buổi chiều của ngày cuối cùng, tôi hội kiến như thường lệ với vị chỉ huy các tân binh. Đó là một người đàn bà khá quen thuộc với tôi trước ngày tôi nhập ngũ và rất thân thích với gia đình tôi. Tôi quyết định càng vắn tắt và ít thân mật chừng nào càng hay chừng đó.

https://thuviensach.vn

- Cô ngồi xuống đi, Ariel.

Tôi ngồi xuống và lột mũ ra.

Bằng giọng điềm nhiên, bà hỏi tôi :

- Chuyện gì xảy ra vậy ?

- Thưa có chuyện gì đâu.

Tôi ngạc nhiên nhìn bà.

- Tôi hiểu cô nhiều hơn là cô tưởng. Cô không có một người bạn nào ở đây. Cô là một người lính xuất sắc, nhưng, có thể nói cô là một người lính đã chết. Cô không thực sự tham gia vô một điều gì hết. Cô tỏ vẻ trên trước. Cô sợ điều gì ?

- Tôi không có sợ. Tôi không quan tâm tới chuyện đó, chỉ vậy thôi.

- Có phải vì ba cô không ?

- Ba tôi, ô, trời ơi, không đâu ! Ông dính líu gì vô chuyện đó ? Và với lại phải chăng đó không là một vấn đề riêng tư.

- Tùy cô, nhưng cô cần phải biết rằng, trong hai năm tới đây, những gì hay dở cho cô, và nhứt là những gì quan trọng, tất cả sẽ tùy thuộc một mình cô thôi, Ariel, chớ không phải Ariel Ron con gái của Tư lệnh Quân khu. Tôi đoán rằng cô muốn theo học lớp khoá sinh sĩ quan đúng không ?

- Thưa đúng vậy.

- Tại sao ?

- Tôi không chờ đợi câu hỏi ấy và thì thầm đôi lời một cách mơ hồ về khả năng quân sự của tôi, về sự giáo dục mà

https://thuviensach.vn

tôi đã thừa hưởng… Tôi không muốn trở thành sĩ quan huấn luyện những người khác. Tôi muốn làm việc tại một bộ tham mưu nơi người ta nghiên cứu các vấn đề quan trọng hơn.

- Tôi sẽ gởi cô theo học lớp khoá sinh sĩ quan với một điều kiện, vị chỉ huy trưởng nói, là khi trở thành trung uý, cô sẽ trở về đây huấn luyện các tân binh một giai đoạn. Có thể cô ngạc nhiên khi nghe tôi nói vậy, nhưng tôi muốn các tân binh được cô điều khiển. Cô có thể lui gót.

Tôi chào và bước ra.

Một người đàn bà quái lạ ! Tôi, trung uý, lại đi huấn luyện tân binh ? Các đứa con gái đáng thương đó chắc chắn sẽ khổ sở, vì tôi sẽ không bao giờ quan tâm tới họ, cũng như tương lai của họ. Nhưng tôi không có quyền chọn lựa.

Ngày cuối cùng, tôi bị lôi cuốn vô trong một sự hối hả dồn dập. Phải ủi váy, chùi súng, sắp xếp va li, viết địa chỉ. Cuối cùng tôi mới có thể ngồi nơi một góc và chờ ba má tôi tới tìm.

- Ba của bồ cũng tới chớ ? Những đứa khác hỏi tôi.

- Tôi không biết, ông rất bận.

Nếu ông không tới, tôi sẽ khổ sở nhưng cả ba, ba má tôi và Gal cùng tới. Họ ở lại để thanh tra, dự buổi dạ tiệc chia tay, và tôi mệt mỏi tới mức không còn sức đâu để nghĩ tới ngày mai, tới buổi sáng tự do đầu tiên.

Những giờ phút hạnh phúc đó đã tới cùng với cơn mưa phùn. Tôi lấy hành trang, giã từ người quân cảnh gác cổng vừa xọc xạch tờ giấy phép được xếp cẩn thận nơi túi phía bên

https://thuviensach.vn

trái trên ngực.

Bên ngoài, mọi sự đối với tôi có vẻ lạ lùng, tự do một cách quái gở, pha một chút gay go, đáng sợ. Trong khoảnh khắc, tôi gần như ước muốn sống lại sự yên ổn của trại lính.

Khung cảnh đường phố nơi tôi đã sống khiến tôi cảm thấy giận dữ. Không có gì thay đổi : cũng những cái quán, những con người, những tờ báo phất phơ trong gió, không khí hệt như thường lệ. Và không có người nào nhận thấy tôi đã thay đổi. Người ta đi qua mặt tôi như thể tôi cũng như bao nhiêu người khác, cũng vẫn là đứa con gái ngày xưa.

Tôi chìm mất trong đám đông. Người ta quen mắt với các nữ quân nhân và không có người nào quay nhìn tôi. Bao nhiêu đêm trường thao thức đó, những cuộc đi bộ trên các con đường không lót đá, những buổi bình minh ảm đạm và lạnh lẽo, những mệnh lệnh thi hành dưới mưa… và những điều tôi đã mơ ước trong chuyến về phép đầu tiên, sự tiếp đón niềm nở, những người quay mắt về phía tôi và thì thầm. Cô ta là nữ quân nhân ! Tôi muốn họ biết được những gì tôi đã trải qua, chiếm được cảm tình của họ và có lẽ là cả niềm khâm phục.

Tôi đã ngụp lặn trong sự phục tòng mù quáng, trong đám người vô danh, và gội rửa sạch lý lịch của mình. Thế mà giờ đây tôi không nhận được sự đền bù nào ; không một cảm nghĩ thán phục, không cả một nụ cười thân hữu.

Con đường đối với tôi như dài ra, xa lạ, khoác vẻ dân sự khốc liệt, thờ ơ, hỗn độn và cách biệt với tôi vô cùng. Tôi cảm thấy cô đơn, buồn bã và đâm ra thù ghét đời lính đã làm cho

https://thuviensach.vn

tôi thay đổi.

Tôi dừng lại một lúc trước ngôi nhà chúng tôi đang ở. Ba má tôi sẽ có cùng thái độ mà những người đi đường đã dành cho tôi không ? Ông bà có biết hôm nay tôi trở về không ? Dĩ nhiên là tôi có viết thư cho ông bà.

Ngôi nhà trống vắng, bà vú già nhìn tôi từ đầu tới chân và như thường lệ, hỏi tôi có muốn dùng món gì không ? Tôi không cởi bộ quân phục nhưng ngồi vô bàn và rờ cái dĩa và tấm nắp bàn sạch sẽ một cách thú vị. Tôi không cảm thấy đói, nhưng thèm muốn dùng bữa một mình nơi một cái bàn và người ta dọn lên cho tôi những cái dĩa bàn mà tôi ưa thích.

Cánh cửa mở ra và tôi nín thở. Ba tôi ? Không, chính má tôi. Bà sung sướng gặp lại tôi.

- Sao con không cởi ra bộ đồ bề bộn đó ?

Đó sau một cảm nghĩ hoàn toàn đơn giản, kể cả hợp lý ; nhưng làm cho tôi bất mãn. Trải qua nhiều tuần lễ, tôi mơ ước khi tôi trở về mỗi người đều phải ngẩn mặt ra trước bộ vó của tôi. Tôi đã ủi bộ quân phục, chải mũ, đánh bóng đôi giày, để giờ đây tôi bị cho là có vẻ bề bộn ! Tôi cảm thấy điều đó tệ hơn sự thờ ơ của những người đi đường.

Tôi muốn đánh lộn, với một kẻ nào đó, bất cứ kẻ nào chỉ để trở về với chính con người của tôi. Tôi muốn tỏ ra khó tánh, muốn tôi là một vấn đề, dù sao tôi cũng là con người, chớ không chỉ là một con số. Tôi nhìn má tôi bằng cặp mắt nghiêm khắc.

- Bộ đồ của con không « bề bộn ». Với lại con thích nó và

https://thuviensach.vn

sẽ không thay đâu.

- Con tha lỗi cho má, má không muốn làm trái ý con. Có lẽ con buồn ngủ phải không ? Con có muốn má dọn giường cho con không ?

Bà trở lại làm một bà mẹ hiền, đề nghị dọn giường cho tôi, nhưng tôi muốn tin rằng bà đã đóng kịch. Như vậy, càng dễ hơn ; thực vô ích để tỏ ra mủi lòng trước những cử chỉ dịu dàng đó. Tôi thực bất công, đúng vậy, vì tôi biết rằng bà thành thực nhưng kệ ! Tôi không cần giấc ngủ, tôi cần được chú ý, nhiều thực nhiều, đủ để bù đắp sự trống trải của sáu tuần lễ tôi vừa trải qua, chú ý tới tôi, Ariel, chớ không phải kẻ tân binh mang số 361.950.

Tôi nghe có tiếng chân chạy phía sau lưng. Tôi cảm thấy những ngón tay nhỏ bé bấu vô thắt lưng và khi tôi quay lại, Gal em trai tôi, nhảy lên đeo cổ tôi. Đôi mắt nó sáng lên, nó không đội mũ, và lộ vẻ vui mừng, phấn khởi.

- Chị ăn bận như vầy trông đẹp mắt. Đẹp hơn cả ba nữa. Chừng nào chị trở thành sĩ quan ? Sĩ quan là sao hở chị ? Chị có bắn súng nhiều không ?

Chúng tôi đi ngoài đường tay trong tay và nó mỉm cười kiêu hãnh như để nói với tất cả thiên hạ : « Nhìn đây ! Chị tôi là quân nhân ! » Tôi nói một phần cho nó, một phần cho tôi và kể cho nó nghe mọi chuyện.

- Ariel, nó nói, em nhứt định sẽ không bao giờ chỉ là một tân binh. Em sẽ trở thành sĩ quan ngay tức khắc, cả thành tướng nữa.

https://thuviensach.vn

- Được chớ, Gal, dĩ nhiên,

Chúng tôi trở về nhà. Chiếc xe của ba tôi không có ở cửa, như vậy ông vẫn chưa về. Nhưng sau đó vài phút, tôi nghe tiếng chân của ông trên sân thượng. Tôi không bao giờ tự ngăn được đừng nín thở cũng như đầu óc đừng trống rỗng khi nghe tiếng bước của ông. Những bước chân nặng nề, vững vàng, đi thẳng một đường, đầy tự tin là thế nhưng chúng lại vô ngã và làm cho khiếp đảm phần nào. Ngay cả má tôi đã quen thuộc từ nhiều năm, vẫn sững người lại trong giây phút khi nghe chúng.

Ông liếc nhìn vô phòng, đáp lại lời chào hỏi của chúng tôi, và hôn chúng tôi và nói : « Cũng khoẻ chớ ? » như thường lệ. Không nói thêm lời nào. Khuôn mặt của ông giống như một mặt nạ bằng sáp, mắt nhìn đăm đăm nơi xa xôi, không dừng lại một vật gì cụ thể, một khuôn mặt cứng rắn, lạnh lùng và không để lộ ra những ý nghĩ.

Tôi cố gắng dành hết sự thành tâm thiện chí vô trong cái nhìn của tôi : « Con van ba, hãy nói một đôi lời, hãy làm như ba quan tâm tới con, hãy hỏi thăm con một điều nào đó », nhưng không, cái nhìn của ông lướt nhanh khắp phòng và ông nói.

- Thôi các con hãy vui chơi nghe ! Ba có những hồ sơ cần tham khảo.

Ông nặng nề dời gót, để lại phía sau một cảm giác xa cách, không thực, thế nào để mỗi giây phút ông trải qua với chúng tôi trở thành một ảo tưởng, một giấc mơ dang dở của những hy vọng không thành. Bao giờ ông cũng vậy. Ông

https://thuviensach.vn

bước vô, mỉm cười, và chúng tôi cố gắng để giữ ông trong trạng thái vui vẻ, mở miệng và ngừng nói tùy theo mức độ quan tâm mà ông đã dành cho chúng tôi. Đột nhiên, ông trở ra với một vẻ trên trước và cách biệt, và chúng tôi trơ ra đó như những kẻ ngu đần không đáng được ông để ý.

Khi nào buồn bực, ông không bao giờ lên tiếng, và yên phận với chính mình, ông không đoái hoài tới người nào. Bấy giờ chúng tôi thu về sự yên lặng lấy cớ để lui gót, trao đổi cho nhau những cái nhìn len lén và những lời thì thầm thoáng vội : « Ông sao vậy ? » Và chúng tôi cố bôi xoá sự hiện diện của mình nơi những góc kín đáo trong nhà và ngoài vườn, tránh ló mặt trên đường đi của ông.

Dù vậy, điều đó cũng không làm cho tôi khó chịu. Ông là người duy nhứt mà tôi phải kiêng dè và ông là một tấm gương mà tôi muốn noi theo. Đôi khi, tôi lo lắng không đâu, vì sợ các phản ứng của ông, và đột nhiên tôi có ý nghĩ hiển nhiên xác thực rằng ông không hề màng tới những chuyện đó. Tôi sẽ phải kinh ngạc nếu ông đối xử khác hơn trước các hành vi và cử chỉ của tôi, thực khó lòng tưởng tượng được rằng ông quan tâm nhiều hơn tới những hành vi và cử chỉ đó. Sự quan tâm tới những biến cố nho nhỏ trong đời tôi sẽ làm cho ông giảm giá dưới mắt tôi. Ông là gương mẫu của tôi, tôi biết rằng tôi giống ông, nhưng kém nghị lực hơn. Tôi không ngừng tìm tòi những khuyết điểm của tánh tình ông để khám phá với niềm giận dữ điên cuồng rằng tôi yêu mến cho tới cả những khuyết điểm của ông và, một cách âm thầm, tôi còn cố gắng bắt chước nữa.

Tôi dùng ông để biện minh khi nào tôi hành động sai lầm

https://thuviensach.vn

! Quả thực, tôi muốn yên chí rằng ông cũng làm như vậy, và khi tôi làm điều gì tốt, tôi muốn nghĩ rằng đó chỉ là do tôi.

Tôi hiện đang ở nhà tôi, đang nghỉ phép. Tôi cởi bộ quân phục và bó gọn tôi trong lớp áo mặc trong nhà bằng tơ ôm sát các đường cong trên thân thể, cảm giác làm cho tôi vui sướng vô cùng. Lòng tràn trề hy vọng, tôi tới mở tủ đứng nhưng tôi thất vọng chua chát : tủ chứa đầy các loại quần áo cùng loại với những món tôi vừa cởi ra : áo sơ mi kaki, áo thun dài tay và mũ giống với của tôi treo thành hàng. Tôi nghĩ tới Racel với niềm thèm muốn : nó trở về trong một ngôi nhà mà bộ quân phục của nó là độc nhất vô nhị chỏi với đồ đạc của nó, và chắc nó có cùng cảm tưởng mà tôi đang tìm kiếm, cảm tưởng mình là một người khác.

Trong tủ có hai cái áo dài mặc ngủ mà tôi đã máng bộ quân phục của tôi ở giữa, nhưng nó có vẻ trái chỗ. Thế rồi, tôi cuốn nó lại và nhét vô trong giỏ đựng quần áo. Hãy quên nó đi, tôi tự nhủ. Một chầu tắm nước nóng sẽ làm tinh thần thoải mái, do đó tôi mở nước, bước vô bồn tắm, phó mặc cho hơi nước nóng. Tôi nghĩ rằng một trong những phương cách để tỏ ra mình quan trọng là nó trái ngược với tất cả những lời người khác nói, chống đối mọi điều. Tôi có yêu quân đội hay không, ba má tôi cũng không cần, mọi người đều không cần. Tôi cần phải chiến đấu để được chú ý : ca tụng quân đội bên cạnh những người nào nghi ngờ rằng tôi không thích thú đời lính ; và than phiền bên cạnh những người nào ngỡ rằng tôi cảm thấy vui sướng. Tôi sẽ tìm thấy điểm yếu của ba tôi và nhờ đó tôi sẽ trục ông xuống khỏi đỉnh Olympe của ông. Tối nay, tôi cần phải gặp Dan. Tôi tin chắc rằng anh ấy hiểu tôi.

https://thuviensach.vn

Tắm làm cho dễ chịu. Tôi cảm thấy mình đổi mới hoàn toàn và sẵn sàng cho mọi việc. Khăn lau mềm mại. Tôi thích thú soi gương : những đường nét đều đặn, mũi nhỏ nhắn, miệng thoáng vẻ giễu cợt, môi trên xếch lên, không bao giờ là một nụ cười đúng nghĩa mà là một nụ cười châm biếm. Tôi kiêu hãnh nhận thấy tôi giống ba tôi. Tóc tôi, uốn đẳng ngọn, buông xõa xuống vai. Tôi lớn muốn cao hơn nhưng tôi nhận thấy người tôi cân đối. Tôi mặc chiếc áo sọc, mà Dan ưa thích, xuống nhà hỏi má tôi chìa khóa xe và ra đi. Trước khi tôi đi, má tôi hỏi.

- Con đi đâu đó ?

- Con đi một vòng.

- Chừng nào con về ?

- Trong vài giờ.

Tôi đã quen cách trả lời như vậy.

Con đường ướt nước. Tôi không có điện thoại cho Dan trước khi ra đi : anh ta sẽ ngạc nhiên. Tôi tới nơi, đi lên thang lầu ; quả thực anh ta ở trên cao quá, điều này làm mất hiệu quả những câu nói đầu tiên lúc bước vô. Tôi có chìa khóa, đút nó vô ổ và xoay từ từ, tôi cởi áo choàng nơi phòng trước và đi vô phòng khách. Dan đang đọc sách, mái tóc vàng rực, tác người rất cao, với đôi mắt xanh đậm, cái cằm quả quyết là thế nhưng bề ngoài của anh ta khoác một vẻ trẻ con khó diễn tả.

Tôi biết rằng anh ta yêu tôi. Cũng tiện và dễ chịu, tánh tình anh ta tốt, anh ta ái mộ tôi về thể xác cũng như tinh

https://thuviensach.vn

thần. Anh ta không bao giờ buồn bực – điều nầy một đôi khi dễ làm chán nản – và tôi rất thích tới anh ta để được nâng niu chìu chuộng quá đáng.

Anh ta quay đầu lại và nhảy lên.

- Cô nữ quân nhân đáng thương của anh.

- Thực là kỳ. Em có gì đáng thương chớ ?

Anh ta bật cười.

- Để anh nhìn em thử xem, anh ta nói. Họ không thay đổi được em. Bao giờ em cũng vẫn là Ariel bé bỏng của anh.

- Em không bé bỏng và, trước hết, đừng ôm siết em như vậy. Em đang mệt.

- Mệt ? Trước kia anh muốn em tới thăm anh lúc anh về phép lần đầu. Nhưng chuyện đó không thể so sánh được tụi anh thì mệt đừ thực sự.

(Anh biết gì chớ ? Anh là đàn ông con trai. Khi anh nằm sấp lên cây súng, chính ngực anh chạm mặt đất, chớ không phải đôi nhũ hoa mà trời lạnh càng làm thêm đau đớn. Một trọng lượng, dù nặng, cũng không làm xây xát lớp da cứng của anh. Anh không bị những vết đỏ ở thắt lưng và trên vai nơi sợi dây nịt và cái đai da của ba lô cọ vào da theo từng bước chân. Bàn tay mạnh khỏe của anh có thể nắm một sợi dây để leo mà không bị phồng khốn nạn như em. Và anh không cắn môi thường xuyên. Anh chỉ biết có loại đàn bà con gái tụ tập thành nhóm nhỏ, trang điểm, sạch sẽ và vui cười, anh không biết được thế nào là một toán sáu mươi phụ nữ bị hành hạ, thấp thỏm lo âu, mà người ta đang cưỡng bách phải

https://thuviensach.vn

thay hình đổi dạng !)

Và anh ta ngỡ rằng đã mệt đừ thật sự !

Tôi quay đi vừa nói :

- Có thể anh có lý. Nhưng anh có hiểu là…

- Ariel, tụi mình đừng nói tới những điều đáng tởm đó. Anh sẽ đem tới cho em một thức uống. Hãy như ngày trước… Anh muốn nói với em về cuốn sách mới mà anh vừa nhận được.

Một cách vô cớ và phi lý, đột nhiên tôi muốn rời khỏi đây ; tôi muốn câm nín. Tôi ngồi xuống, nhưng lại đứng lên :

- Em phải ra về. Tụi mình không thể như ngày trước và em không muốn nghe nói tới cuốn sách của anh.

Tôi đi ra phía cửa và, bằng một cử chỉ hùng hồn, tôi đặt chìa khóa lên bàn. Vì tôi mở cửa, Dan kêu lên :

- Nhưng kìa Ariel, anh yêu em ! Anh van em, hãy ở lại.

Tôi khép cửa sau lưng, chạy xuống thang lầu, nhảy lên xe và nhấn mạnh ga. Tôi muốn lái xe càng mau càng hay, chạy tới bất cứ đâu, dọc theo bãi biển rộng, vô rừng hay xuyên qua thành phố ! Tại sao tôi lại ra đi ? Để chứng tỏ điều gì ? Sức mạnh của tôi ? Trốn chạy bao giờ cũng dễ dàng, dễ dàng hơn ở lại, đương đầu với các biến cố. Biến cố nào ? Mi hy vọng gì đây, Ariel ? Mi không tình nguyện nhập ngũ. Mi bị động viên như tất cả những đứa con gái khác trạc tuổi mi. Mi muốn người ta phải đối xử với mi ra sao ? Mi có muốn cả nước cám ơn mi vì đã làm một việc mà mi bị bắt buộc phải làm ? Trải qua vài tuần thụ huấn như một tân binh và muốn

https://thuviensach.vn

được xem là một người lính nhỏ đáng thương. Mi muốn gì ? Tôi thốt lên câu trả lời thường lệ : tôi không muốn gì hết nơi người khác, ngoại trừ người ta hãy để yên cho tôi.

Khi nào một mình, Ariel, mi muốn tụ năm tụ bẩy, muốn được trầm trồ, kể cả ái mộ bao lâu những kẻ trầm trồ ái mộ mi, trai như gái, không cố chui ra khỏi cái lồng mi đã giam nhốt họ hay tách ra ngoài con đường chật hẹp mi đã vạch ra. Mi nặng lòng so ước được như ba mi ! Chỉ có ông là thực sự biết sống cô đơn. Ông yêu sự cô đơn và cần nó.

Hãy bình tĩnh, Ariel ! Dan không phải là loại thanh niên dành cho mi ! Mi không thích người ta nói với mi bằng giọng bảo bọc. Không anh ta không phải là loại dành cho mi, anh ta quá hoàn hảo đối với mi. Một ngày nào đó, mi sẽ đau khổ và sẽ muốn quay trở về bên cạnh Dan để được thương yêu. Một ngày nào đó, có thể mi sẽ chán vì lúc nào cũng được làm theo ý mình.

Mi sẽ không bao giờ đau khổ. Mi sẽ chỉ phát triển giữa những người bình đẳng với mi.

Ý nghĩ đó làm tôi cười thầm và tự nhủ sự bình đẳng không hề có trên đời.

Tôi lái xe mau hơn và quyết định mai nầy sẽ đi Jérusalem nơi tôi có một phòng riêng.

Mi cần có cảm giác về sự vật. Mi ngại có cảm giác, và mi lại cần nó. Tôi hút gió kế hát lên để kết thúc cuộc đối thoại với chính mình. Tôi sẽ tiếp tục lại ngày mai. Dĩ nhiên, đó là giải pháp dễ dàng. Dù sao cũng không có người nào hiểu tôi. Con người quá giản dị và ngây thơ.

https://thuviensach.vn

Tôi ngừng xe trước nhà. Mọi vật đều chìm trong bóng đêm, mọi người đều an giấc. Tôi vô phòng tôi, tròng cái áo ngủ trong bóng tối, lên giường và, buông thả tinh thần và các bắp thịt, tôi thiếp vào giấc ngủ.

Sáng hôm sau, tôi đi Jérusalem và tới nơi vào khoảng trưa. Căn phòng nhỏ bé của tôi ẩm ướt và lạnh. Ở đó bộ quân phục của tôi thích hợp với cái tủ hẹp dính vô tường. Đó là thế giới của tôi, tôi là nữ hoàng và làm bá chủ đời tôi. Không người nào tới đây trừ phi được mời. Một căn phòng nhỏ bé đầy bí mật, và những vật quái dị treo trên tường, vài ba bức tranh đẹp, từng đống sách, được đọc không sót cuốn nào và nhiều cuốn trong số được nghiên cứu kỹ càng. Ở đó, tôi có thể sống thực. Cả ba má tôi cũng chỉ tới đây một lần.

Nó nằm nơi ngoại ô Jérusalem, bên cạnh thành phố cổ xưa. Một con đường nhỏ dẫn tới căn phòng giữa hai bức tường cũ kỹ ; người ta bước xuống vài bực thang tới một cánh cửa màu xanh lục, cửa phòng tôi, mở xuống tầng nhà dưới mặt đất.

Trên tường, nhiều tràng hạt đủ màu. Một cái giường rất thấp vì tôi ghê tởm loại đồ đạc cao cẳng, vài cây cột La mã dùng làm ghế và một cái mâm lớn bằng đồng vàng làm bàn. Một cái sọ do em tôi tặng, một bó thảo mộc to tướng – tôi yêu bóng rọi của nó trên trần phòng hình vòng cung – và hoa. Căn phòng không bao giờ có đủ ánh sáng, nhưng vì đây là một căn hầm, mùa hè rất mát mẻ và mùa đông ấm áp.

Đây là thế giới của tôi, những cái tủ hình cung nhọn đục trong vách đá, căn phòng kín đáo, tối tăm, đầy góc tối,

https://thuviensach.vn

những viên đá lâu đời, những món đồ thủy tinh có từ thời La mã, hai cái trống Arabic, mặt nạ Phi Châu, những bộ sách đóng bìa da lạ mắt, không người nào, trừ tôi ra, trở lại nơi nầy.

« Có thể cho đây là một viện bảo tàng… ». « Làm thế nào bồ có thể sống trong bóng tối ? »

Các bạn tôi nhún vai ; họ không hiểu được ; cái sọ người làm họ chướng mắt, nhưng tôi mỉm cười thầm.

Đây là nơi chốn của tôi. Nơi cho phép tôi trách cứ ba má tôi đã không biết tạo cho tôi một nơi như vậy tại nhà, ở đó tôi đã ngủ trong phòng dành cho bạn bè. Căn phòng nầy do một mình tôi làm chủ.

Nhưng, ngày hôm đó, tôi không lợi dụng gì nhiều sự yên tĩnh của căn phòng tôi. Tôi suy nghĩ tới những gì tôi có thể làm ; đọc thơ, trước hết, và điều nầy đem lại thú vị cho tôi ; nhưng tôi có cảm tưởng rằng tất cả đều vô ích : những ý nghĩ, hình ảnh, những dự tính. Tôi ra đường, tối thứ bảy đó đầy người, vẫy gọi những người quen biết, uống một tách cà phê sau đó vùi mình vô một ghế dựa trong rạp chiếu bóng, quên đi các vấn đề ám ảnh tôi để xem một phim trinh thám, hoạt động tàn bạo.

Hôm sau, tôi đi bộ trở về trại và yêu cầu hãy ghi tôi đã chánh thức trở lại. Chuyến về phép đầu tiên của tôi chấm dứt như vậy.

Tôi còn phải trải qua ba tuần lễ nữa trước khi nhập trường khóa sinh sĩ quan, do đó người ta gởi tôi tới làm việc tại một nhà thương. Tôi chọn khu bệnh thần kinh, nhứt là vì

https://thuviensach.vn

tất cả các đứa khác muốn chăm sóc các binh sĩ và trẻ em. Với lại, tôi cũng cảm thấy hấp dẫn.

« Họ », dùng để chỉ các bịnh nhân của tôi. Thường khi, người ta nói về « họ » bằng giọng thì thầm, hoặc vừa cười. « Họ » không nguy hiểm, người ta nói với tôi, nhưng có hơi bất bình thường, và tình trạng của họ cần phải được chữa trị.

Đó không đúng là một công việc dễ chịu. Tôi thức dậy vào lúc rạng đông, khoác vô một bộ đồng phục màu trắng, đội một cái mũ quái gở, và phải trải qua một quãng đường dài hơn một cây số từ căn nhà vuông vức xấu xí được dùng làm doanh trại tới nhà thương. Bàn tay giá lạnh, môi ngậm điếu thuốc khói lẫn vô màn sương mai dồn lại dưới những tia nắng đầu tiên, tôi yêu cầu ghi tên tôi đã có mặt. Ngay từ lúc đó, tôi nở một nụ cười của kẻ chỉ huy, chào hỏi mọi người và nói năng tử tế với từng người một.

- Cô Ariel, cái gối nằm của tôi… Cô Ariel, một ly nước, một viên thuốc, một cốt truyện hấp dẫn…

Tôi bị mê hoặc, bị cuốn hút vô trong một thế giới hoàn toàn khác biệt ; từ thế giới của sự vật tới thế giới của hình ảnh. Ở đó không có gì là thực, và thế nhưng lần đầu tiên tôi có cảm tưởng rằng tôi đã làm đầy đủ những ngày của tôi. Tôi không cảm thấy cần phải ra ngoài sau giờ làm việc, hoặc gặp mặt bất cứ người nào. Cảm giác thỏa mãn của tôi có thể bị xáo trộn.

Làm việc tại khu bịnh thần kinh, cần phải hòa mình, đồng hóa với mỗi bịnh nhân, tham gia các giấc chiêm bao của họ, và đi vô thế giới không thực, mơ hồ có những giá trị, những

https://thuviensach.vn

nghĩa lý và những xét đoán riêng cho nó.

Có Ben, người đã thử tự tìm lấy cái chết và được chở dở sống dở chết tới nhà thương. Anh ta đã uống một chai dầu lửa và để lộ một vẻ kiêu hãnh khắc kỷ vì thế.

- Tôi cầm nó trên tay như vầy, anh ta nói, không, như vầy đây ; thế rồi tôi tự nhủ : nó hôi quá ! Cô đã biết mùi dầu lửa chưa ? Thế rồi, tôi thầm nghĩ : « Nó cũng giống như một liều thuốc ! » Và tôi nốc trọn.

- Nó có mùi gì ?

- Thú thực, lần sau tôi sẽ chọn thứ khác.

Khi người ta hỏi tại sao anh ta lại hành động như vậy, anh ta cười và nhún vai.

Anh ta kể cho chúng tôi hàng loạt những chuyện láo khoét rõ ràng, sau đó bịnh trạng của anh ta đâm ra nặng thêm. Một sáng, anh ta cho biết muốn tiết lộ cho tôi một chuyện bí mật vì anh ta rất mến tôi : vợ anh ta đã chết, chị ta tự tử sau khi giết chết đứa con gái nhỏ của hai người. Anh ta giơ hình cho tôi coi :

- Nó trông dễ thương phải không, đứa con gái nhỏ đáng thương đã chết của tôi ?

Đôi mắt anh ta bốc lửa khi anh ta tâm sự với tôi. Sau đó anh ta nói thêm.

- Đáng tiếc cho vợ tôi, nàng thực dễ yêu.

Tôi giả đò tin những lời bịa đặt của anh ta, lắc đầu đúng lúc và tỏ vẻ kinh ngạc tùy trường hợp. Trong thời gian vài tuần nầy, Ariel không hiện hữu. Tôi có hàng trăm nhân cách,

https://thuviensach.vn

và đó là một lối thoái thác thích hợp cần thiết, đôi khi làm cho tôi bối rối và đôi khi nó cũng có vẻ quá độ.

Có Rose, muốn có một đứa con và không làm sao có được. Chị ta kêu tôi nói :

- Tôi sắp sanh trong một giờ nữa. Cần phải kiếm cho con trai tôi một cái tên.

Thế rồi, những cơn đau đớn bắt đầu. Những cơn đau đớn thực sự. Chị ta ôm bụng trong cơn đau điếng và siết mạnh tay tôi tới mức tôi có cảm tưởng như máu sắp sửa phọt ra. Cuối cùng, chị ta lôi ra từ bên dưới các tấm ga một cái gối nằm nhỏ và giơ nó cho mọi người như là đứa con sơ sinh của chị ta, ôm nó vô ngực ru ngủ và bắt tôi vuốt ve cái bao gối bằng vải bông nhàu nát.

Cũng có một nàng tên Noah, tự cho là bị bịnh suyễn. Tôi không bao giờ tin rằng mình có thể nhìn với vẻ thản nhiên lạnh lùng một kẻ đau đớn ràng ràng như vậy vừa thầm nhủ cơn đau đớn đó là tưởng tượng. Nhưng Rose không cảm nhận những cơn đau đớn mà chị ta giả đò đang trải qua và tôi chỉ cần như vậy. Tôi giữ một vai trò đôi : một của Ariel người nữ y tá thản nhiên chứng kiến tất cả những cảnh đó và phát các viên thuốc không có một sự công hiệu nào cho thể xác, chờ đợi bằng một sự vô tâm khoa học những ảo tưởng kia chấm dứt, và một của nàng Ariel mới, ra đời trong nhà thương, không là một nữ y tá mà là kẻ chia sẻ, tham gia cơn đau đớn tưởng tượng đó. Tôi siết chặt nắm tay khi nghe họ rên rỉ. Những cơn đau đớn giả đò đó đã tạo nên những lời rên siết không giả đò một chút nào hết. Tôi tin nơi Chúa, và Chúa

https://thuviensach.vn

hiện hữu. Người cho phép sự đau đớn ấy, chính nó cũng hiện hữu thực sự. Ariel người nữ y tá nói cơn đau sẽ trôi qua, không sao đâu, nhưng Ariel khác muốn hét lên, không còn thở được nữa, cảm thấy dâng lên trong tôi một cơn đau đớn làm nghẹn nơi cổ và một niềm nhẹ nhõm thực sự khi cơn đau trôi qua.

Cũng thế như người ta đem tôi tới một thế giới khác trong vài tuần, một thế giới mà người ta không có tư tưởng, vì tư tưởng, ở đó, không có giá trị.

Ngày áp chót trôi qua chậm chạp. Vừa làm giường tôi vừa nghĩ tới mọi chuyện. Tôi không có nhiều việc để làm, và sau khi nghe Ben kể cho biết tại sao thế giới của cái chết lôi cuốn anh ta, dầu lửa có mùi gì, và nghe Rose với tiếng cười quái gở, người ta gởi tôi tới một khu làm việc khác. Tiếng người nữ y tá hỏi trong điện thoại :

- Cô ta khỏe chớ ?

- Khỏe, người ta trả lời. Chắc để tắm rửa cho Ruth chớ gì ?

Đúng vậy.

Sau nầy Ruth kể cho tôi biết chị ta trẻ đẹp vô cùng. Chị ta ở riêng một phòng tại nhà thương và người mẹ không hề rời khỏi chị ta. Lúc bước vô, tôi bị xâm chiếm bởi một mùi ngầy ngậy và buồn nôn, mùi thịt pha lẫn mùi thuốc. Một mùi khó xác định, nhưng tràn ngập khắp phòng. Một người đàn bà nằm dài trên giường, bị bao phủ bởi các lớp băng màu đỏ, mắt nhắm lại và rên khe khẽ. Đó là một giọng rên than khoan thai và trầm trầm, và tôi cảm thấy nó làm toàn thân

https://thuviensach.vn

tôi đau đớn.

Một người nữ y tá nhỏ thó đi theo tôi. Nàng trao cho tôi một cái áo choàng trắng, một mặt nạ và biểu tôi cột tóc lại để đội mũ.

Thân trên của Ruth bị cháy tới mức không còn một lớp da nào. Những gì tôi trông thấy giống như thịt nơi thớt của người bán thịt và đột nhiên nhắc tôi nhớ tới một tai nạn tôi đã chứng kiến : một đứa bé trai bị xe cán, và có cùng một cảnh tượng. Sau đó, tôi được biết Ruth đã tẩm dầu và tự thiêu.

Khuôn mặt chị ta không bị cháy ; chị ta có nước da xanh lợt, và đôi mắt xanh lục đậm màu nhìn tôi bên dưới mi mắt đã cháy rụi lông mi. Chị ta không nói gì hết và không màng chú ý tới tôi khi tôi lặp lại với chị ta :

- Chị sắp đỡ rồi. Chị sẽ lành mạnh trở lại.

Người nữ y tá nhỏ thó trao cho tôi những tấm ga. Chúng tôi di chuyển người đàn bà tới phòng tắm. Tôi quay lại làm giường. Không một nữ y tá tốt nghiệp nào khác chịu dù chỉ bước vô phòng thôi. Tôi lột các tấm ga dính thuốc sát trùng, những miếng da vàng, và lầy nhầy chất vaseline. Tôi trải các tấm ga sạch, đã khử trùng xong, và mở cửa sổ. Một chút khí trời mát mẻ thổi vô phòng, nhưng chỉ thoang thoảng. Đồ đạc của bịnh nhân bốc mùi mỗi lần tôi chạm tới.

Trên đầu nằm có đặt tấm hình của một thanh niên, bị xé làm hai, sau đó được dán lại.

Tôi trở vô phòng tắm. Chúng tôi vặn đầy bồn nước khá

https://thuviensach.vn

nóng, sau đó chúng tôi từ từ nhúng Ruth vô bồn với mớ băng và gazo (vải băng mỏng). Mặc dù chúng tôi không nạo lớp mỡ, đó vẫn là cách duy nhứt để thay các lớp băng dính vô da. Chúng tôi chỉ có thể rớ tay tới cái đầu hay thân dưới của chị ta và tôi sợ chị ta tuột mất.

Ruth phàn nàn nước nóng quá. Đó là những lời nói đầu tiên chị ta thốt lên kể từ lúc nằm đây. Sau đó, chúng tôi từ từ gỡ băng sau khi nước nóng làm cho chúng mềm đi. Chúng tôi đeo mặt nạ sạch sẽ và cả ba chúng tôi bắt đầu chịu đựng cực hình.

Tôi nắm lấy một mép băng và thử tháo nó ra một cách cẩn thận. Nhưng nó dính vô lớp thịt màu đỏ và người đàn bà phác một cử chỉ đau đớn để ngăn chận tôi trước khi tôi làm cho chị ta đau đớn thêm. Công việc nầy như kéo dài nhiều giờ dưới mắt tôi. Chị ta nhắm mắt và phó mặc hoàn toàn cho sự chăm sóc của chúng tôi. Chị ta trở thành một miếng thịt mà tôi phải gỡ ra khỏi một cái gói bằng giấy nhựt trình, và mùi người chị ta tỏa ra khắp nơi.

Cô y tá ra ngoài. Tôi nhìn Ruth đang mở mắt.

- Đừng bao giờ si tình, chị ta nói. Anh ta sẽ lừa dối cô.

Chị ta chậm rãi nói từng tiếng, như thể chị ta muốn nói nhiều hơn nữa. Kế chị ta nhắm mắt lại vừa rên rỉ.

Khi cô y tá trở lại, nước trong bồn đầy những miếng da và cục máu. Chúng tôi hợp sức quấn lại các lớp băng bên trên một lớp vaseline dày. Chị ta nhờ chúng tôi gãi lưng, và tôi còn cả nghĩ rằng chị ta mỉm cười.

https://thuviensach.vn

Bộ ngực chị ta trông giống hai trái cầu bằng thịt tươi và người ta trông thấy máu đập trong các mạch. Giống như một cơn ác mộng màu đỏ ngả sang vàng, và kế màu đỏ thẳm rồi trắng do màu vải. Người mẹ nhìn chúng tôi làm việc, và tỏ vẻ đau lòng.

Chúng tôi đem Ruth trở lại giường. Chị ta nhờ tôi trao tấm hình người thanh niên cho chị, tôi làm theo, và chị ta lại xé nó ra từng mảnh, vừa ghi nhận cái nhìn thông cảm của tôi. Người mẹ kiên nhẫn lượm lên, dán lại và đặt tấm hình sang bên cạnh.

Đêm đó, tôi chỉ chợp mắt có một vài phút.

Tới ngày cuối cùng của tôi tại nhà thương. Phía sau khu làm việc của tôi có một căn phòng nhỏ, với một cái giường độc nhứt, dành cho những kẻ hấp hối được đem tới từ khu nhà bên cạnh : khu nội khoa. Từ nhiều ngày qua, người ta có đem tới một người Ba tư : ông ta lớn tuổi, mập mạp, mặt bầu tròn. Những người nào được đem tới đây đều không còn hi vọng và người ta để cho người đàn ông đó sống một mình những giờ phút cuối cùng. Căn phòng có mùi nặng nề của nỗi tuyệt vọng, mùi mốc, mùi của những tấm ga ướt, của cái chết sắp tới. Nhưng không một ai có thể đem lại sự an ủi cho người Ba Tư đó trong cơn hấp hối vì ông ta không có thân nhân và không một người nữ y tá nào biết nói tiếng Ba tư. Đôi mắt ông ta cầu khẩn, hỏi han, nhưng không một ai có thể trả lời được những câu nói mau lẹ bằng ngoại ngữ. Ông ta bị thu về một trạng thái bất lực hoàn toàn. Thể xác của ông sẽ bị hủy diệt mà tinh thần cũng như tâm hồn ông không làm sao tiếp xúc được với loài người vào những phút cuối đời.

https://thuviensach.vn

Tôi đang cho ông ta ăn khi đột nhiên tôi nảy sanh một ý nghĩ. Tên ông được in trên một tấm thiệp treo nơi giường. Tôi cúi xuống gần ông vừa tránh mùi người và đọc lên tên ông, tôi lập lại cho tới khi thuần miệng ; tôi lấy ngón tay chỉ ông vừa lập lại tên ông, kế chỉ tôi vừa chậm rãi đọc tên tôi, Ariel, và một lần nữa Ariel ; và thêm một lần thứ ba.

Tôi cầm lấy bàn tay ông, hướng nó về phía ông và trông thấy đôi môi ông đọc lên tên ông. Sau đó tôi hướng bàn tay ông về phía tôi và cả hai cùng đọc : ARIEL. Ông ta biết tên tôi và đọc được nó ; một nụ cười nở trên môi ông giống như nụ cười của một đứa nhỏ tìm thấy một hầm bánh kẹo và ông vui sướng hoàn toàn vừa lập lại tên mình bằng tất cả hơi tàn trong lồng ngực. Ông không ngừng gọi tên tôi và, mỗi lần, ông đều ngạc nhiên thấy tôi đáp lại và bước tới phía ông khi ông đọc tên tôi.

Lần đầu tiên, tôi cảm thấy có lẽ mình đã làm một điều tốt đẹp, tốt đẹp thực sự, và không phải nhiều cố gắng hay suy nghĩ. Tôi vui sướng đã đem lại cho một người phương tiện giao tiếp với thế giới bên ngoài, và có lẽ cũng là một hy vọng mới mẻ.

Ngày hôm đó, vào khoảng trưa, người Ba tư trút hơi thở cuối cùng.

Người nữ y tá trưởng nói bằng giọng lãnh đạm.

- Hãy khiêng xác ông ta đi.

Quay về phía tôi, bà ta nói thêm :

- Cô vui lòng rửa giường giùm. Chúng tôi cần căn phòng

https://thuviensach.vn

nầy cho một bịnh nhân khác.

- Không ! tôi hét lên.

Và bỏ chạy.

Cái mũ trắng tôi đội trên đầu rơi xuống trong khi tôi bỏ chạy. Tôi chạy ra tới ngoài đồng để trốn khỏi giọng nói điềm nhiên và trẻ con của ông già : « Ariel, Ariel ». Tôi nghe nó gọi tên tôi, gió nổi lên trong tiếng thì thầm của các cành cảm lảm lập lại tên tôi. Cho tới cả những giọt mưa, khi mưa bắt đầu rơi, hình như theo nhịp điệu mà ông già đã đọc tên tôi. Tôi nghe mùi người ông phảng phất trong mũi, mùi của cái chết. Quả thực, tôi thích để cho mưa thấm ướt thân tôi, nhưng nó không thể làm mất được cái mùi đó. Ngay cả áo choàng của tôi, phất qua, phất lại, cũng bắt chước những âm thanh của tên tôi và tiếng xe bốn bánh nhỏ bé người ta dùng để chở đi xác ông ta.

Tôi nằm sấp xuống đất, vừa bịt tai lại. Mặt trời hiện ra và vạn vật xung quanh tôi đều có vẻ như được rửa sạch, ngoại trừ cái áo choàng của tôi vấy bùn. Nhưng có mùi đất và cỏ tươi, và những cánh chim bay. Và những đóa hoa đỏ trong đám cỏ màu xanh lục.

Tôi lặng ngắm tờ giấy trước mắt. Buổi học đầu tiên tại trường khóa sinh sĩ quan đã chấm dứt và tôi còn lại một mình trong căn phòng với trần vươn cao. Buổi sáng trôi qua một cách tốt đẹp : Lời chào hỏi miễn cưỡng với người quân cảnh tại cổng, vài lời trao đổi với các con bạn đồng khóa, trong khi tôi cố làm sáng tỏ hoàn cảnh. Đã tới lúc phải quyết định.

Tôi vạch một đường thẳng chia hai tờ giấy theo chiều dọc

https://thuviensach.vn

: tôi cũng cần phải chia con người tôi ra làm hai. Trong những tháng học tập sắp tơi, tôi cần phải hình dung các hành vi và cử chỉ của tôi trong từng chi tiết nhỏ, làm chủ mọi hoàn cảnh bằng cách dự liệu trước, tạo cho tôi một vai trò và đóng giữ cho có nghệ thuật vừa tin chắc rằng tôi sẽ không thất bại, hoặc đổ vỡ về điểm nào. Đó là hi vọng duy nhứt của tôi để đi cho trọn khóa học, để làm chủ hoàn toàn lấy mình và các biến cố. Tôi đồ lại nét vạch trên giấy. Một nửa tờ giấy tiêu biểu cho nữ trung úy tương lai Ariel. Để thanh danh đừng sứt mẻ, tôi cần phải đội lốt nhân vật mới đó, tỏ ra dễ giao thiệp, hay giúp người và lúc nào cũng dễ thương ; tình nguyện làm mọi việc tạp dịch, không hề than phiền và lặng lẽ phục tùng. Kết bạn không là một việc xấu, nhưng chỉ ở bề ngoài mà thôi, tôi sẽ tỏ ra hoàn toàn, dễ mến, mà không đánh mất sự tự chủ và biết đè nén mọi ý muốn nổi loạn. Như vậy, tôi sẽ giữ được bản ngã của mình.

Nửa tờ giấy kia là con người tôi, con người thực của tôi, có khả năng cảm nhận sâu xa và chân thành hơn nhưng không chia sẻ những cảm xúc của mình với một người nào và cũng không hề để lộ ra ngoài.

Trong thâm tâm, tôi vẫn còn làm chủ ; bên ngoài, tôi sẽ trở thành nô lệ nếu cần. Tôi sẽ tạo dựng một thế giới cho riêng tôi, kín bưng, vừa duy trì sự tiếp xúc với người khác : tôi sẽ viết thư và đối xử với mỗi người một cách thích hợp nhứt. Khi nào về phép, hai tuần một lần vào ngày chúa nhựt, tôi sẽ là một con người khác và là con người thực của chính tôi, dữ dằn theo ý muốn, gieo rắc điều hại và làm tổn thương một cách tàn bạo tùy theo sở thích hay, trái lại, đem tới niềm

https://thuviensach.vn

vui và hạnh phúc. Trong vài tháng, tôi sẽ áp dụng đời tôi theo chương trình vạch sẵn và giăng lưới để giữ gìn những niềm vui và – nếu tôi muốn – những nỗi buồn của mình. Tôi sẽ cười hoặc khóc nếu có dịp, nhưng không bao giờ tôi để bị lấn át ; tôi sẽ có được tất cả những gì tôi muốn, tất cả.

Nhưng thực tình tôi muốn điều gì đây ? Tay tôi viết « quyền hành » trên giấy, tôi muốn nhiều hơn thế nữa : tôi cần phải có quyền, ảnh hưởng tới người khác, giựt dây và bắt họ múa may theo điệu mà tôi đã chọn ; quyền buông dây nếu tôi muốn và nhìn con múa rối rã tàn từng mảnh. Tôi đã từng chơi môn đó, nhưng tôi đã chọn những con múa rối thiếu cốt cách. Lần nầy, tôi sẽ thử một trò khó khăn và táo bạo hơn. Phải, tôi đã thử rồi, nhưng trò chơi không đáng đồng tiền bát gạo.

Những đứa khác dùng điểm tâm và tôi luôn luôn ở một mình trong phòng hội để nhớ lại những kinh nghiệm về một trong số các con múa rối yếu ớt đó…

- Tại sao con không có bạn ? Ba tôi hỏi với một vẻ bất mãn.

Và tôi không hề biết phải trả lời sao. Tôi có bạn. Nhưng đó không phải là những con bạn đúng nghĩa. Tôi sử dụng họ, như ở vào tuổi tôi người ta sử dụng đồ chơi để chơi đùa. Những đứa con gái ngu ngốc mà tôi thích làm cho họ cảm động, thích điều khiển, và quấy rầy họ và, sau nầy, cả nuôi dưỡng họ. Họ đều có chung một điểm : tánh tình yếu đuối, và, một thời gian sau đó, tôi cảm thấy khó chịu vì họ. Tôi cố tình nói dối họ. Họ bắt đầu ưa thích và khâm phục tôi, sau đó

https://thuviensach.vn

đứa nào cũng đều đi tới chỗ ghét tôi lúc tình bạn sắp tan vỡ. Bao giờ tôi cũng tìm kiếm loại tương giao đó với con người và tôi còn cả xây dựng một lý thuyết đạo đức về vấn đề ấy. Tất cả những đứa con gái đó đều lớn hơn tôi một vài tuổi. Sau nầy, khi tôi lớn lên…

Một cái bánh nhân mứt được tôi dùng làm mồi để nhử nó vô tròng. Tôi để ý tới nó hôm qua, nhận thấy nó đẹp, ngốc và khá thụ động để trở thành một đứa được tôi bảo bọc. Hôm sau, tôi gặp nó ngoài đường và mời nó một cái bánh nhân mứt.

Nó kể cho tôi nghe cuộc đời của nó. Má nó chết vì bịnh ung thư, ba nó lấy vợ khác và ngay sau đó người vợ kế của ông đưa ra một câu hỏi đoạn trường : « Con gái ông hay là tôi ». Người đàn ông đáng thương cần một người vợ và, hơn nữa người vợ nầy giúp đỡ ông về mặt tài chánh, do đó ông bỏ rơi đứa con gái. Nó không còn là một đứa con gái nhỏ, nó đã mười tám tuổi và tự nuôi sống lấy. Đó là loại con gái tôi ưa thích. Tôi sẽ là ba má nó, là người để cho nó tâm tình. Nó thú nhận với tôi là ba nó và người mẹ kế cho rằng nó bị bịnh đồng tính luyến ái.

Chúng tôi dùng xong món bánh nhồi mứt và tôi cố giành trả tiền. Khi chia tay với tôi nó cho biết nó tin tưởng hoàn toàn nơi tôi. Hôm sau, tôi mua cho nó một chiếc cà rá mà nó không bao giờ sắm nổi ; về tôi bắt đầu thủ vai Pygmalion, giựt dây nó và lấy làm thích thú. Vài ngày sau, nó tới với một thanh niên đi kèm. Điều nầy không nằm trong kế hoạch của tôi, do đó tôi định loại anh ta ; công việc nầy cũng không khó khăn gì.

https://thuviensach.vn

Hay nó là Rina. Nó có một khuôn mặt đẹp, bị một chùm lông làm cho xấu đi. Một lần nó nhờ tôi nhổ từng sợi lông một, tôi vừa nhổ vừa cười ngạo, nhưng sau đó tôi cảm thấy đau lòng. Đôi mắt của nó có thể cho là mơ màng nhưng, từ cổ trở xuống, người nó quá to bự đối với các thị hiếu thanh nhã, ngay cả dưới mắt những người thích loại phụ nữ đẫy đà, hình thù to béo của nó cũng tỏ ra quá khổ. Và dù vậy, nhìn nó thường khi cũng khá dễ chịu.

Ngày hôm đó, người bạn trai đối xử với nó quá đẹp, theo ý tôi, và tôi một mực muốn anh ta chia sẻ quan điểm ấy.

Cũng dễ dàng. Tôi mỉm cười và nói với anh ta bằng giọng tinh nghịch, trong khi Rina nhìn tôi bằng con mắt thán phục. Nó lập lại gần như nguyên vẹn tất cả các câu nói của tôi và còn cả bắt đầu nghĩ rằng một vài ý nghĩ đặc sắc của tôi là của riêng nó. Điều đó làm tôi tức giận và đánh mất niềm thú vị mờ ám tôi cảm thấy khi có nó bên cạnh.

Người thanh niên một hôm tới thổ lộ cho tôi biết rằng anh ta không còn yêu Rina nữa. Anh ta đưa tôi đi ăn tối và tôi cố làm cho nó trông thấy chúng tôi đi chung với nhau. Thực đáng một buổi tối, nhưng tôi không bao giờ gặp lại anh ta nữa và tôi nói cho Rina biết tôi đã bỏ rơi anh ta. Nó phục tôi vô cùng. Với lại, giờ đây nó thực sự một mình, tôi có thể chế ngự nó hoàn toàn.

Nó lớn hơn tôi ba tuổi. Tôi dặn nó hãy cố giữ im lặng càng nhiều càng hay ở chỗ đông người và mỗi lần nó mở miệng, tôi đều liếc nhìn nó một cách nghiêm khắc. Một thời gian sau, nó bỏ được những tiếng ta thán tệ hại và sau mỗi lần cố gắng

https://thuviensach.vn

phát biểu nó trông chờ nơi tôi một dấu hiệu tán thành. Tôi dạy nó nhìn người khác đăm đăm, đầu cúi xuống và mắt ngẩng lên. Tôi bắt nó nhổ lông chân và hãy ăn uống theo một phép dưỡng sinh làm cho ốm bớt.

Khi nó đã sẵn sàng để ra mắt, tôi cảm thấy cuộc phiêu lưu mất đi nhiều phần hấp dẫn. Tôi đưa nó tới một thành phố xa lạ, nơi những người không quen. Nó đóng rất khá vai trò của nó và chính tôi đã làm hỏng phần lớn các câu chuyện, nhưng cảnh đó trở nên nhàm chán và tôi liền chọn một kẻ đối thoại quan trọng hơn và bỏ nó một mình. Khi trở về, tôi hỏi nó đã xoay sở ra sao. Tôi muốn biết không có tôi nó đã làm gì. Nó nín thinh trong giây lát ; sau đó cho biết có lẽ nó không nên kể tôi nghe những gì thầm kín. Đó là sự chống đối đầu tiên của nó : Tôi cầm lấy bàn tay mập béo và nhớp nháp của nó, cố nhìn nó càng thắm thiết càng hay và nói đáng lẽ nó phải xấu hổ khi nói như vậy. Nó lấy làm xấu hổ, nhưng để trừng phạt nó, tôi cho biết tối nay tôi không cho nó ra ngoài.

Ra ngoài với Rina là một trò tiêu khiển. Người ta đã thắc mắc tại sao tôi lại giao du với một đứa con gái như nó ; và tôi muốn có nó bên cạnh khi đã biết rằng sự hiện diện của nó không là điều mơ ước. Tôi giới thiệu nó với các bạn trai thân thích của tôi và kể với họ những điều láo khoét về nó mà tôi đã buộc nó hãy cố chứng minh bằng tư cách của nó. Điều nầy khiến tôi cảm thấy mình rất trung hậu.

Một lần, trong khi nó sắp sửa dời chỗ ở, nó nói với mọi người vây quanh về sự trang trí căn phòng của nó.

Sự thực, căn phòng chỉ sáng lên khi nó vắng mặt, nhưng

https://thuviensach.vn

qua trung gian của tôi, càng giao thiệp rộng chừng nào nó càng mất bớt mặc cảm tự ti và càng muốn sáng giá trong cuộc nói chuyện.

Nhưng Rina cũng ý thức được rằng nó thuộc về thành phần người ta gọi là hạ cấp và tình cảm đó là mối nguồn của những trò tiêu khiển mới cho tôi. Tôi có thể vẽ ra cho nó một hình ảnh giả tạo về giới thượng lưu và làm cho nó tin rằng nó đang tới gần hạnh phúc tối đại đó. Đời sống thượng lưu hiển nhiên là một vấn đề thói quen, do đó tôi dạy cho nó những điều kỳ cục. Tôi mua cho nó loại nhang có mùi hương nồng nực và dùng để đốt trong nhà thờ và nói cho nó biết người Anh thuộc giới thượng lưu dùng nó để đốt trong nhà khi chờ đợi những người khách tai mắt. Nó tin lời tôi, và thử thí nghiệm với một anh con trai đáng thương tới thăm nó. Anh ta có vẻ khó chịu và chúng tôi liền cho rằng chắc anh ta thuộc thành phần rất hạ cấp.

Tôi chỉ cách cho nó mua giày và gọi rượu. Làm như vậy, tôi thực sự muốn giúp đỡ nó. Dù sao, biết cách cặp tay một thanh niên hay cầm một ly rượu cốc tai, hoặc biết đứng ngồi cũng có ích cho một đứa con gái. Điều lạ lùng, tôi kiên nhẫn hết mức đối với nỗ lực đó, mặc dù nó làm cho tôi khó chịu vô cùng.

Sau hai tháng, người ta đã có lý để chờ trông thấy nó tỏ ra tiến bộ. Nó xài mười hộp kem làm đẹp, đi đâu cũng đem theo cuốn tự điển về ca-lô-ri. Nó đã đọc *Làm thế nào để có bạn*, tập nói về Van Gogh và đã mắc phải thói quen đốt nhang tại nhà. Những gì còn lại tôi cần phải làm là nâng lên một bực phép xã giao của nó và trông chừng sao cho nó có

https://thuviensach.vn

những mối giao thiệp có ích cho nó. Có lẽ khi đó tôi mới cảm thấy rằng tôi đã làm xong công việc và tôi sẽ đi tìm một món đồ chơi khác.

Nhiều lần tôi đưa nó tới viện Đại học. Nó nói với mọi người rằng nó là sinh viên và đọc lên những câu nó đã học một cách cực khổ của Kant, Platon, Hiến chương Liên hiệp quốc hay các tờ báo buổi chiều bán chạy nhứt, mà nó nhận thấy không có gì khác biệt cho lắm. Nhưng nó có một trí nhớ dai và giờ đây, nó cảm thấy tự tin. Tôi bắt đầu tin rằng tôi đã thành tựu một công trình. Tôi cho nó mượn tiền và không bao giờ đòi lại. Nếu tôi mắng chửi nó trước đám đông, nó sẽ từ tốn nhận lãnh lời mắng chửi đó. Tôi có thể bắt nó làm bất cứ điều gì. Tôi có một uy quyền tuyệt đối đối với nó : tôi chế ngự nó hoàn toàn và cảm thấy chán vô cùng.

Tôi đi tìm một trò chơi khác, càng ngày càng tránh gặp mặt nó và một đêm tôi nằm một giấc chiêm bao khủng khiếp về nó. Chuyện xảy ra trên một bãi biển vào một ngày mùa hạ. Rina nằm ngửa và tháo mồ hôi. Chùm lông đã làm xấu đi khuôn mặt của nó như mọc dài thêm và đen hơn thường lệ và màu da đỏ của nó lấp lánh mỡ, mớ cát dính vô khối người ướt át của nó như bệnh bồng và trải ra chung quanh. Trong giấc chiêm bao, nó có vẻ to lớn vô cùng, và hằng trăm người đàn ông nhỏ bé leo lên người nó, biến mất dưới lớp da thịt của nó giống như bầy kiến, họ cắn, liếm và hôn nó. Họ cũng đổ mồ hôi, cũng có nước da màu đỏ và dính chặt vô người nó. Họ bắt đầu vui đùa và, đột nhiên, tóc họ mọc dài như tóc đàn bà. Mặt trời trở nên nóng bức hơn, họ vui đùa náo nhiệt và cười vui vẻ. Kế đó, trong giấc chiêm bao, tôi thấy tôi hiện

https://thuviensach.vn

ra. Ăn bận màu đỏ và da mặt tái nhợt. Tôi cỡi ngựa trên nền trời và cười lên khúc khích. Trong khi tôi cười vui vẻ, những người đàn ông bao quanh Rina bắt đầu lớn lên. Họ xếp bên cạnh nó. Rina thì khó. Tôi khuất dần trên nền trời vừa vẫy chào vĩnh biệt. Áo dài của tôi, từ màu đỏ ngả sang màu xám. Tôi ngừng cười và nghe đau nhói nơi tim. Khi rời khỏi giấc chiêm bao, tôi cảm thấy khát một cách kinh khủng và nhức đầu và tôi quyết định tức khắc sẽ không gặp lại Rina nữa. Tôi tìm kiếm một trò tiêu khiển khác. Tôi chưa tới mười bảy tuổi và thời gian còn thăm thẳm trước mắt tôi.

Tôi biết rằng những gì tôi đã làm với Rina là dễ dãi, tầm thường và khá thấp kém. Đó không là điều tôi ước muốn. Trò chơi mà tôi ước muốn cần phải thâm trầm, đáng giá và thực sự có tánh cách nghệ thuật : không thấp hèn cũng không dễ dãi.

Trước khi bắt đầu làm chuyện khác, tôi cần phải dứt khoát với Ariel Ron, con gái Đại tá. Những người nào xem tôi là con gái Đại tá cần phải biến mất khỏi đời tôi hoặc chấp nhận tôi vì con người tôi, chớ không phải vì ba tôi.

Tôi ghét những người nói với tôi :

- Tôi lấy làm sung sướng được quen biết cô, cô Ron. Tôi thường nghe nói tới ba cô.

- Ariel Ron ! Ba cô là người tuyệt diệu.

- Bạn có quen Ariel Ron không ? Bạn cần phải biết tên Đại tá Ron. Cô ta hiện giờ cũng ở trong Quân đội, dưới quyền điều khiển của ba cô ta.

https://thuviensach.vn

Có lẽ tất cả những kẻ làm dáng đó đều hy vọng tới được ba tôi xuyên qua tôi. Tôi tưởng tượng họ nói sau đó :

- Đại tá Ron ? Tôi quen thân với con gái ông ta.

- Hãy nói về ba cô, họ nói với tôi. Cô sống như thế nào với vị anh hùng dân tộc của chúng ta ? Có một người cha như ông thì ra sao ?

Cấp trên của tôi nói :

- Cô cần phải nêu gương, cô biết không, cô là con gái Đại tá.

Người chị em bà con của tôi nói :

- Ariel, cô không nên hành động như vậy, hãy nghĩ tới địa vị của ba cô…

Nhưng Ariel Ron đã chết. Nếu khó cho tôi để trở thành giản dị là Ariel, một Ariel hoàn toàn không cần phải thêm họ Ron vô, thì thây kệ vậy. « Và khốn thay cho kẻ đầu tiên cả gan xem tôi là con gái của ba tôi » tôi thầm nghĩ.

Bàn tay tôi không còn vạch những lằn trên tờ giấy trước mặt. Tôi dừng tay tự hỏi gia đình tôi sẽ trở thành gì đây trong chương trình tôi mới hoạch định. Tôi sẽ có thái độ nào đối với họ ? Tôi chỉ có được quyền chọn lựa không thôi ? Với em trai tôi, không cần phải tính toán. Tôi có thể hồn nhiên đáp lại những cử chỉ trìu mến và đôi mắt sáng rỡ của nó. Nhưng còn ba má tôi ? Tôi xua đuổi vấn đề quá phiền phức đó. Người ta sẽ thấy rõ là nó sẽ ra sao.

Sự thử thách đầu tiên xảy tới sớm hơn là tôi nghĩ.

Một tối thứ sáu, má tôi tới trại. Chiếc xe màu đen và cục

https://thuviensach.vn

mịch của bà ngừng trước nhà ăn nơi chúng tôi nhóm họp mỗi tuần một lần.

- Ariel, một con bạn tôi nói, chắc là má bồ.

Tôi bước ra và ngồi vô xe bên cạnh bà. Bà có vẻ ấp úng để mở lời, do đó tôi hỏi bà :

- Có chuyện gì đó má ?

Tôi trông thấy bà khóc. Tôi nhìn bà, đôi mắt bà màu ma rông nồng nàn và những sợi tóc dài vàng sậm của bà được cột thành búi. Bà trông thực nhỏ nhắn, mảnh mai. Tôi dịu dàng cầm lấy tay bà, bà có những ngón tay dài thanh nhã, đeo nhẫn, và lòng bàn tay mang tàn tích của những công việc nhọc nhằn.

Có thể cho rằng thực lạ lùng mẹ ruột của tôi lại không biết mở lời với tôi ra sao : một bức tường được dựng lên giữa chúng tôi, mà các viên đá do chính tay tôi đặt nhiều nhứt, năm nầy sang năm khác. Chúng tôi như hai kẻ xa lạ không liên hệ hoặc ràng buộc gì với nhau. Và thế nhưng, bà lại tìm tới tôi ; tôi không bao giờ có thể tìm tới bà.

Bà cúi đầu nghĩ ngợi và nói :

- Không có gì hết. Má chỉ muốn tới thăm con.

- Và má đã khóc vì chuyện đó ? Và từ xa tới đây vào giờ nầy ?

- Vì ba con.

Bà ngẩng đầu lên và quay về phía tôi.

- Và má van con, Ariel, hãy nghe má nói. Đừng nhìn má

https://thuviensach.vn

bằng cặp mắt xa vắng, như ba con. Hãy nghe má nói, thế thôi. Con là người duy nhứt mà má có thể ngỏ lời, má van con, hãy tỏ ra dễ thương với má trong giây phút. Má chưa hề trông thấy con khóc khi con còn nhỏ. Má biết má không là một bà mẹ hiền, nhưng đó không phải hoàn toàn lỗi nơi má, hãy cố hiểu giùm má.

Bàn tay bà siết chặt tôi, những chữ thoát ra cửa miệng bà một cách khó khăn. Khuôn mặt tôi khuất trong bóng tối, không để lộ sự cố gắng của tôi để lẩn tránh vô trong bóng tối.

- Má cứ nói, tôi nói. Cứ nói tiếp cho con nghe.

- Má không hiểu được ba con. Má nghĩ rằng có lẽ con hiểu được ông. Ông quái gở và đơn độc vô cùng, và chìm đắm vô những vấn đề khiến ông quan tâm, ông không hề nói một lời dễ cảm, một câu khen tặng. Ông nhìn mọi sự với vẻ khinh miệt và không bao giờ nhận thấy điều gì tốt đẹp. Má không còn chịu đựng được nữa, Ariel. Ông có mặt ở đó nhưng tâm trí thì đâu đâu. Căn nhà đầy sự hiện diện của ông vừa trống vắng hoàn toàn. Ông có vẻ như ở trên hết mọi sự và má cô đơn vô cùng.

Bà khẽ nức nở, tay vẫn nắm lấy tay tôi, cố tăng thêm nghị lực qua sự tiếp xúc với tôi. Tôi nhìn bà đăm đăm.

- Má. Và tiếng đó vang ra xa xôi, như mất hút. Má. Bà có vẻ mệt mỏi, tiều tụy, nhỏ bé tới mức tôi muốn bồng bà đặt lên giường, giống như tôi đã làm như vậy với em tôi. Tôi mỉm cười và nói :

- Mọi việc sẽ đâu vô đó. Má đừng khóc. Má đã chung sống

https://thuviensach.vn

với ba từ lâu rồi.

- Không với ba con đâu, với một người mà má tưởng là ba con, ngỡ rằng đó là chồng mình. Ông có vẻ phiền muộn vô cùng. Và ông thương yêu con vô cùng, Ariel, ông có cho má biết điều đó. Má tin rằng có lẽ con sẽ hiểu… Bà nói thêm bằng giọng trách móc : Con giống ba con vô cùng !

Tôi mỉm một nụ cười kín đáo và thỏa mãn.

Tôi hiểu những khó khăn của hoàn cảnh bà, nhưng không thể thay đổi được gì hết. Ba tôi và tôi ngại làm mềm lòng nhau. Chúng tôi không biết cách bày tỏ tình cảm và cho rằng để lộ nó ra ngoài là một dấu hiệu yếu đuối.

Tôi cố giải thích với bà :

- Má cũng hiểu, con khó mà giúp đỡ được má. Con là một phụ nữ, do đó con phải nhờ tới hằng ngàn điều nhỏ nhặt đã học được và đã đem ra áp dụng để tránh được sự ghê tởm phải bày tỏ tình cảm. Con mua hoa và những món quà nho nhỏ, chúc tụng lễ sinh nhựt, nghĩ tới những lời phải nói. Nhưng trong thâm tâm, con giống ba con. Vì chính ông không cần tình thương, do đó không nên chờ đợi ông biểu lộ với người khác.

- Nhưng nếu vậy làm sao má biết được ông có thương má không và có đếm xỉa tới má không ?

Đó là một câu hỏi giản dị và hồn nhiên mà một đứa con gái mười tám tuổi có thể đặt ra với người tình của nó. Bà có vẻ rất trẻ trung khi hỏi như vậy và tôi cần phải tìm một câu trả lời sẽ giúp đỡ và thuyết phục được bà.

https://thuviensach.vn

- Ông không để lộ cho thấy những tình cảm thâm trầm, cũng như đâu là tình cảm thực sự của ông. Hai mẹ con mình đều nhận thấy ông cứng rắn và lãnh đạm vì khi nào ôn hòa, dễ mến ông đánh chữ làm thinh nhưng ông sẽ ồn ào lên những lúc không được như vậy.

Chúng tôi im lặng trong một lúc, sau đó tôi xuống xe và má tôi lái xe chạy đi. Tôi muốn hét lên bà hãy trở lại, van xin bà hãy tỏ ra dũng cảm, muốn nói cho bà biết tôi thành thực thương bà.

Nhưng tôi chỉ đá vô một viên đá và cất giọng hát lên nho nhỏ một điệu hát vô nghĩa vừa lập lại với chính mình : bà cần tôi, bà cần tôi. Tôi đi về phía các trại lính, to lớn và đen thẳm, cắt rõ nét trên nền trời không ánh trăng. Nhà ăn mà tôi rời khỏi cách đây một giờ đã vắng người. Những con bạn đang ở trong một căn phòng bên cạnh hát các bài thánh thi của ngày thứ sáu và xem một vở kịch mà tôi đã sáng tác một phần lớn. Tôi đi vô phòng ngủ và cởi bộ quân phục. Tôi nằm ngửa, dán mắt lên trần phòng tối om ; những cây đà dài nối liền các bức tường, chạy xuống tới sàn phòng và ngược trở lên trần ; người ta có thể cho đó là những cái khung, mà chúng tôi đã đi xuyên qua, đã đứng hoặc nằm trong đó từ ngày nầy sang ngày khác, không kém phần cứng nhắc.

Má dũng cảm hơn là chúng tôi đã tưởng. Tôi sẽ không thể chịu đựng nổi cuộc đời của bà : tánh vô tâm của ba tôi và sự bắt buộc từ bỏ bản ngã của mình cho một người. Chắc bà phải thương ông nhiều lắm, nhưng bù lại bà đã được những gì ? Tôi hiểu quá ít về bà : tôi chưa hề hiểu bà thực sự và giờ đây bức tường đã được dựng lên cao quá, và mỗi người ở một

https://thuviensach.vn

bên. Những ý nghĩ đó làm tôi buồn rầu.

Một kỷ niệm thơ ấu xưa cũ nhất của tôi xảy ra năm tôi lên ba tuổi, ba tôi ở tù vì những hoạt động chống lại nhà cầm quyền Anh. Má tôi và tôi đi thăm ông, ông ở phía sau một màn lưới sắt. Ở đó có nhiều người, người nào cũng cảm động và nhiều người không cầm được nước mắt. Tôi chỉ có thể len bàn tay tôi qua mắt lưới ; ba tôi nắm lấy và siết chặt. Chỉ có những ngón tay nhỏ bé của tôi mới có thể chui qua được. Má tôi chỉ có việc khóc mà thôi. Có lẽ sự kiện nầy đặt nền móng cho bức tường chia cách chúng tôi vì, kể từ ngày đó, thường khi chỉ có bàn tay tôi là có thể chạm tới ba tôi, đôi khi chính tôi cũng không hay biết.

Vì được nuôi dưỡng trong một thành phố, tôi càng xa cách hơn với má tôi, bà lo các công tác xã hội và một chị ở coi sóc việc nhà. Ba tôi không bao giờ có mặt ở đó, do đó tôi cũng dễ trách cứ má tôi đã bỏ bê tôi. Sự thực, chính tôi tự xa cách với bà. Tôi biết làm xúc phạm bà bằng cách bày tỏ cho thấy tôi cảm tưởng mình không có một tổ ấm. Điều đó làm cho hai ông bà khổ tâm. Hai người bắt đầu cảm thấy có tội phần nào đã để bị lôi cuốn quá nhiều bởi đời sống công cộng.

Làm cho họ khổ tâm cũng là một cách lôi kéo sự chú ý của họ và làm chủ hoàn cảnh. Nhưng có những cơ hội mà tôi thực sự cảm thấy thiếu thốn một bà mẹ. Tôi lớn lên và trải qua những cuộc khủng hoảng nho nhỏ của tuổi thiếu niên mà tôi tập một mình mình biết một mình mình hay. Lần đầu tiên tôi có kinh, hay lần đầu tiên tôi mua áo nịt vú, má tôi không có mặt ở đó ; và cứ thế những viên đá nhỏ được gắn dính bằng xi măng để tạo thành những viên đá lớn hơn và những

https://thuviensach.vn

viên đá lớn hơn kết thành một bức tường. Dần dần, tôi không làm sao nói với bà về một vấn đề thầm kín hoặc riêng tư. Tôi nhận biết rằng bà e ngại tôi hay đúng hơn bà e ngại con người mà tôi có thể trở thành. Tôi trưởng thành rất mau và nấc thang giá trị của tôi thay đổi. Bà sợ không còn quyền hành đối với tôi và chính tôi lại có quyền đối với bà. Và với lại, bà cũng ganh tị. Như thể bà thèm khát sự trẻ trung của tôi, làm lộ rõ tuổi già của bà. Ba tôi thích đi chung với tôi, trông thấy người khác quay đầu về phía hai cha con tôi vừa thầm thì :

- Cô gái trẻ đẹp nào đi chung với Đại tá vậy ? Má tôi sợ hai tiếng « cô gái ». Khi nó được dành để chỉ tôi. Bà không muốn chia sẻ với tôi tình thương của ba tôi. Các bạn trai của tôi gần bằng tuổi của ông và, khi nào chúng tôi đi chung với nhau ra ngoài, bao giờ tôi cũng sắp xếp sao cho mình trở thành trung tâm điểm của bao nhiêu cặp mắt. Bà đành chịu và với lại bà cũng bị tình thương dành cho tôi làm yếu đuối thêm.

Vậy mà giờ đây bà tìm kiếm tôi, bà tới tìm tôi và đã ra về.

Những cái khung được tạo thành bởi các cây đà của trần phòng mờ dần. Tôi có cảm tưởng nhìn ra khoảng trống và nằm trên một cái giường bềnh bồng. Tinh thần trì độn, tôi nghe giọng nói của các con bạn trở về từ buổi lễ. Một con bạn, Tamar, tới bên giường, cầm lấy tay tôi, nhưng tôi rút nó lại.

- Có chuyện gì không như ý sao, Ariel ?

https://thuviensach.vn

- Không, không có chuyện gì hết. Các bồ cũng vui chơi chớ ?

- Phải. Ariel, bồ có vẻ vùng vằng. Mình làm cho bồ thức giấc phải không ?

- Không, mình nằm chiêm bao. Thôi ngủ ngon, Tamar.

Giữa lúc đó, vị trung úy lớn tiếng :

- Tắt đèn ! Và bóng tối làm tôi dễ chịu. Tôi nghĩ tới Tamar. Nó cao lớn, không đẹp nhưng dễ coi và là loại người mà mỗi ngày người ta mỗi thêm có cảm tình để, nhiều năm sau, nhận ra rằng mình hoàn toàn không hiểu gì về họ. Ba má Tamar sống tại một ngôi làng nơi họ có một trang trại rộng lớn và đời sống cũng dễ chịu. Đối với tôi, nó là sự pha trộn giữa lương tri và tánh hồn nhiên ; lúc nào cũng có mặt, nó không hề bắt nạt nhưng hiện diện đúng lúc.

Nó không ngủ, nhưng chúng tôi không trao đổi với nhau một lời nào, chỉ nhìn nhau qua cảnh mờ tối ; chúng tôi ra dấu với nhau bằng đầu và kéo mền phủ lên tới mái tóc.

Thói quen mỗi ngày cứ tiếp tục, tôi được yêu mến và phục tùng như ý đã quyết. Tất cả những đứa nào cần được giúp đỡ đều tới tìm tôi. Tôi vui vẻ, đùa cợt và góp ý kiến đối với mọi chuyện. Tôi còn cả xử sự như một nữ sinh nội trú thực sự : tôi trải qua hằng giờ để nói về quần áo và chuyện trai gái, và cho tất cả xem các tấm hình sưu tập của tôi. Mỗi lần có chuyện gì quan trọng để thảo luận với vị chỉ huy trưởng tôi đều được chọn làm đại diện khóa sinh.

Một hôm, vị chỉ huy trưởng cho người tìm tôi :

https://thuviensach.vn

- Cô đã thay đổi, Ariel.

- Bà tin thực sao ?

- Tôi không quên lúc cô còn là tân binh. Giờ đây, cô mới thực sự là cô. Tôi biết là khi nào cô ý thức được rằng cô có thể lôi cuốn cảm tình của người khác, cô sẽ rời khỏi cái vỏ của cô.

- Không đúng như vậy. Tôi có thể đóng giữ bất cứ vai trò nào.

- Cô muốn cho rằng đó là một vai trò do cô chọn lựa, trong khi sự thực cô yêu mến những gì cô đã làm. Trước kia không bao giờ cô chịu làm thử, sợ gặp phải thất bại. Một sự thất bại sẽ làm cho cô gãy đổ. Cô không chịu nhảy bao giờ, cô chưa tin chắc rằng cô sẽ rơi xuống trên hai chân.

- Thu phục được cảm tình của một trăm sĩ quan tương lai, phải chăng đó là một sự thắng lợi của tôi ? Tôi trớ trêu hỏi.

- Tùy ý cô ; bao giờ cô còn tiếp tục con đường hiện tại… Đối với tôi thì sao cũng được. Nhưng cô đừng quên lời giao ước giữa chúng ta.

Tôi chào và bước ra. Bà ta không hiểu và tôi muốn chứng tỏ rằng bà đã lầm. Kỳ phép tới, tôi sẽ trở lại hoàn toàn là con người tôi. Tôi nôn nóng bứt rứt vì ý nghĩ phải nhập cuộc, phải thúc đẩy các mối cảm xúc, các hành vi và tình cảm của tôi ngoài trận địa, giống như những người lính, và giúp cho chúng chiến thắng. Nhưng tôi còn phải chờ đợi thêm mười ngày.

Rồi một hôm tôi không còn nghị lực để đóng giữ vai trò

https://thuviensach.vn

của mình. Chúng tôi ngồi quanh một cái bàn lớn trong phòng học. Thuyết trình viên cho chúng tôi đầu đề của bài thi sắp tới : ông cắt nghĩa chúng tôi cần phải làm những gì. Với tánh cách là một sĩ quan, nếu có một người lính từ trần hoặc tự tử tại đơn vị của chúng tôi. Chúng tôi cần phải :

a) Viết một bức thư cho ba má anh ta.

b) Làm bản kê khai đồ đạc của người lính đã chết.

c) Trông chừng việc mai táng được đúng theo luật lệ, tiết C, trang 15.

- Giờ đây, thuyết trình viên nói, các bạn hãy giả thử có một người lính vừa mới chết tại đơn vị của các bạn. Các bạn cần phải : a) viết thư cho ba má anh ta và b) làm bản kê khai đồ đạc anh ta để lại. Các bạn nộp bài cho tôi trong hai tiếng đồng hồ nữa.

Tôi không nắm vững vấn đề ngay tức khắc. Nhưng sau đó, tôi muốn như thường lệ bắt tay ngay vô việc và trước hơn mọi người, như vậy tôi có được vài giây phút tự do. Tôi lấy bản kê khai và bắt đầu ghi : một cái đồng hồ, một thẻ bài, một gói thuốc, diêm quẹt, một cái bóp : những tấm hình của ba má anh ta và của một cô gái. Tôi dừng lại và nhíu mày.

« Ariel, mi đang làm gì vậy ? » Tôi thầm nghĩ. Đó là một xác chết, một xác chết. Đồng hồ đeo nơi cườm tay lạnh giá, cái bóp nằm yên ở một bên hông im lìm. Và phải chăng mi không thấy máu dính nơi khăn tay ?

« Ariel, mi làm thế nào được ? Mi vừa mới lật lại một xác chết. » Đầu tôi nặng trĩu. Tôi nghiêng xuống bàn, kế đứng

https://thuviensach.vn

lên, xin phép ra ngoài trong giây lát và lên phòng ngủ nằm dài trên giường.

Tôi nhớ tới một con chim bé nhỏ lạnh giá và cứng đơ mà chúng tôi đã tìm thấy trong làng. Tôi đem tới cho má tôi và nói :

- Má ơi ! Con chim nó lạnh.

- Phải, Ariel, vì nó đã chết rồi.

- Chết là sao hả má ?

Ba tôi tách tôi ra, cầm lấy con chim và đáp :

- Chết có nghĩa là bệnh rất nặng. Con chim không còn bay hay hót được nữa.

- Giống như ông ngoại khi bịnh phải không ba ?

- Phải, giống như ông ngoại.

- Như vậy ông ngoại cũng chết hay sao ?

- Không, ông ngoại mạnh lại. Nhưng con chim này chết vĩnh viễn.

Tôi không hiểu nhưng dừng lại tại đó.

Sau đó cậu tôi từ trần. Má tôi và bà ngoại khóc hết ngày nầy sang ngày khác. Hai người đem trở về nhà một cái đồng hồ : tất cả di sản của cậu. Và cho biết cậu đã chết rồi.

- Giống như con chim hả ba ?

- Phải, Ariel, giống như con chim. Cậu không còn ôm con giơ lên thực cao nữa. Và không còn chọc cười con nữa.

- Cậu có lạnh giống như con chim không ?

https://thuviensach.vn

Lớn lên, mỗi ngày tôi một học thêm nhiều điều về đời sống cũng như về cái chết. Tôi có cảm tưởng mình ngờ nghệch, ngu độn và sạch hết mọi tình cảm. Khi trở về bàn để hoàn tất bản kê khai những gì còn lại của người lính đã chết. Một tế bào đã chết mất một nửa trong đầu tôi, mà tôi không hề sử dụng tới, bắt đầu làm việc : tất cả các tế bào khác đều bị tê liệt. Các ngón tay di chuyển trên tờ giấy độc lập với đầu óc tôi. Tôi kết thúc bản kê khai và để nó sang bên cạnh như thể đó là một trong số sáu bài làm mỗi ngày của chúng tôi. Sau đó tới bức thư viết cho ba má người chết.

Tôi nhìn quanh. Vài con bạn tôi nghiêm chỉnh làm bài, như thế đó là một bài toán. Những đứa khác cười ngạo một cách ngốc nghếch, giơ bài họ lên và cười.

« Kính gởi Ông bà X,

Với niềm hối tiếc sâu xa tôi xin báo tin cho Ông Bà rõ anh A đã bỏ mình trong khi thi hành phận sự.

Anh là một người lính xuất sắc, được mọi người yêu mến, và chúng tôi hãnh diện vì anh. Nếu những dòng chữ của tôi có thể đem lại cho ông bà niềm an ủi, tôi xin được nói rằng anh đã sống và đã chết một cách xứng đáng… »

Tôi bấu vô ghế. Đột nhiên, tôi cảm thấy các tế bào khác của tôi hoạt động trở lại trong đầu. Tôi trông thấy một ngôi nhà nhỏ bé tại một ngôi làng, người đưa thư trao bức thư nầy cho một bà mẹ… Tôi nghe tiếng kêu của bà và đứa em gái nhỏ hỏi : « Má ơi, chết nghĩa là sao hả má ? » Tôi trông thấy một ngôi nhà khác, lần nầy tại một thành phố ; người đưa thư đi lên những tầng lầu, tới một cánh cửa và nhét bức thư

https://thuviensach.vn

phía dưới… người cha run rẩy đọc nó…

Có thể tôi sắp chết ; một người nào đó sẽ viết : « Kính gởi Ông Bà Ron… » và Gal nhận thư với đồ đạc riêng của tôi, một cái bóp, một đồng hồ, những tấm hình gia đình tôi và tấm thẻ bài với con số 361.950. Hay là con trai tôi sẽ chết và một trung úy nào đó sẽ viết thư cho tôi.

Tôi bật lên một tiếng cười u uất, vang dội và không dứt.

- Ariel, nín đi chớ bồ, tụi nầy đang làm bài.

Làm bài. Tôi đã chết.

- Kìa, nín đi chớ !

Tôi không thể nín cười được. Tôi cười man dại. Mọi sự đều hư ảo vô cùng, buồn cười vô cùng,

Tôi vụt rời khỏi phòng học, đem theo các tờ giấy của tôi, tôi chạy ra ngoài, nhảy qua những xác chim và lính, người nào cũng đều có đồng hồ và bóp ; tôi chạy, chạy, vừa nói : « niềm hối tiếc thông báo cho ông bà… » Những thẻ bài, những tấm hình, máu. « Kính gởi ông bà… »

Tôi khóc cười lẫn lộn và đột nhiên cảm thấy suy yếu vô cùng.

Lần sau đó, chính ba tôi tới thăm tôi. Ông cảm thấy bỡ ngỡ, và, vài phút sau, ông có vẻ hối tiếc đã tới đây :

- Ba muốn nói chuyện với con.

- Thực không ba. Con đã làm gì quấy ?

- Không phải con. Hình như chính ba mới là quấy. Con cần phải nói với má con. Bà khóc ngày khóc đêm và khổ sở.

https://thuviensach.vn

Ba không thể thay đổi con người ba. Con cần tỏ ra dễ thương với má con và cắt nghĩa cho bà rõ.

- Nhưng con đã làm rồi.

Ông ngạc nhiên khi tôi cho ông biết về cuộc thăm viếng của bà.

- Con không thể thay thế ba được đâu, ba. Đó là một vấn đề riêng của ba.

Tôi cảm thấy thú vị đã nói với ông như vậy. Ông nhìn tôi đăm đăm và trong một giây lát ông gần như khoác vẻ rất người.

- Có lẽ bà cho rằng có một người đàn bà khác, ông nói. Chính vì vậy ba mới tới thăm con, bởi vì không có một người đàn bà nào hết. Chỉ vì ba cần cảm thấy tự do. Ba không thể chịu được sự canh chừng. Ba làm việc vất vả và sự cô đơn đem lại cho ba niềm thoải mái lớn lao. Bà sẽ không bao giờ hiểu rằng ba không thể nào tìm được sự thoải mái giữa đám đông, bằng cách nói chuyện mưa chuyện nắng hay xử sự như một người chồng, một người cha tốt, điều mà ba không làm được. Nhưng con thì hiểu, hay ít ra ba cũng tin như vậy.

- Thưa phải. Con nghĩ rằng ba nói đúng. Con sẽ nói với má con một lần nữa.

- Con có thể giúp ba rất nhiều, Ariel. Con giống ba và dù vậy con vẫn là một phụ nữ giống như má con. Con có thể làm gạch nối giữa ba và má con.

Thực rõ rệt là ông không còn điều gì để nói thêm với tôi, nhưng ông không biết phải chấm dứt câu chuyện bằng cách

https://thuviensach.vn

nào.

Đó là ba tôi : vai rộng, những đường nét đẹp cân đối và mái tóc đen bắt đầu hoa râm. Đó cũng là một người rất cô đơn, một người không tin nơi tình bạn không tin cậy một người nào, một người ương ngạnh và cứng rắn như thép, nhưng rất là cô đơn.

Lần đầu tiên trong đời tôi, tôi không còn sợ ông nữa, nhưng khổ sở giùm cho ông. Ông không biết cách bộc lộ tình cảm, nhưng trong lòng ông chắc không thiếu tình cảm và ông không thể đóng trò để làm giảm bớt mặc cảm phạm tội của ông.

- Nếu con cần bất cứ một điều gì, Ariel, một lời khuyên bảo, một câu nói đẹp lòng, ba muốn con nhớ rằng ba là người sẵn sàng nhứt trên đời nầy để ban cho con.

Ông cầm lấy cái nón, khoác áo măng tô, chào gọn một tiếng *Shalom*, leo lên xe và chạy đi.

Tại sao ông tới đây ? Có chăng một lý do thực sự ? Hay phải chăng đó chỉ là một nhu cầu, một nhu cầu mà những người dũng cảm nhứt trong số chúng ta vẫn cảm thấy : nhu cầu trò chuyện với một người ? Tôi biết rằng ông chỉ có mình tôi. Và ông sẽ không bao giờ nhìn nhận rằng ông cần được thông cảm. Ông cho rằng ông đã hành động hợp lý : một cách đúng lý đó là điều duy nhứt phải làm.

Sau nầy, tôi khám phá ra rằng làm gạch nối giữa cha mẹ thực khó chịu biết chừng nào. Gần như bao giờ đó cũng là một thói quen đơn giản nhưng, thỉnh thoảng, tôi phải cố gắng rất nhiều, và điều đó trở nên nhọc nhằn.

https://thuviensach.vn

Một sớm mai, tôi ra ngoài sớm, tôi đã có một lý do để khỏi phải tập thể dục. Tôi ngồi trên một ghế dài, bàn tay lạnh giá, và những nhà xí gần đó tỏa ra trong không khí những mùi nôn mửa. Bầu trời xanh nhạt ; hôm nay là ngày tôi được mười tám tuổi.

Tôi cố xem như không có gì, nhưng mười tám tuổi, cũng là chuyện trọng đại. Đó là tuổi mà tôi chánh thức rời bỏ tuổi thơ để bước sang tuổi thành niên. Tôi tự chúc mừng sinh nhựt vào lúc sáu giờ sáng, tôi đã lễ phép cám ơn cây súng của tôi đã có hảo ý đánh thức tôi dậy, cám ơn trần phòng bằng cây về hảo ý và tình thân hữu của nó, cám ơn các đóa hoa đã mọc ngoài kia và thiên nhiên dâng tặng cho tôi, trong khi tôi còn nửa thức nửa ngủ, với tất cả niềm thân ái của nó.

Tôi không còn là một cô bé mười sáu mười bảy tuổi dậy thì sớm mà là một thiếu nữ hoàn toàn, độc lập, tự do và có thể hành động theo ý muốn.

Đó là ngày tôi lên mười tám tuổi, và tôi biết rằng má tôi sẽ nhắc ba tôi. Ông sẽ trả lời một câu đại loại : « Nó mười tám tuổi rồi sao ? Giờ đây nó là một thiếu nữ ».

Má tôi có hứa tới thăm tôi và sự thăm viếng của ba dĩ nhiên là một biến cố trọng đại trong ngày đối với tôi.

Tôi có sẻ chia cái bánh lễ với các con bạn không ? Hay hưởng một sự thú vị âm thầm mỗi ngày cắt một miếng bánh, và để trôi qua ngày nầy mà không cho người nào biết đó là ngày sinh nhựt của tôi ? Ngày nầy thuộc về tôi : dưới vòi nước, nơi câu lạc bộ, tại bãi tập, trong các buổi thuyết trình, tôi sẽ được mười tám tuổi cho riêng tôi. Ở đây, trên ghế dài

https://thuviensach.vn

nầy gần bên các nhà xí những con chim hót cho tôi nghe, tất nhiên một cơn gió hiu hiu thoảng nhẹ hơi ấm áp báo hiệu mùa xuân sang… những kỷ niệm của lễ sinh nhựt năm tôi mười bảy tuổi đột nhiên trở về… tôi đã ăn mừng nó tại Jérusalem.

Hôm sau ngày tôi được mười bảy tuổi, thành phố vẫn còn bị bao phủ bởi một màn nóng bức. Tôi chẻ các cuống hoa mà Mike đã gởi tới cho tôi để chúng héo chậm hơn. Có mười bảy đóa hoa hồng, và trong khi chẻ từng cuống hoa, tôi ý thức được rằng mười bảy tuổi đã là lớn lắm rồi.

Tôi quăng vô trong một cái giỏ những đồ thừa lại của buổi tiếp tân hôm qua. Phải trả những chai không cho người bán tạp hóa. Hai cái ly và một cái dĩa nhỏ rất đẹp mắt đã bị bể và cần phải nhặt miểng.

« Buổi tiếp tân thực sao ? » Tôi thầm hỏi.

Mọi chuyện bắt đầu, theo tôi nghĩ, khi Rina đề nghị hai đứa chúng tôi hãy tổ chức một « party », tôi nhớ là ngay sau đó tôi viết những thiệp mời khoảng mười lăm người, vào chín giờ tối hôm đó. Chưa bao giờ có một danh sách khách mời được ghi một cách chán nản và thờ ơ tới mức đó. Người ta có thể tập hợp theo sự thân thích thành từng nhóm ba người, nhưng không một bộ ba nào giống bộ ba nào. Điều đó có vẻ hấp dẫn đối với tôi.

Tôi đã dự liệu tất cả mọi chuyện trong đầu. Tôi mời Larry, mà mọi người đều cho là « dễ thương » để có một kẻ bé bỏng làm cho tôi phải thương hại, một kẻ bé bỏng về khổ người. Tôi nhận thấy Larry có một hình dáng kỳ quái ; và tôi

https://thuviensach.vn

tưởng tượng anh ta chìm mất trong khối thịt đồ sộ của Rina. Sau đó, có Gad trước kia tôi đã yêu ; giờ đây tôi nhớ lại bộ mặt đẹp trai của anh ta và đôi bàn tay trắng trẻo, nhớp nháp và phơn phớt lông Gad sẽ tìm được ngay một cô bạn, và, sau đó một lúc, sẽ chạy theo tôi. Mike sẽ tới trễ và cũng sẽ chạy theo tôi. « Anh ta vẫn còn yêu mình », tôi thầm nghĩ trong khi viết thiệp mời anh ta. Dạo sau nầy chúng tôi ít gặp nhau vì « tánh không hạp nhau », theo lời anh ta. Tôi có thể lấy anh ta làm chồng, chắc vậy, nhưng anh ta quá hoàn hảo đối với tôi.

Cũng có cả Mel, gã nhạc sĩ thật rắc rối và anh bạn của gã. Họ tới riêng rẽ với nhau để tránh khêu gợi những mối nghi ngờ, nhưng thỉnh thoảng trao đổi với nhau những cái nhìn đầy dục vọng. Nina, con bạn chung phòng với tôi, ngồi nơi một góc, nguyền rủa tất cả những đứa con gái mười bảy tuổi nào cần làm lễ sinh nhựt. Những khách mời khác không quan trọng. Đúng giờ, mọi sự đều xong xuôi : thức uống, tủ để ly tách, cộng thêm những bánh ngọt hảo hạng do chị bếp của má gởi tới. Dĩ nhiên là máy thu thanh không giúp được gì cho chúng tôi. Không có một chương trình nào thích hợp cho cả tối nay. Và tôi cũng không còn thấy hứng thú gì tối nay, mặc dù tôi đã dàn ra đâu đó xong xuôi cho đêm vui.

Đột nhiên tôi nhớ tới em trai tôi và các con chuột bạch nó nuôi trong một cái lồng ; nó để cho chúng chạy tứ tung, quan sát các cuộc cắn lộn và làm tình của chúng. Lúc nào nó cũng ngồi bên cạnh cái lồng. Còn tôi, tôi muốn đi chỗ khác.

Không khí đầy ắp hương vị của mùa xuân ; của mùa xuân thúc đẩy quý vị tìm tới với tự do và những cuộc phiêu lưu,

https://thuviensach.vn

thúc đẩy quý vị đi tìm sự mới lạ, tạo cho quí vị cảm giác thư thái và xúi giục quý vị chạy, ôm siết, hôn hít, yêu đương, hoạt động hay say sưa. Khi Gad tới (sớm và trước mọi người) tôi đưa anh ta đi ăn tối ở bên ngoài. Tôi nhìn xuống cái quần dài vấy bẩn của tôi : một năm trước đây, tôi ăn bận khác hẳn ! Vừa đi ngoài đường, Gad vừa cố giải thích với tôi rằng mùa xuân lôi kéo anh ta về phía tôi không làm sao cưỡng lại được. Nhưng tôi bắt đầu cảm thấy khó chịu và một cách tàn nhẫn tôi cho biết anh ta có bàn tay nhớp nháp. Chúng tôi trở về để trông thấy Larry đã có mặt tại nhà tôi, anh ta hiền lành tới mức trở nên đáng thương hại. Gad và anh ta chuyện trò với nhau một cách trang trọng, nhưng Larry không cảm được sự độc đáo trong các nhận xét của Gad. Tôi cố hết sức tỏ ra vui vẻ và niềm nở.

Larry đòi uống trà và Gad một trái chuối. Nina tới và bắt đầu đọc. Có một cuộc hòa nhạc hay trong chương trình truyền thanh : hiện tại mọi sự đều tốt đẹp, nhưng sau đó ? Tôi có cảm tưởng, cần nhiều người hơn nữa cho khung cảnh và quyết định chạy đi tìm Mel và anh bạn của gã. Mel thực sự si tình người bạn trai đó. Tôi chạy ngoài đường, đôi giày xăng đan tuột khỏi chân ; áo sơ mi lụa trắng xào xạt trong khí trời nóng bức. Tôi thèm chạy, thèm yêu bằng tất cả sức người tôi, bằng một tình yêu sâu đậm và phi thường.

Mel ở căn nhà cuối cùng đường : thang lầu, một cánh cửa được khóa lại, bóng tối hoàn toàn. Nếu có mặt ở nhà, tôi thầm nhủ, họ sẽ không mở cửa và, nếu họ vắng mặt, thì có thể tìm họ ở đâu đây ? Tôi viết nguệch ngoạc vài chữ và gắn nơi cửa kế tôi trở xuống đường, chân vẫn chạy. Khí trời ngột

https://thuviensach.vn

ngạt nặng nề và màn đêm buông xuống. Cả thành phố như chìm trong một màn hơi ảm đạm. Tôi chạm vô một bức tường, nhưng tiếp tục chạy. Tất cả ánh đèn đều tắt có lẽ vì điện hư, chỉ có ánh đèn pha lấp lánh rọi dài của các chiếc xe soi sáng lề đường, và những góc phố. Tôi cảm thấy sắp sửa thù ghét chiến tranh nếu nó cũng làm cho đường phố tối đen như thế nầy. Tôi trải qua một giây phút hãi hùng và cảm thấy mồ hôi chảy trên người. Áo dài của tôi bay thành những lượn sóng tuyệt vời quanh thắt lưng và cơn gió nóng bức thổi dậy nơi tôi những khát vọng mạnh mẽ và ghê gớm làm chính tôi cũng kinh hãi.

Khi tôi về tới nhà, ánh đèn sáng trở lại. Khung cảnh giờ đây đông người hơn. Bella tới cũng như Rina mà tôi cảm thấy cần như người ta cần một con chó để dạy cho nó những ngón nghề. Nó nằm dài bên cạnh Gad.

- Cô ta đẹp, Gad nói với tôi. Sao em không cho anh biết rằng cô ra cũng tuyệt diệu nữa.

Không tệ, tôi thầm nghĩ vừa đi xuống bếp. Một phút sau, Rina tới hỏi tôi chữ « ngụy biện » nghĩa là gì. Gad đã gọi nó như vậy và nói thêm :

- Cô sẽ có ngày trở thành một kẻ đáng kể.

Tôi nghe đau nhói nơi tim. Tôi thèm uống một loại rượu nào đó, nhưng tôi tự nghĩ không thể cụng ly với những người thấp kém như vậy.

Tôi bắt đầu ước mong Mel hãy tới, hay là Mike. Ít ra họ cũng không hôi hám. Họ sạch sẽ kỹ lưỡng mặc dù Mike có hơi thở rất đặc biệt vì anh ta hút ống vố luôn miệng.

https://thuviensach.vn

Trời rất nóng bức. Gad choàng áo vét của Rina để cố tỏ ra thân mật. Larry muốn hâm nóng rượu vang nhưng không thành công và mọi người đều uống cô nhắc. Bella mở màn cuộc trò chuyện duy nhứt của buổi tối mà tôi vẫn còn nhớ.

- Máy truyền thanh của ai đây ?

- Của mình.

- Bồ mua nó ở đâu vậy ?

- Ở Mỹ.

Kế đó, sau vài phút im lặng :

- Bồ thực may mắn tìm được phòng nầy !

- Phải không ?

Bella, Rina và tôi chế nhạo Nina vì nó không biết cách chế nhạo người khác. Nina và tôi chuyền dĩa. Tốt hơn họ nên ăn, tôi thầm nghĩ. Những gì xảy ra sau đó không quan trọng. Tôi muốn ra ngoài, khí trời mời gọi tôi. Thế rồi, các biến cố dồn dập xô tới ; cánh cửa mở ra và Mike bước vô. Tôi cảm thấy nhẹ nhõm, vì tôi yêu anh ta vô cùng. Chúng tôi có thể ngồi dưới bếp vừa nắm tay nhau ; tôi sẽ để cho anh ta áp sát đầu gối vô đầu gối tôi nếu anh ta muốn. Tôi rất thích, tôi chưa hề quên hẳn anh ta.

Chúng tôi đi xuống bếp, nhưng Gad bước theo, có vẻ rất khổ sở. Sau đó cánh cửa mở ra lần nữa để thu nhận gia đình Golden và một vài người khác, mà phần đông không được mời. Giờ đây có quá nhiều người trong căn phòng. Tới phiên Roni đến và, nhìn nó, sự bí mật mà hai đứa đã chia sẻ trở về trong ký ức của tôi. Mel và anh bạn tình của gã cũng vừa tới

https://thuviensach.vn

chúng tôi đã đông đủ. Nhưng không còn bản nhạc nào của chương trình truyền thanh, gần như không còn món nào để ăn và các chai rượu đã lưng một nửa. Chuyện gì sẽ xảy ra ?

Khổ thay, tôi lại không quan tâm tới vấn đề đó. Họ hãy buồn bực và gây chuyện nếu họ thích như vậy. Tôi lấy tiền, ra ngoài và bắt đầu chạy. Sau đó, tôi nhớ đã gọi một chiếc tắc xi và biểu anh ta chạy tới càng gần ga xe lửa chừng nào càng hay với số tiền tôi hiện có. Khi anh ta ngừng lại, tôi xuống xe : qua khỏi nhà ga, tôi chạy dọc theo đường rầy.

Tới nơi, tôi bấm chuông. Đó là một ngôi nhà nho nhỏ dễ thương, và tôi nghe vọng qua cánh cửa giọng David nói với một người đàn bà. Tôi bước xuống các bực tam cấp và trở ra đường cái, nhưng tôi liền quay trở lại ngôi nhà. Tôi tự nhủ sẽ bấm chuông và chỉ giản dị nhờ anh ta lấy xe đưa tôi trở về nhà. Tôi bấm chuông. Một con mèo đi qua gần bên tôi. Ánh đèn nơi phòng trước sáng lên và, qua cửa kiếng, tôi trông thấy đôi mắt xanh lơ và mái tóc vàng của David và khuôn mặt của người đàn bà lem luốc kem thoa mặt và nhô lên những cọng thép uốn cho tóc quăn. Nàng có vẻ quá già để làm vợ anh ta và, dù thế nào đi nữa, tôi biết rằng vợ anh ta hiện ở ngoại quốc.

- Ai đó ? Anh ta hỏi.

- Em, tôi nói, vừa cho biết thêm tôi tới tìm anh ta để nhờ đưa tôi về.

- Chờ một chút, anh ta đáp.

Tôi chờ bên cạnh chiếc xe của anh ta. Sau đó anh ta đi ra và chúng tôi rồ máy. Hai tiếng đồng hồ sau đó thực khó

https://thuviensach.vn

quên. Đúng là lễ sinh nhựt của tôi. Tôi cảm thấy sung sướng ; yêu bằng một tình yêu éo le. Tôi biết rằng anh ta có con, tôi biết rằng tình yêu nầy không thể kéo dài, nhưng đó là một người đàn ông đã yêu tôi tới mức lo sợ cho bản thân và tình yêu của mình ; không còn muốn gặp lại tôi, tìm cách quên tôi, nhưng bao giờ cũng trở lại.

Tôi có nói rằng chúng tôi đi bộ rất lâu vì là vào mùa xuân, và quả thực, chúng tôi đi sát bên nhau tới mức tôi cảm nhận được thân mình anh ta qua cái váy và lớp áo mỏng choàng ngoài của tôi. Anh ta có hơi rùng mình, phấn khởi và kể cho tôi biết tối hôm qua anh ta đã uống say tại một quán rượu để cố quên tôi.

Chúng tôi đóng một con tàu tưởng tượng, nho nhỏ và ra khơi, dõi theo lối trăng trải vàng trên mặt nước. Ban ngày, chúng tôi ở đó tắm nắng, chạy tới cùng với mặt trời, chúng tôi uống rượu và làm tình dưới bầu trời xanh lơ nóng cháy, chớ không như giờ đây chúng tôi tới một căn phòng dơ dáy, run rẩy vì bị cám dỗ.

Tôi cảm thấy một giọt lệ chảy trên khuôn mặt và tôi tin rằng anh ta cũng khóc. Nhưng hiện tại là mùa xuân. Chúng tôi thèm được hạnh phúc và vui chơi như những đứa trẻ. Anh ta nâng tôi lên và bồng trên tay. Chúng tôi hôn nhau như thể đã nhiều năm, rồi xa cách nhau, những cái hôn dài trìu mến và nồng nhiệt để lại nụ cười trên môi hai đứa.

Một lúc sau, chúng tôi trở ra chiếc xe màu trắng của anh ta và tôi ngồi bên cạnh, cái váy của tôi trải thành những lớp sóng màu đen chung quanh. Anh ta cho tôi biết rằng tôi đẹp

https://thuviensach.vn

và anh ta ngưỡng mộ tôi. Và ngưỡng mộ tôi cho tới bao giờ cái chết chia cách hai đứa, và anh ta nói thêm đó không phải là một câu huê tình, mà là một ý nghĩ thực sự. Sự kết thúc của một mối tình tương tợ sẽ không còn dành lại cho anh ta bao nhiêu lý do để sống. Tôi muốn ôm riết anh ta bằng tất cả thân xác và con tim tôi và cùng thở với anh ta dưới bầu trời đêm u ám. Tôi không có uống gì hết, và thế nhưng tôi lại say sưa.

David thì thầm cho tôi biết nước da tôi mịn màng và ấm áp, và bàn tay anh ta lập lại. Tôi thích sự mơn trớn dịu dàng của hai bàn tay to lớn sạm nắng của anh ta, tôi thích lồng ngực nở lớn khiến tôi cảm thấy yên tâm và cái nhìn của đôi mắt xanh lơ đó.

Không có gì khác xảy ra. Sau đó tôi tự hỏi tại sao. Chúng tôi chỉ hôn, ôm siết nhau và cười sung sướng. Chỉ vậy thôi.

Phải trở về. Qua cửa sổ, tôi trông thấy đèn đuốc còn sáng choang trong nhà. Những người khách đang hát các bài dân ca. David và tôi cám ơn nhau và chia tay. Khí trời mùa xuân giờ đây tạo nơi tôi một cảm giác êm đềm hơn.

Tôi bước vô phòng. Mike và Gad đã đi rồi. Phần đông những người khiến tôi bỏ đi đã biến mất. Vài cặp nằm đây đó, hát lên khe khẽ. Tôi đệm theo giọng hát của họ bằng tiếng trống lớn của tôi. Căn phòng hỗn độn và có một cặp mới mà tôi không quen, nhưng họ chỉ quan tâm tới chính họ và các chai rượu chung quanh.

Rina có vẻ quá chán. Mel ngồi sát một bên anh bạn của gã và tôi nhập bọn với họ. Giờ đây tới lúc chấm dứt buổi lễ.

https://thuviensach.vn

Có người gợi ý hãy ra hát ngoài đường. Cặp mới vào cho biết ở đây thơ mộng lắm rồi và họ sẽ chờ chúng tôi trở lại.

Nina, con bạn chung phòng với tôi, đem trả lại anh bạn trai của nó cho một bà vợ nôn nóng. Trước khi dời gót, anh ta cho tôi biết anh ta mong sao ngày tôi mười tám tuổi sẽ có ít người hơn. Tôi cùng với họ ra đi theo con đường cái, theo sau là tiếng xe mô tô của Larry, và Nina đeo phía sau. Dần dần, nhóm người chúng tôi tản mác, và trên đường trở về nhà, chúng tôi chỉ còn lại ba người, Mel, anh bạn của gã và tôi, một bộ ba thực quái gở. Khi chúng tôi về tới nhà, cặp lạ mặt vẫn còn đó. Cả ba chúng tôi lo thanh toán cái núi chén bát và sắp xếp phần nào căn phòng. Tôi nhờ Mel nhỏ nhẹ báo cho cặp kia biết rằng đã hai giờ sáng và tốt hơn họ nên tới ngủ một nơi khác. Lời ám chỉ có kết quả : họ đứng lên và ra đi, tựa vào nhau để bước qua ngưỡng cửa vừa thở dài than ôi thực là một buổi tối buồn thảm. Họ chúc chúng tôi ngủ ngon và dời gót. Tôi cởi đồ, mở cửa sổ cho gió thổi vô và đi nằm.

Tôi cảm thấy cô đơn vô cùng, và nhức đầu dữ dội như thể tôi đã uống quá nhiều rượu. Và trời nóng muốn ngất đi. Một lát sau, Nina trở về và trong khi nó lên giường, chúng tôi trao đổi với nhau vài nhận xét vắn tắt về những khách mời. Bóng tối làm tôi dễ chịu và tôi chợp mắt liền sau đó mặc dầu cơn nhức đầu.

Sáng hôm sau, tôi thức giấc vì một tiếng gõ mạnh lên cửa. David, Nina đã đi rồi và chỉ còn mình tôi trong phòng, nằm mơ màng. Anh ta đem tới một hộp giấy cạc tông, với một món quà sinh nhựt anh ta đặt trên bàn. Sau đó anh ta nhẹ nhàng lui ra.

https://thuviensach.vn

Tôi nằm trong trạng thái mơ màng, và vào khoảng trưa, tôi trỗi dậy để cắt các cuống hoa hồng. Ở đâu cũng có hoa hồng, nhiều quá nữa là khác. Bên ngoài ; khí trời vẫn oi bức nặng nề.

Giờ đây, tôi mười tám tuổi.

- Ariel, tới điểm tâm đi bồ. Chuyện gì vậy ?

Tamar. Tôi choàng tỉnh như từ một giấc chiêm bao, vẫn ngồi trên cái ghế dài gần bên những nhà xí.

- Không có chuyện gì hết. Mình suy nghĩ.

- Lúc nào bồ cũng suy nghĩ. Cũng cần phải ăn uống nữa chớ ! Bồ tới không ?

- Tới chớ.

Tôi miễn cưỡng đứng lên. Họ không biết rằng hôm nay là ngày sinh nhựt của tôi.

Chuyến về phép tiếp theo của tôi mở màn cho một hoàn cảnh mới mẻ. Đối diện với ngôi nhà ba má tôi là vợ chồng Conant, những con người trầm lặng và dễ chịu. Hai người con trai của họ vắng mặt, nhưng hai ông bà chờ họ để cùng đi nghỉ hè và mời tôi tới nhà vào tối thứ sáu để giới thiệu với họ. Lời mời được chuyển tới trại tôi, mười hôm trước ngày tôi về phép.

Tôi có coi hình hai người con trai đó. Ned, người anh có vẻ rất thông minh, khá dịu dàng, và khoảng ba mươi tuổi ; người em độ hai mươi lăm tuổi và trông đẹp trai và khỏe mạnh vô cùng ; anh ta đang theo đuổi những công trình khảo cứu nào đó.

https://thuviensach.vn

Tới ngày thứ sáu và, trước khi thay đổi quần áo, tôi nằm nghỉ trong phòng một tiếng đồng hồ, để hong tóc cho khô ; với niềm tò mò vui thú, tôi cố đoán thử những gì sẽ xảy ra. Cần phải có một chuyện gì đó xảy ra, không có điều gì xảy tới cho tôi từ lâu lắm rồi tới mức nếu các biến cố tự chúng không xảy ra, chính tôi sẽ tạo cơ hội cho chúng.

Tôi vận một chiếc áo dài khêu gợi, màu xanh lá đậm, cổ cao, bó sát thân mình, tôi vấn tóc lên, thả một lọn xuống trán ; tôi mang đôi giày màu ma rông đậm, đeo một kiềng vàng nhỏ và tránh không trang điểm. Với lại, tôi cũng không bao giờ trang điểm. Tôi mỉm cười mãn nguyện khi soi gương. Đứa con gái nhìn trả lại tôi chính là kẻ mà tôi muốn trở thành, và trông càng đẹp thêm với vẻ lóng lánh tự nhiên của đôi mắt và cái mím châm biếm thấp thoáng ở môi trên.

Từ bên kia đường, ông Conant dành cho tôi một sự tiếp đón nồng nhiệt. Hai vợ chồng ông không phải là người Do thái, nhưng đã ở trên phần đất nầy từ nhiều năm qua. Bà Conant mỉm cười bước tới, và tôi liền cảm thấy dễ chịu. Bà giới thiệu với tôi Ned, anh ta rụt rè bắt tay tôi vừa giữ nó lại giữa các ngón tay dài mảnh mai và trắng trẻo của anh. Chúng tôi ngồi xuống và câu chuyện khởi đầu khá chậm rãi. Ned theo đuổi các cuộc khảo cứu về vật lý và công trình của anh ta được dùng làm chủ đề chánh yếu của câu chuyện. Anh ta là một cây ăn nói, chính xác và vui vẻ, không hề nói dư một lời nào. Tôi mê mẩn nghe. Đôi mắt lặng lẽ có sắc hung hung, tóc cắt ngắn, màu vàng đậm, và người anh ta trông vụng về thì đúng hơn đã biến mất dưới mắt tôi, tôi chỉ trông thấy đôi môi mỏng manh của anh ta phát ra một cách tự tin

https://thuviensach.vn

những lời hữu lý. Ba anh ta quá đỗi kiêu hãnh về những lời anh ta nói để một mực chăm chú lắng nghe và thỉnh thoảng, ông ném về phía tôi một ánh mắt vui vẻ, ý thức được sự quan tâm phi thường tôi đã dành cho con trai ông.

Cánh cửa mở ra, và một cặp bước vô. Người thanh niên, đúng như tôi đã đoán theo tấm hình, quả thực trông rất đẹp trai ; không cao lớn hơn người anh, nhưng thân mình rất nở nang cân đối, mắt xám và màu tóc sậm hơn của Ned. Tôi đoán anh ta là loại người chọn cà vạt tỉ mỉ từng ly từng tí và soi gương với vẻ thỏa mãn ; « giống như mình », tôi mỉm cười thầm nghĩ.

- Ariel, đây là Bill.

Một bàn tay khỏe mạnh nắm lấy tay tôi, gọn lỏn. Tay kia anh ta kéo tôi về phía cô gái đi kèm.

- Đây là Lily, một cô bạn.

Lily là một đứa con gái rụt rè và điềm đạm. Cô ta lớn hơn tôi một vài tuổi, một khuôn mặt đẹp, một dáng dấp dễ coi và có vẻ được giáo dục đàng hoàng ; tóm lại một mẫu người dễ chơi. Bill và cô ta ngồi trên bộ ván và chúng tôi phải bỏ dở câu chuyện đang làm tôi say sưa.

Kể từ lúc Bill tới, Ned chỉ để mắt vô anh ta. Nhìn ngắm anh ta với một vẻ yêu quí gần như của một người mẹ hiền. Ned đứng lên và cho biết anh ta đi thay đồ để dùng bữa ăn tối.

Bà Conant bước vô, bắt tay và hôn tôi. Tôi thực lòng yêu mến người đàn bà mà tuổi tác không mảy may làm cho bà

https://thuviensach.vn

bận tâm. Người bà nhỏ nhắn, toát vẻ thanh khiết và sạch sẽ. Tôi khó tin rằng bà là mẹ của hai người con trai.

Tôi bất chợt bắt gặp Bill đang quan sát tôi. Cái nhìn của anh ta tự tin khác thường, không vì vậy mất đi vẻ ngưỡng mộ, mà như ngầm nói : « Tôi rành cô, cô à ». Một cái nhìn như lột trần tôi. Tôi quay phắt chỗ khác và đưa ra vài lời nhận xét sáo cũ. Sau đó, anh ta không mấy chú ý tới tôi, chỉ thỉnh thoảng buông ra một lời nói hay một nụ cười, trả lời một câu hỏi, tất cả những điều nầy một cách bâng quơ, không có gì đặc biệt nhắm vào tôi.

Ned xuống và chúng tôi đi dùng bữa ăn tối. Tôi ngồi bên cạnh anh ta và không bao lâu sau chúng tôi chuyện trò rất thân mật tự nhiên, như thể chúng tôi đã quen nhau từ lâu. Tôi nhận thấy rõ rệt là anh ta thích tôi ngay từ phút gặp mặt đầu tiên, nhưng có thể nói anh ta đã đặt tôi quá cao để dám nuôi lòng hy vọng. Anh ta biểu lộ một sự ngưỡng mộ thẳng thắn và dịu dàng dành cho tôi và tôi thoáng cảm thấy một chút bối rối để bày tỏ một cử chỉ trìu mến. Giao du với những người con trai cứng rắn và tàn bạo theo loại mà tôi quen biết và chọn làm bạn tỏ ra dễ dàng hơn nhiều.

Tôi chọn một thái độ trầm tĩnh và giữ gìn. Trong một bầu không khí như hiện tại, đưa ra những ý tưởng chua chát thực không thích hợp. Ned không hỏi tôi một điều gì và không có vẻ ước muốn một điều gì hết. Anh ta dễ làm bạn vừa tỏ ra sôi động. Tôi gần như e ngại vẻ thẳng thắn và đường hoàng của đôi mắt màu hung hung của anh ta và, lần nầy, tôi không cảm thấy hãnh diện vì ánh mắt xanh biếc táo bạo của mình.

https://thuviensach.vn

Buổi tối ngắn ngủi. Sau bữa ăn, chúng tôi trò chuyện khoảng một tiếng đồng hồ. Lúc ra về, tôi bắt tay những người chủ nhà và bước về phía Bill. Bàn tay của anh ta nắm lấy tay tôi nghe khô, khỏe và sống động. Tôi tránh cái nhìn của anh ta.

- Tôi lấy làm sung sướng được quen biết với cô, Ariel. Giờ đây tôi hy vọng gặp cô thường hơn, anh ta nói, vẫn nắm lấy tay tôi.

- Thôi đi, Bill. Đừng nịnh cô bạn của anh, Ned nói đùa, kèm theo một nụ cười phản lại những lời nói của anh ta.

- Anh ấy không hề nịnh, Lily nói.

Giọng nói của cô ta khiến chúng tôi đều quay về phía đó. Suốt buổi tối cô ta chỉ lên tiếng một vài lần, nhưng giờ đây giọng nói của cô ta nghe cứng cỏi và đường bệ và nét mặt trơ như gỗ đá. Chúng tôi cười và Ned nói, một cách tự nhiên nhứt.

- Đi, Ariel, tôi sẽ đưa cô về.

Chúng tôi bước ra sau khi lấy áo măng tô. Anh ta chìa cánh tay cho tôi. Chúng tôi nói về quân đội và anh ta lắng nghe chăm chú tới mức tôi cảm thấy cần phải chọn chữ cẩn thận và giữ gìn đừng nói một điều gì ngu xuẩn hay không quan hệ. Khi tới trước cửa nhà tôi, anh ta nói :

- Sáng mai, cô có vui lòng đi dạo với tôi không ? Dù sao, hai ngày nữa cô mới đi.

- Dĩ nhiên. Anh hãy tới tìm tôi vào khoảng mười giờ.

Anh ta nói thêm, vừa thốt lời « chào » tôi :

https://thuviensach.vn

- Tôi mến cô vô cùng, Ariel, và tôi muốn tìm hiểu cô nhiều hơn.

Và anh ta lui gót, hai bàn tay thọc vô túi.

Tôi mở cửa cái, quay tròn người hất tung giày, đốt một điếu thuốc và pha một tách cà phê. Buổi tối nay thực lạ lùng và mỹ mãn và thế nhưng vẫn còn sớm, chỉ mới mười một giờ kém mười. Tôi băn khoăn, cảm thấy khuây khỏa, và có hơi giận mình. Hai người con trai đều làm tôi ưa thích, nhưng giờ đây tình cảm đó gần như khiến tôi sợ hãi. Tôi biết rằng có thể chinh phục Ned theo ý muốn, anh ta sẽ tin theo bề ngoài của tôi và nghĩ rằng giữa hai đứa nảy sanh một tình yêu bất diệt. Tôi quyết định làm cho Bill ghen tuông. Với anh ta, cần phải có một kỹ thuật khác, để thuyết phục anh ta rằng tôi không vô tình trước sự ngưỡng mộ của anh ta.

Tôi tròng áo ngủ vô và chui lên giường, với cảm tưởng đã giữ hơi ấm của bàn tay Bill trong lòng tay tôi và đã chống lại sức quyến rũ của giọng Ned.

Hãy nằm những giấc chiêm bao thơ mộng, Ariel ; và chúc mi may mắn !

Đúng mười giờ sáng hôm sau, Ned xuất hiện, anh ta có vẻ công tử dưới lớp áo thun dài tay màu trắng và quần dài bằng nhung có sọc nổi. Nét mặt anh ta rạng rỡ và đột nhiên tôi chú ý tới đôi mắt của anh ta cũng hơi có màu xanh lục. Chúng tôi đi bộ qua thành phố. Jérusalem vào một sáng thứ bảy trông giống như một đứa bé nằm nôi, chỉ có tiếng chim hót và tiếng chân bước làm xao động sự yên tĩnh.

Một màn sương mù thưa mỏng lượn lờ trên đô thị, sạch

https://thuviensach.vn

sẽ và khép kín, chìm đắm hoàn toàn trong sự nhà nghỉ ngơi và chỉ có tiếng chuông của nhiều ngôi thờ điểm giờ, đánh dấu cho sự trôi chảy của thời gian.

Bước dọc theo một sườn đồi, chúng tôi tới một thung lũng ở về phía tây, thung lũng Thập tự, nơi vươn lên một tu viện Hy lạp thời Trung cổ giữa những cây ô liu và cây sung. Anh ta nắm tay tôi với một sự dịu dàng cố ý, như thể anh ta sợ làm tôi bị thương.

- Chắc cô nhận thấy là lố bịch sự quyến luyến quá mau chóng mà người ta dành cho một người phải không ? Anh ta hỏi tôi.

- Dĩ nhiên là không. Anh thích tôi tới mức đó sao ?

Nụ cười của anh ta thay cho câu trả lời.

- Và cô, cô có yêu tôi một chút nào không ?

- Nếu không, tôi có tới đây không ?

- Dù sao, tôi cũng thích tưởng tượng như vậy. Cô biết không, Ariel, chúng ta có thể trở thành những người bạn rất tâm đầu ý hiệp.

Chúng tôi nói bóng gió, dịu dàng, không đi sâu vô vấn đề, vừa quay trở về. Tôi cố làm cho anh ta hoàn toàn thoải mái, lôi kéo anh ta vô trong màn lưới mà anh ta không hay biết và đi tìm những gì ẩn sau nụ cười vô tội đó.

- Ariel, cô có cảm tình với tôi không ?

- Sao không. Anh rất tốt. Anh hiểu rộng và gây cho tôi một cảm tưởng yên ổn.

https://thuviensach.vn

Những tiếng nói, bao giờ cũng vẫn những tiếng nói, giống như một dĩa hát, một tình cảm phạm tội thoáng qua trong tôi. Người ta nói và nói đi nói lại những tiếng đó cho tới bao giờ chúng mường tượng như những quần áo cũ sờn mà người ta không còn muốn bận nữa, và thế nhưng có quần áo nào lại không được may bằng vải, chỉ và đơm nút. Phải chi tôi không ý thức được rõ rằng đó chỉ là những tiếng nói…

Chúng tôi cứ đi mãi không cùng. Tôi muốn có những trái bôm, anh ta hái cho tôi ; những đóa hoa, anh ta cũng hái cho tôi. Khi tôi về tới nhà đã hơn một giờ.

- Cô tới với chúng tôi tối nay chớ ? Anh ta hỏi tôi.

- Có nhiều người không ?

- Cũng như hôm qua, ba má tôi. Bill và rất có thể Lily. Em tôi cũng dễ thương với cô phải không ? Nó quái gở nhưng phi thường ; và rất đẹp trai, phải không ?

- Phải, và anh ta rất dễ thương với tôi.

- Tuyệt, vậy, tối nay cô tới chớ ?

- Tới, Ned.

Buổi tối đó làm tôi vui thích : mọi sự đều trôi qua tốt đẹp, câu chuyện thực bóng bảy, nhứt là nhờ Ned, Bill cũng ăn nói hay, nhưng kém nhiệt thành. Anh ta có những ý kiến dứt khoát và biết cách diễn tả chúng. Anh ta chỉ lơ là nhìn tôi và tôi muốn biết có phải anh ta không quan tâm tới tôi thực sự hay là anh ta đóng trò. Lily được dùng để dàn cảnh. Cô ta yêu Bill, điều đó hiển nhiên ; cô ta sẽ phải trả giá rất đắt cho buổi tối phiền muộn nầy nếu nghĩ rằng lát nữa anh ta sẽ đưa

https://thuviensach.vn

cô ta về.

Có một máy hát, và ông Conant cho chạy một vài đĩa nhạc khiêu vũ. Ông mời Lily trong khi Ned nhảy với người mẹ.

- Coi như tôi phải nhảy với cô, Bill mỉm cười nói.

- Anh không bị bắt buộc phải nhảy, chắc anh cũng biết.

- Những người khác sẽ nhận thấy là kỳ cục. Cô nhảy giỏi không ?

Anh ta ôm choàng tôi. Anh ta giữ chặt tôi trong vòng tay nhưng không ôm sát vô người và đột nhiên nói :

- Cô là một cô bé quỉ quái, phải không ?

- Tôi có cảm tưởng là anh không mấy ưa tôi, Bill.

- Tôi thương anh tôi vô cùng.

- Có tương quan gì chớ.

- Có thể không có một tương quan nào, nhưng cô hãy nghĩ tới điều đó khi vạch các kế hoạch trong đầu cô.

Điệu nhạc tango thực chậm. Anh ta nhảy giỏi. Chúng tôi bị canh chừng chặt chẻ bởi những người có mặt trong phòng. Ned ra dấu cho tôi từ nơi cuối phòng và má anh ta cười.

- Anh không thực sự trả lời câu hỏi của tôi, Bill. Những gì anh vừa nói chứng tỏ rằng anh có ác cảm với tôi phải không ?

- Cô biết rất rõ rằng tôi không hề như vậy. Cô quen có được những gì cô muốn, phải không Ariel ?

Tôi ngước nhìn anh ta. Đôi mắt xám của anh ta lại lột

https://thuviensach.vn

trần tôi lần nữa. Tôi không trả lời câu hỏi mà lại áp gần thêm vô người anh ta. Điệu nhạc dồn dập trong giây lát, sau đó ngừng lại.

- Nhảy tiếp chớ ? Tôi hỏi.

Anh ta nhìn quanh. Những người khác không trở về chỗ ngồi.

- Tại sao không ? Và trong khi bắt đầu nhảy trở lại anh ta nói một vài lời bình phẩm về thân hình và nước da của tôi, nhưng một cách lững lơ làm tôi sững sờ không ít.

- Anh nhảy giỏi, tôi nói với anh ta.

- Tôi biết.

- Còn tôi, tôi cũng biết rằng thân hình và nước da tôi đẹp.

Anh ta bật cười.

Cố gắng hết sức và thốt từng chữ một cách khó khăn ; tôi nói với anh ta :

- Tôi muốn nói chuyện với anh một ngày nào đó, Bill.

Tôi chờ đợi một lời từ chối hoặc một tiếng cười mỉa mai vang dội.

- Tôi tin cô một cách dễ dàng và có lẽ cô sẽ có được cơ hội. Và có thể cô sẽ hối tiếc. Cô thấy không, Ariel, tôi hiểu cô như thể tôi đã tạo ra cô.

- Càng hay. Tôi nôn nóng chờ đợi cuộc nói chuyện đó.

- Nhưng trước hết, một lời cảnh cáo sơ qua : đừng làm khổ anh tôi. Và sau đó chúng ta có thể là bạn với nhau.

Đã tới giờ tôi phải ra về vì sáng mai tôi sẽ trở vô trại. Tôi

https://thuviensach.vn

sẽ được về phép hai hoặc ba ngày sau khi xong khóa học, khoảng nửa tháng nữa.

- Chúng ta sẽ đi tắm biển lúc đó, ông Conant nói. Ở đó chúng tôi có một biệt thự nhỏ. Tại sao cô lại không tới với chúng tôi và nghỉ phép vài hôm tại đó ? Các anh con trai sẽ thích thú và chúng tôi cũng vậy.

Tôi cho biết rằng chính tôi cũng thích thú và tôi sẽ viết thư từ trại để báo cho biết ngày tôi sẽ ra đó. Vừa nói, tôi vừa nhìn Bill cố làm cho anh ta đọc được trong mắt tôi : « Anh chưa xong với tôi đâu ! »

Tôi để Ned đưa tôi về. Anh ta muốn vô nhà, do đó tôi đưa anh ta vô phòng tôi và anh ta nhìn tôi sắp xếp va li và ủi cái váy của bộ quân phục mà tôi sẽ phải mặc sáng mai. Anh ta ít nói, chỉ ngồi yên trong ghế dựa có vẻ mệt mỏi. Một lát sau, anh ta gọi tôi :

- Ariel, tới đây.

Tôi ngồi lên tay ghế dựa.

- Cô đẹp lắm và tôi tin rằng tôi sắp si tình cô rất đậm.

Tôi để cho anh ta nắm lấy cánh tay tôi và hôn tôi. Bàn tay anh ta không còn là hai bàn tay rất đỗi dịu dàng đã nắm tay tôi trong cuộc đi dạo buổi sáng. Tôi thích kiểu hôn của anh ta, và nó cũng khiến tôi ngạc nhiên. Một lát sau, tôi rời khỏi anh ta, bước sang bên cạnh để thay áo ngủ và lên giường.

- Giờ đây, Ned, anh hãy hôn từ giã tôi. Hãy vui lòng tắt đèn lúc bước ra. Nút điện ở gần bên cánh cửa.

https://thuviensach.vn

Anh ta tới bên giường.

- Em không muốn anh ở lại sao ?

- Không, Ned, tôi van anh, đã khuya lắm rồi tôi cảm thấy mệt mỏi và mai tôi lại phải dậy sớm. Tôi sẽ đến tìm anh kỳ nghỉ phép tới. Nhớ viết thư cho tôi, Ned.

- Ariel ! Ồ ! Không.

Anh ta quay mặt đi chỗ khác. Giọng nói của anh ta mất đi sự dịu dàng, trở nên đường bệ.

- Nhưng anh sẽ viết thư cho tôi chớ. Ned ? Mọi chuyện đều rất tuyệt vời.

- Phải, anh nghĩ chắc anh sẽ có thư cho em. Thôi anh về. Hãy ngủ ngon.

Sáng hôm sau trời mưa khi tôi lên đường. Sau đó trời sáng lại, nhưng bộ quân phục của tôi ướt lạnh, tôi cảm thấy khó chịu vì đôi giày ống đế bằng sau khi đã mang giày cao gót trong kỳ nghỉ phép. Trại vẫn không có gì thay đổi, vẫn sẽ không thay đổi, nhưng có thể nói tôi cảm thấy được nâng đỡ bởi một tình cảm hài lòng.

Hôm sau vào giờ điểm tâm, tôi nói chuyện với Tamar. Nó là đứa được tôi xem gần như là bạn trong số tất cả các con bạn đồng đội. Tôi kể cho nó nghe câu chuyện với Ned và Bill.

- Bồ thích con trai, phải không, Ariel ?

- Chắc vậy. Nhưng nó không bao giờ kéo dài, và đó không hề là một sự lôi cuốn về xác thịt, có lẽ đó là sự tò mò. Có lẽ mọi chuyện nơi mình đều do tánh tò mò, hoặc để chứng tỏ rằng mình biết cách xỏ mũi họ.

https://thuviensach.vn

- Bồ có biết thực không ? Dù sao họ cũng mỗi người mỗi khác.

- Không, nhưng mình cảm thấy vui thích được quan sát cách họ hành động, xem họ có phản ứng đúng theo sự dự đoán của mình không. Họ rất giống với đàn bà, bồ biết không, Tamar, và họ cũng cảm thấy cần được biết cái phần cơ mật của sự việc. Bồ có thể khiến họ quan tâm tới bồ bằng cách chỉ nói một câu như sau : « Tôi được nghe nói nhiều về ông ». Chắc chắn họ sẽ muốn biết người ta nói với bồ những gì về họ. Nếu bồ nói với một người đàn ông rằng bồ thích cái cà vạt của họ hay họ có bàn tay đẹp, hoặc một cảm nghĩ mới nhứt của họ ảnh hưởng mạnh mẽ tới bồ, họ sẽ mê tít lên. Với một vài câu đại loại, bồ sẽ thấy là họ cuống lên để nhờ bồ cho biết nhiều hơn nữa. Lúc đó, nếu họ muốn bồ nói rằng « có » và bồ lại nói « không », họ sẽ làm theo mọi ý muốn của bồ với mục đích duy nhất nhằm chứng tỏ rằng tiếng « không » của bồ là không thành thực.

- Và nếu nó thành thực thì sao ?

- Như vậy trò chơi sẽ không đáng đồng tiền bát gạo. Với lại, khi muốn thực sự nói « không », người ta có thể nói một cách rõ ràng tới mức không người đàn ông nào có ý thức lại có thể hiểu lầm.

Nụ cười của Tamar chứng tỏ rằng nó vẫn còn nghi ngại. Nó có một tình nhân ở tại làng, một anh con trai dễ thương cùng lứa tuổi, không nguỵ biện chút nào mà dễ thương.

Tôi gần như ganh tị. Anh ta không bao giờ làm phiền nó, trong khi tôi luôn tìm kiếm một điều gì khác, không thể xác

https://thuviensach.vn

định ; khi tôi nhảy với một anh con trai, đôi mắt tôi rảo khắp phòng để tìm những kẻ quan trọng hơn, tôi không bao giờ là chính tôi, không hề tự buông thả, giống như một đứa trẻ muốn ăn chuối và khi có chuối lại hét lên : « Không, bé muốn ăn cam ! » như thể cả thế giới nầy được tạo ra để chìu theo tánh bất thường của nó.

- Bồ lôi cuốn con trai, Ariel, nó nói với tôi. Tất cả những anh con trai. Bồ vô tình hay cố ý lôi cuốn tất cả những anh con trai mà bồ gặp mặt ?

- Vừa vô tình vừa cố ý. Dù sao, biết cách lôi cuốn con trai cũng thuộc về nữ tính ! Cách mỉm cười, biết tỏ ra yếu đuối đúng lúc, biết cách cho và nhận… Dĩ nhiên, có những anh con trai sẽ gây khó hơn cho mình. Bao giờ mình cũng hơi sợ khi bị lôi cuốn bởi một anh con trai hiền lành tử tế, và quá ủy mị ; sẽ không đi tới đâu hết. Và hậu quả ! Mình thù ghét những hậu quả tình cảm, những bức thư tình hay những dòng trách móc. Thực là vô ích. Mình muốn hoàn toàn bình đẳng với những anh con trai mà mình thường giao du.

- Bồ chưa bao giờ yêu ai sao, Ariel ?

May thay, một hồi còi gọi chúng tôi tới phòng họp. Giờ đây, tôi vui vẻ hối hả tới căn phòng rộng lớn và buồn thảm đó. Câu hỏi của Tamar, tôi không muốn cũng như không thể trả lời.

Tôi đã từng yêu chưa ? Tôi có sẽ yêu không ?

Những ngày cuối cùng trôi qua mau chóng trong sự tập dượt hùng hục. Mùa xuân vừa sang. Ngay cả các doanh trại của chúng tôi được mặt trời sưởi ấm và cỏ xanh bao quanh

https://thuviensach.vn

cũng có một không khí khác biệt. Kỷ luật được nới lỏng bớt, và phần đông chúng tôi đều nghĩ rằng mình đã là sĩ quan, ngoại trừ chưa được danh chánh ngôn thuận. Chúng tôi trải qua những ngày đó để chuẩn bị cho lễ duyệt binh cuối cùng, cho sự hội kiến tối hậu với vị Chỉ huy trưởng, việc nhận lãnh văn bằng và cuộc lễ sẽ diễn ra vào buổi tối. Tôi có hơi lo sợ cái ngày cuối cùng đó, không phải vì nó là ngày cuối cùng, mà là những gì sẽ xảy ra sau đó.

Ba tôi, vì là Tư lệnh Quân khu, sẽ duyệt qua chúng tôi và gắn lon sĩ quan cho khóa sinh thủ khoa mà tên tuổi sẽ chỉ được tiết lộ vào buổi sáng hôm đó.

Trong thời gian nầy, tôi nhận được hai bức thư của gia đình Conant : một của Ned, dĩ nhiên, thân thiết và dễ thương, cho biết tôi cứ ám ảnh anh ta. « Anh không còn là một cậu bé », anh ta viết, « đã có những cô gái khác trong đời anh, nhưng em không giống với người nào và khi gặp em, có một tình cảm nào đó đã xảy ra trong anh. Em vô cùng quyến rũ đối với một người con trai, và anh nhận thấy anh đã bị thu hút và bị thu hút một cách hoàn toàn. » Anh ta cho biết gia đình anh ta đi nghỉ mát tại bờ biển kể từ hôm nay nhưng thiếu mất Lily. « Bill, em trai anh mà anh hy vọng rằng nó đã tỏ ra rất dễ mến đối với em, đã dứt khoát rằng cô ta có phần nào quá tẻ nhạt. Điều đó không làm anh ngạc nhiên. Dù sao, em cũng sẽ được hai người con trai nhà Conant đón rước, và có một người chắc chắn là si tình em. »

Bức thư kia thực bất ngờ, mặc dầu tôi đã âm thầm hy vọng. Đó là một bức thư được thảo vội vài dòng của Bill. « Chào cô bạn xinh xắn. Người đẹp Lily đã bước sang con

https://thuviensach.vn

thuyền khác, hay nếu cô muốn, đã được thuyên chuyển sang một đồn khác. Cô đừng quên rằng chúng ta còn có một câu chuyện dài dòng để nói với nhau : Chính cô đã đề nghị. Anh tôi luôn miệng nhắc tên cô khi trò chuyện và hình như đã si đậm. Hãy đề phòng. Cô rất, rất là dễ yêu dưới mắt tôi. Thân ái, Bill ».

Thân ái ! Anh ta có khiếu hài hước và điều đó có thể che giấu nhiều việc. Tôi cần phải cẩn thận.

Tôi cũng nhận được một bức thư dễ thương của em Gal tôi, kể lại cuộc sống của nó tại trường học và hứa sẽ tới dự cuộc diễn binh. « Ba hỏi má có khó chịu hay không khi chính ông duyệt qua toán binh của chị. Em thì em biết rõ là không. »

Cái ngày được chờ đợi náo nức cuối cùng đã tới. Trước hết, chúng tôi dượt lại cuộc diễu hành. Phải xếp hàng ; những hàng người với vẻ mặt rắn rỏi, đầy quả cảm, vui sướng, đội những cái mũ sĩ quan nhô cao tương xứng hơn các mũ bê rê nhiều, và chúng tôi chờ xem ai là thủ khoa. Người ta sẽ tuyên bố vào lúc tập dượt vì người thủ khoa sẽ chiếm một chỗ riêng lúc duyệt binh. Khó mà đoán được ai xứng đáng hưởng danh dự đó. Tôi không thấy ai hết. Điểm tôi lớn nhứt, tôi biết, và nói chung, tôi xoay sở khá trót lọt. Nhưng tôi tự nhủ cho dù tôi có xứng đáng, người ta cũng sẽ không chọn tôi sợ rằng đó là một ân huệ dành cho con gái Đại tá Ron.

Tới giờ công bố.

- Ariel Ron, số quân 361 950, đã đạt được số điểm cao

https://thuviensach.vn

nhứt và được chọn làm thủ khoa khóa học. Hãy bước tới ba bước ; tại vị trí đó trong lễ duyệt binh vị Tư lệnh Quân khu sẽ gắn lon sĩ quan lên cổ áo của cô. Cô sẽ chào và trở về cầm đầu đoàn diễu hành mà cô sẽ dẫn đầu cho tới ngang khán đài ở đó chúng ta sẽ làm lễ ra mắt vị Tổng tư lệnh, vị Tư lệnh Quân khu và vị Chỉ huy trưởng. Rõ chưa ?

Tôi đã nghe không lầm sao ? Như vậy, cuối cùng, chính tôi. Người ta không sợ những lời dị nghị ác ý, có nghĩa là tôi thực sự xứng đáng với danh dự đó. Trong một khoảnh khắc tôi nghĩ rằng tất cả chuyện nầy thật buồn cười ; như thể người ta không hiểu rõ tôi : tôi được chọn vì đã tỏ ra « là một người bạn, vừa là một kẻ chỉ huy, cương trực, hay giúp người và đầy đủ khả năng… » Tôi tự hỏi ba tôi sẽ nghĩ gì khi tôi bước tới ba bước để nhận lãnh chiếc lon từ tay ông.

Cuộc tập dượt chấm dứt. Bước vô đại giảng đường, tôi đón nhận những lời khen tặng tới tấp, sau đó người ta trao cho tôi bức điện tín của má tôi : « Hãnh diện vì người con sĩ quan của ba má ». Tôi không khóc khi đọc bức điện tín, nhưng nước mắt chực trào ra. Tôi xếp nó lại cẩn thận, bỏ vô túi, và đi ủi một cái áo sơ mi, trong khi các con bạn giúp tôi hồ cổ áo. Tôi đánh bóng đôi giày và chải tóc, nhưng những giờ phút trôi qua chậm kinh khủng, mặc dù thời gian quá ngắn so với mọi việc mà tôi phải làm.

Gal em tôi là người đầu tiên trong gia đình xuất hiện. Tôi nài nỉ các con bạn đồng đội không nên nói cho nó biết, cũng như cho má tôi, rằng tôi là thủ khoa của khóa học. Gal ăn mặc chỉnh tề khác thường. « Em đội cả mũ để đi thăm chị đây. » Nó đem tới cho tôi một chiếc tàu nhỏ tự tay nó làm và

https://thuviensach.vn

tôi đi bộ với nó một vòng quanh trại. Nó mặc một áo sơ mi trắng sạch sẽ – không lâu đâu – và một quần cụt xanh lơ.

- Nếu chị trẻ hơn, em sẽ cưới chị, Ariel.

- Người ta không thể cưới chị mình, Gal.

Nó suy nghĩ một giây, sau đó :

- Nếu vậy em sẽ cưới một cô gái giống chị.

Tôi dẫn nó vào phòng ăn, trên tường treo ủ rũ vài ba bức tranh. Căn phòng tối tăm và buồn tẻ.

- Tại sao không sơn mọi vật bằng màu tươi ?

- Gal, em cũng biết đây là một trại lính. Không phải là một ngôi nhà thực sự.

- Phải… nhưng chị ở đó, vậy nó là nhà chị. Em không nghĩ rằng em thích trại lính của chị. Còn chị ?

- Thích, ít ra cũng trong hiện tại. Người ta sẽ quen đi. Em có nhớ em ghét trường học như thế nào ngày em cắp sách tới trường lần đầu không ? Nhưng giờ đây khi đi ngang qua đó, em mỉm cười và bao giờ cũng dừng bước, để hồi tưởng. À thì nó cũng giống như vậy.

Bàn tay nó siết lấy tay tôi trong khi nó suy nghĩ về những lời tôi vừa nói.

- Em nghĩ rằng em đã hiểu.

Khi tới giờ, chúng tôi đi về phía vũ đình trường nơi cuộc duyệt binh sẽ được cử hành theo tiếng quân nhạc. Buổi chiều vàng nắng. Cha mẹ các tân sĩ quan ngồi trên những ghế dọc theo một bên sân hình tứ giác. Các lá cờ phất phơ trong gió

https://thuviensach.vn

nhẹ, ấm áp, trên ngọn cờ. Tôi cảm thấy kiêu hãnh và vui vẻ. Hiện tại, mọi kế hoạch của tôi đều bị dẹp sang một bên. Nhạc trỗi lên, và chân tôi bước đều tới trước. Hai chiếc xe chạy đến, một chiếc chở vị Tổng tư lệnh, người cao lớn, vai rộng, dáng vẻ dễ cảm và rất đường hoàng. Ông ngồi vô khán đài. Một chiếc khác ngừng lại và ba tôi bước xuống ; cái mũ của ông ấn sâu xuống đầu và cái quần của ông đáng lẽ có thể thẳng nếp hơn, nhưng ông là Vị Tư lệnh từ đầu tới chân. Ông vẫn giữ cốt cách đó, ngay cả tại nhà nơi mà tôi muốn ông hãy khác đi.

Chúng tôi đi tới các lằn trắng vạch trên đất dành cho chúng tôi và mỗi người đứng nơi vị trí của mình. Vị Chỉ huy trưởng ra lệnh trong khi chúng tôi chuẩn bị cho cuộc duyệt binh. Vị Tổng tư lệnh, kèm theo có ba tôi với tính cách Tư lệnh Quân khu, đi duyệt qua giữa các hàng quân, các sĩ quan, phụ tá theo sau. Tôi cứng người như một pho tượng, nét mặt thản nhiên, mắt nhìn đăm đăm một cái cây mọc đằng xa. Tôi chỉ mơ hồ ý thức các sĩ quan đi qua, tiếng máy thu hình và các chuyên viên vây bủa xung quanh.

Chúng tôi siết lại hàng ngũ. Vị Chỉ huy trưởng của trường loan báo Đại tá Ron, Tư lệnh Quân khu, sẽ gắn lon cho khóa sinh thủ khoa.

- 361.950, Chuẩn úy Ariel Ron, hãy bước tới.

Người ta hoan hô, chắc vậy. Dù sao, nơi phía tận cùng cũng có những tiếng ồn ào. Những ánh ma nhê gium lóe lên : tôi nhận thấy ánh sáng lạ mắt, mà không hiểu tại sao. Tôi, Ariel Ron, đang ở đây, đang bước về phía ba tôi. Tôi phác

https://thuviensach.vn

một cái chào đầy vẻ sang cả và có một lúc muốn cười lên. Ông chào trả lại, đeo lon lên cổ áo tôi và bắt tay. Tôi ngước nhìn. Đôi mắt ông nghiêm nghị, nhưng tôi có cảm tưởng vẻ nghiêm nghị đó là miễn cưỡng. Tôi lại chào lần nữa, quay lưng và trở về nơi đầu hàng ; chúng tôi diễn ngang qua cha mẹ các khóa sinh đang hoan hô, ngang qua khán đài, và ra khỏi vũ đình trường, nơi chúng tôi được phép tản hàng và tìm tới với người trong gia đình.

- Làm thế nào bồ có thể giữ vẻ lạnh lùng đến tới mức đó ? Tarmar hỏi tôi. Bồ không cả mỉm cười. Dù sao, đó cũng là ba bồ, bồ có thể mỉm cười với ông.

- Mình không thể cười được, chính vì ông là ba mình.

Gal nhảy đeo cổ để hôn tôi.

- Ariel, sao chị không nói gì với em hết ? Chị thực là tuyệt. Ba có nói chuyện với chị không ?

- Không, Gal, ba không thể nói được.

Má tôi chảy nước mắt và rất sung sướng. Ba tôi ở bên cạnh, trò chuyện với vị Tổng tư lệnh và tôi nghe ông nói :

- Đại tá ; vậy là con gái ông sẽ nối nghiệp cho ông. Và đó là một địch thủ nguy hiểm !

Ba tôi tới tìm tôi, mỉm cười và nói ; « Hoan hô ! » Sau đó ông nói thêm :

- Họ chấm con là thủ khoa chứng tỏ con rất xứng đáng. Nhưng thiên hạ sẽ dị nghị, phải đề phòng chuyện đó.

Ông có vẻ lúng túng và hỏi :

https://thuviensach.vn

- Ba có nên ở lại không ?

Má tôi nói dĩ nhiên là nên, những người cha khác đều ở lại. Ông có vẻ bất mãn rõ rệt, nhưng ông ở lại.

Sáng hôm sau, tôi muốn rời khỏi trại càng sớm càng hay và tức tốc sắp xếp va li. Người Quân cảnh gác cổng chào tôi. Tôi nồng nhiệt tạm biệt các con bạn sĩ quan và cám ơn vị Chỉ huy trưởng.

Tôi được nghỉ phép một tuần ; sau đó, theo lời giao ước, tôi sẽ phải điều khiển một trung đội tân binh.

Tôi lấy làm buồn phải tạm biệt Tamar, tôi ước muốn gặp lại nó. Đó không phải một người bạn, mà là tình thân hữu.

Nó sẽ về nghỉ một tuần tại trang trại và chúng tôi sẽ gặp lại nhau trong vai trò trung đội trưởng với điểm khác biệt là nó đã chọn chức vụ đó còn tôi thì bị bắt buộc chấp nhận.

Về lại nhà, tôi nhận thấy bộ quân phục của tôi với lon trung úy lồ lộ, có vẻ đẹp mắt khi được máng vô trong tủ bên cạnh bộ quân phục của ba tôi.

Má tôi đang ở trong một tình trạng suy nhược tinh thần và muốn nhắc lại chuyện ba tôi.

- Chắc có một cái gì đó không được như ý nơi ông, bà nói, nhưng bà van xin tôi đừng cho ông biết rằng bà đã nói với tôi. Bà có vẻ như lúc nào cũng đang khóc. Gal để ý thấy, và bắt đầu ngạc nhiên. Bà cho biết bà không thể nói chuyện với ba tôi.

- Nhưng má không còn chịu đựng được ba con lâu dài nữa. Ariel, má phải làm sao đây ?

https://thuviensach.vn

- Mọi sự rồi đâu cũng vô đó, má à. Đây là một giai đoạn xấu phải vượt qua. Ông đa đoan công việc, lo lắng, trăm bề, và có lẽ ông không quan niệm về gia đình giống như má. Vẻ hờ hững bề ngoài của ông rất có thể là một cách giải khuây của ông. Con có thể hỏi thử ba con, nhưng mà…

- Không, má van con. Đừng cho ông biết rằng hai mẹ con mình đã nói chuyện với nhau. Càng tệ thêm. Có lẽ má đã làm điều gì đó trái ý ông…

Má thân yêu, tất nhiên là bà không có làm một điều gì như vậy ! Bà không thể hiểu được ông, chỉ vậy thôi. Có thể chỉ tới hôm nay bà mới trưởng thành và bắt đầu đoán được loại người mà bà đã lấy làm chồng. Nhưng thực gay go cho bà.

Tôi hài lòng đã được bà giãi bày tâm sự. Tôi lại có thêm một thứ để chi phối. Tôi thích và thành thực muốn chi phối có lợi cho bà, nhưng không làm hại ba tôi.

Thế nhưng không khí gia đình thực là buồn, và tôi muốn ra ngoài, nhập bọn với gia đình Conant ngoài bãi biển và vui chơi. Họ có vẻ vui sướng thực sự khi trông thấy tôi tới với họ. Tại căn phòng tầng dưới được dành cho tôi, tôi thay đồ, mặc một cái quần dài, một áo sơ mi và đi dép tắm biển. Tôi cảm thấy tự do và vui vẻ.

Tôi có thể chờ đợi gì nơi anh em Conant ? Khổ thay, tôi thích cả hai vì họ bổ túc cho nhau. Ned đi làm việc lại Jérusalem, nhưng Bill dự tính ở lại biệt thự để tiếp tục công cuộc khảo cứu. Không có một lý do nào để người nầy biết được mối liên hệ của tôi với người kia. Tôi vạch ra một kế

https://thuviensach.vn

hoạch thực chi tiết cho cả công trình.

Đôi khi, tôi tìm tới Ned, anh ta vẫn tự nhiên và sẵn sàng đối với tôi, chìu theo mọi ý muốn của tôi và để cho tôi mặc tình muốn sao làm vậy. Tôi cảm thấy hoàn toàn thoải mái và bay nhảy trong một thế giới mộng mơ do tôi tạo ra từ đầu tới cuối. Anh ta ngưỡng mộ tôi, ra đường với tôi, đem quà tới tặng tôi. Đó là một người dễ chi phối và dễ chiếm hữu. Tôi tỏ ra dễ thương với anh ta nhưng khi nào tôi muốn tôi xử sự như một đứa nhỏ được nuông chìu. Với Ned, tôi có thể thay đổi bất thường, khi buồn khi vui tùy ý. Anh ta biết rõ cách thích nghi với mọi sự.

Tôi không cảm thấy khó chịu. Với lại, bao giờ cũng có Bill, ở đó, ở tại bãi biển. Mùa hè sắp sang, và sau nầy tôi có thể tới mỗi tối và ở lại suốt đêm. Tôi sẽ hả dạ, chắc vậy. Tôi sẽ giúp anh ta hằng bao nhiêu việc : làm bếp, vá đồ, tóm lại tôi sẽ làm cho tôi trở nên cần thiết. Bill sẽ làm cho tôi xiu lòng và thuộc về anh ta, nhưng không chỉ có vậy. Và khi tôi muốn có một sự thay đổi hay cần một chút trìu mến, một tình bạn nồng nàn, tôi chỉ có việc tìm Ned, cách một giờ đường xe.

Nhưng Ariel, một giọng nói cất lên từ tâm khảm tôi, và nếu Bill không yêu mi ? Và tôi trả lời : « Không có người con trai nào không yêu tôi. Trở thành hình ảnh của người con gái lý tưởng dưới ánh mắt anh ta không phải là một việc khó đối với tôi ».

Và nếu họ khám phá được quỉ kế của mi ?

Họ sẽ không khám phá được gì hết. Tôi sẽ thực mẫn cảm và thận trọng nếu chúng tôi tụ lại một chỗ, dĩ nhiên sẽ rắc

https://thuviensach.vn

rối, nhưng tôi sẽ dàn xếp để cơ hội đó không xảy ra. Tôi tin chắc họ sẽ không nói với nhau về tôi. Bill sợ làm Ned đau lòng. Có thể anh ta sẽ nổi giận với tôi (và điều này chắc chắn làm cho tôi thích thú), nhưng tình cảm họ dành cho nhau là một lá bài mà tôi có thể sử dụng. Tóm lại, tôi muốn chiếm lấy tình yêu của Bill và đồng thời không để mất tình yêu của Ned.

Đêm đó, tôi đi dạo trên bãi với Ned. Anh ta vòng tay ôm tôi, hôn tôi và bắt đầu vạch ra những dự tính cho tương lai của hai đứa.

- Anh sẽ ở lại Jérusalem. Anh sẽ mướn một căn phòng chung cư. Giờ đây em là sĩ quan, em có nhiều thời giờ rảnh. Em có thể tới thăm anh thường. Đời sống sẽ tuyệt diệu cho hai đứa mình. Em sẽ cho anh biết khi nào em rảnh, và anh sẽ tới rước em. Em sẽ là nữ hoàng của anh và chỉ có hai đứa chúng ta, chớ không như ở đây.

Tất cả chuyện nầy phù hợp với chương trình của tôi.

Trời đêm mát mẻ, và chúng tôi trở về nhà. Ông bà Conant đã ngủ, nhưng có ánh đèn trong phòng Bill, Ned theo vô phòng tôi.

- Không, Ned, không bây giờ. Buông em ra

- Em có sẽ bằng lòng một ngày nào đó không ? Có chuyện gì vậy, cưng ?

- Anh sẽ không bằng lòng làm một chuyện gì đó cho em mà em không muốn, phải không anh ? Anh sẽ buồn sau đó… (điệp khúc lâu đời !)

https://thuviensach.vn

- Vậy là cô bé của anh lại quan tâm tới những gì anh có thể cảm thấy sau đó… Chuyện nầy không thể kéo dài, Ariel.

- Hãy hiểu nhau rõ hơn trước đã. Và sau đó, biết đâu ?

- Ariel, anh là một người đàn ông và anh thèm muốn em. Tình yêu anh dành cho em không chỉ thuần về tinh thần. Em không thể lúc nào cũng làm theo ý em.

Tại sao không ? Đó quả thực là điều tôi muốn. Không có vấn đề đi xa tới mức đó theo sự ham muốn của anh ta vì trong trường hợp đó tôi sẽ không còn có thể dứt khoát được.

Tôi ngước nhìn anh ta, anh ta giống với người em tên Bill. Đôi mắt anh ta đã mất đi nét dịu dàng. Tôi lập lại :

- Không, Ned, không bây giờ.

- Được rồi, Ariel, nhưng hãy nghe anh nói anh yêu em kinh khủng, nhưng anh không bao giờ muốn hiểu rõ con người em. Anh nhận thấy nơi em có một điều gì đó gian dối và nguy hiểm, ít ra cũng đối với anh. Anh yêu em, nhưng em làm chạm tự ái của anh. Em là người đa tình nhứt thiên hạ… Khi chính em đón nhận. Khi tới lượt em ban phát, em sẽ nói rất điềm nhiên : « Không, Ned. » Em còn ở đây hai hôm nữa và anh không muốn ba má cũng như Bill biết rằng chúng ta giận nhau. Nhưng anh không còn muốn dính líu gì với em hết, cũng như với sự giả dối mà em rất lấy làm ưa thích. Em muốn chơi một trò mà, riêng anh, anh không ưa.

Nói xong, anh ta lui gót. Tôi mỉm cười, nhưng thực ra có gì đâu. Ned bỏ rơi tôi và Bill vẫn chưa mắc vô lưới. Tôi có sẽ cô đơn và bị bỏ rơi không ? Tôi nhớ rằng Ned đã thú nhận

https://thuviensach.vn

yêu tôi. Tôi còn hai ngày nữa để dàn xếp tình trạng.

Tôi nghe tiếng sóng vỗ vô bờ. Tôi cảm thấy mát mẻ nhờ lớp ga giường màu trắng và ngọn gió thổi nhẹ qua khung cửa sổ mở ra, nhưng nỗi cô đơn của tôi làm tôi rùng mình. Tôi cầu nguyện các vị thần linh của tôi, các vị thần linh của những kẻ mạnh. Chắc chắn họ nghe lời cầu nguyện của tôi, và tới giúp đỡ tôi. Gió nổi lớn và tôi phải khép cửa sổ lại.

Hôm sau, ánh nắng hè chan hòa chào đón tôi thức giấc.

Lúc điểm tâm, bà Conant rực rỡ như mùa hè, tỏ ra dễ mến. Bà có một vẻ rất khả ái. Tôi có cảm tưởng bà là loại người mà tôi không bao giờ muốn làm điều gì buồn phiền. Ông Conant bước vô :

- À, trung úy của chúng ta đã thức dậy. Ông hôn lên má tôi và nói thêm :

- Tôi mới đi tắm xong, nước lạnh nhưng tuyệt diệu. Sao cô không đi ngâm mình trước khi điểm tâm.

Tôi chọn áo tắm màu xanh lá tươi hở cổ một cách đoan trang, nhưng cũng làm nổi bật những phần thân thể đáng được phô bày. Sau đó tôi rời các đụn cát chạy xuống bãi biển. Phía sau tôi, ông Conant nói lớn :

- Hai đứa con trai của tôi ở dưới bãi. Cô nói giùm với tụi nó bữa điểm tâm đã dọn xong.

Ned và Bill nói chuyện dưới ánh nắng. Ned có vẻ nghiêm nghị và không nói nhiều. Bill nói với giọng mau mắn và quả quyết vừa vẽ các vòng tròn trên mặt cát. Anh ta ngừng lại khi trông thấy tôi và nói :

https://thuviensach.vn

- Chào Ariel. Tôi có phải gán cho cô cái nguyên nhân khiến anh tôi buồn bực không ?

- Chào Bill chào Ned. Anh nói gì vậy, Bill ?

Ned nhảy xuống.

- Chúng ta xuống tắm, rồi trở lên dùng điểm tâm.

Anh ta không nhìn tôi, nhưng chờ tôi bước theo. Chúng tôi lội vài phút, Bill ở lại trên bãi, mỉm cười. Ned và tôi trở lên bờ và, sau khi nhập bọn với Bill, cả ba chúng tôi trở về biệt thự.

Đó là một ngày rất buồn chán. Chúng tôi nằm lì trên bãi không làm gì hết, tránh gợi chuyện và để cho thời gian trôi qua. Ông bà Conaut nghĩ rằng chúng tôi nghỉ cho thoải mái phần nào. Ned chỉ đưa ra những nhận xét vô vị và thỉnh thoảng Bill ném về phía tôi một cái nhìn cật vấn. Vào khoảng chiều, chúng tôi vui vẻ và buổi tối trôi qua một cách êm đẹp, chúng tôi thay đồ đi dùng bữa ăn tối tại một khách sạn bên cạnh. Chúng tôi khiêu vũ và chuyện trò vui vẻ và rất thân mật với nhau. Sau mười giờ một đỗi, ông bà Conant ra về, để tôi ở lại với hai người con trai. Bill, thích khiêu vũ, tỏ ra sung sức.

- Mình nhảy chớ, Ariel, nếu anh tôi thích.

- Anh của em không thích, chúng ta sắp sửa về, Ned nói bằng giọng chua chát. Tôi giận dữ nhìn anh ta, kế nhìn Bill đang có vẻ ngạc nhiên.

- Này Ned, tôi nói. Anh có nói là anh không còn muốn dính líu gì tới tôi nữa, chúng ta hãy dừng lại ở đó, tôi van

https://thuviensach.vn

anh. Anh không có quyền gì ra lệnh cho tôi. Tôi ở lại và Bill cũng muốn như vậy.

- Tôi đã nói là chúng tôi sắp sửa về. Không còn gì để nói thêm. Bill và tôi không muốn xảy ra chuyện gì, do đó chúng tôi gượng làm vui và ra về với Ned. Bên ngoài, biển át mất giọng nói của chúng tôi ; và phía trước mặt trải dài dốc cát dẫn tới nhà. Tôi tháo dép và, không nói một lời nào, cất bước chạy ra phía biển. Tôi giận dữ, khổ sở và nước mắt chảy xuống má tôi. Vậy là như thế sao ! Tôi không thể giữ Ned và sẽ không có một dịp nào để tới gần Bill ! Nói rằng Ned ngỡ yêu tôi ! Tôi nghe có tiếng chân phía sau và đột nhiên một bàn tay nắm lấy vai tôi. Ned. Phía sau anh ta, bóng dáng mờ tối của Ned cắt nét trên nền trời.

- Hãy trở về nhà, Ariel. Đừng bày trò, tôi van cô. Và để yên cho em tôi, cô nghe rõ chớ ? Đừng khóc một cách ngu xuẩn, không ích gì cho cô đâu. Tôi có cảm tưởng cô chậm hiểu và hiểu một cách vất vả !

Tôi đẩy anh ta ra.

- Hãy để yên cho tôi.

Tôi quay lưng lại biển và cất bước chạy về phía biệt thự. Khi tôi chạy ngang qua Bill, anh ta nói lớn với tôi :

- Đừng khóc, Ariel.

Tôi hối hả trở về một mình, và đi vô phòng. Vài phút sau, tôi nghe Bill nói với Ned trước cửa phòng tôi.

- Em muốn tốt hơn nên và thử, Ned. Cô ta khóc.

- Dĩ nhiên, cứ vô nếu em muốn. Cô ta biết cách làm cho

https://thuviensach.vn

người khác mủi lòng. Ngủ ngon Bill.

Khi Bill bước vào tôi nằm vắt ngang trên giường, khóc tức tưởi, để tuôn trào theo dòng nước mắt nỗi xấu hổ, khổ sở và tức giận của tôi. Anh ngồi xuống bên cạnh và vuốt tóc tôi. Tôi ngẩng lên, tựa vô người và áp sát vô ngực anh ta. Anh ta ôm choàng lấy tôi và siết chặt, vừa mơn trớn mái tóc, bờ vai.

- Tôi không thể ở lâu, Ariel. Hãy nín đi, tôi van cô. Ngày mai, chúng ta sẽ nói chuyện – nhưng mà – anh ta nâng cằm tôi lên. Cô khóc thực sao… ! Hãy ngủ đi, và ngày mai đâu sẽ vô đó. Ned chắc chắn không muốn làm cho cô khổ tâm.

- Tôi thù ghét anh ta, tôi thù ghét anh ta.

Tôi lấy hết sức ôm chặt anh ta. Anh ta đặt tôi xuống giường.

- Tôi phải trở ra, không Ned sẽ hỏi chuyện gì đã giữ tôi lâu như vậy. Ngủ ngon, Ariel.

- Ngủ ngon, Bill.

https://thuviensach.vn

Tôi ngủ gần như liền sau đó.

Hôm sau, Bill dàn xếp để chúng tôi cùng ra phố vào buổi chiều. Ở đó, anh ta điện thoại cho biết chúng tôi dùng bữa ăn tối ngoài phố. Chúng tôi tới một quán ăn nhỏ, sau đó chúng tôi đi dạo trên bãi. Cuối cùng, tôi thầm nghĩ, hai đứa mới được một mình ! Cuối cùng, tôi mới có được Bill riêng cho tôi ! Anh ta làm tôi yêu mến vô cùng và tôi không còn sợ hãi anh ta nữa. Anh ta đưa ra một vài nhận xét trí thức và xác đáng, sau đó anh ta nói với tôi :

- Vậy là chúng ta giờ đây có dịp để trao đổi câu chuyện được chờ đợi bấy lâu. Giữa Ned và cô chuyện gì đã xảy ra ?

- Vắn tắt mà nói, tôi không muốn ngủ với anh ấy.

- Đúng như tôi đã nghĩ. Ned kiêu hãnh. Cô cố tình chạm tự ái anh ấy : cô dẫn dắt anh ấy cho thỏa thích, và sau đó cô chào và quay lưng lại.

- Anh chỉ cốt nói cho bằng được về chuyện đó sao, Bill ?

- Không, nói về cô. Nhưng tôi sẽ bắt đầu bằng chuyện nào đây ? Bởi vì chính tôi sẽ nói. Tôi sẽ nói về trung úy Ariel Ron. Vẻ đẹp của cô ta không phải là một vẻ đẹp cổ điển, nhưng nó có một nét gì đó bắt phải nhìn : có lẽ nét linh hoạt của vẻ mặt cô ta. Cô ta sống động vô cùng, tròng mắt xanh biếc và cô ta không che giấu được một chút nào hết ánh mắt quỉ quái và tính toán của cô ta nơi khóe mắt. Cô ta còn có một cái mũi thẳng, một cái miệng thấy muốn hôn, cặp môi mỏng, nhưng khêu gợi, mái tóc đen rất mềm mại và mướt như tơ, một cái cổ dài và nước da màu ô liu. Thân hình cô ta, anh ta tiếp tục với một vẻ thoát tục khoa học, trông rất đàn

https://thuviensach.vn

bà, và cô ta biết vậy. Cô ta không cao, hông hơi bầu tròn, lưng, vai và chân thẳng, thắt lưng đẹp và nhỏ và ngực tương xứng với sự đòi hỏi hữu lý của một người đàn ông với một người đàn bà.

- Có cần phải đi vô chi tiết như vậy không ?

- Đằng sau thân hình và khuôn mặt đó, ẩn nấp Ariel Ron, biết tỏ ra rất dịu dàng và dễ thương khi nào mọi sự đều đúng theo ý muốn của cô ta. Trường hợp trái lại… anh giơ ngón tay lên với vẻ đe dọa… ! Trường hợp trái lại, cô ta có thể trở thành một con rắn lục thực sự !

Anh ta mỉm cười và nói tiếp :

- Cô ta nghĩ rằng có thể một tay sai khiến thiên hạ và tay kia điều khiển dàn nhạc nhỏ bé của mình. Cô ta cột đàn ông vô một sợi dây treo trên tường phòng để trang trí. Cô ta không cho một cái gì nếu không chắc rằng sẽ nhận trở lại nhiều hơn. Tóm lại, đó là một con nhỏ vụ lợi và ưa dùng mưu nầy kế nọ – Tôi hoài công thử cắt ngang cuộc độc thoại của anh ta – nhưng dướt tất cả các lớp đó, cô ta là một con bé, đang rối trí một cách đáng yêu, một con nhỏ muốn xử sự như một người đàn bà vừa tỏ vẻ trên trước để yên chí rằng mình không kém ai. Cô ta cần một tổ ấm, vài ba cái tát vô mông và một người đàn ông rất cứng cỏi.

Anh ta khiến tôi điên tiết lên, nhưng đồng thời cảm thấy vui thích. Hàm răng trắng của anh ta sáng lên một nụ cười. Anh ta đặt lên vai tôi, lấy điếu thuốc tôi đang ngậm nơi miệng, kéo sát tôi vào người và hôn tôi. Đúng là điều tôi đang mơ ước, nhưng anh ta tỏ ra tàn bạo và khiến tôi đau

https://thuviensach.vn

đớn.

- Bill, em van anh, anh làm em đau !

- Anh ta không đoái hoài gì tới lời cầu khẩn của tôi, nhưng một lát sau, anh ta buông tôi ra và bắt đầu cởi đồ.

- Anh làm gì đó ?

- Chúng ta đi tắm !

- Anh ta cởi những hột nút đầu tiên của áo sơ mi tôi đang mặc, nhưng nhường cho tôi cởi tiếp. Ánh trăng làm lấp lánh thân hình trơn bóng của anh ta.

- Nếu người ta thấy thì sao ?

- Ở đây à ? Không có gì nguy hiểm hết.

Chúng tôi chạy trên bãi xuống tới nước. Tôi rùng mình và cảm thấy bối rối, bao nhiêu sự tự tin của tôi đều bay bổng. Anh ta đùa tôi, hay là thành thực ? Tôi yêu mến anh ta vô cùng.

- Dù sao, anh cũng thực lòng yêu em, phải không Bill ?

- Anh hả ? Anh không đếm xỉa tới những vết chân của em. Dĩ nhiên là anh yêu em thực lòng em bé. Anh yêu em vô cùng, nhưng chỉ có anh mới có thể cho phép anh yêu như vậy.

Tắm xong, chúng tôi trở lên bãi nằm nghỉ. Anh ta có bàn tay ấm áp và khỏe mạnh và miệng anh ta có vị mặn mà. Tôi không tìm được lời nào để nói.
Hai thân hình nhịp nhàng của chúng tôi kết hợp trong một cơn khoái lạc chia sẻ trên bãi cát vàng dưới ánh trăng sáng.

https://thuviensach.vn

Khi chúng tôi mặc đồ trở lại thì đã hơn ba giờ sáng. Tôi mệt nhoài, nhưng cảm thấy nguôi ngoai, khuây khỏa.

- Trưa mai em đi, Bill. Em có sẽ gặp lại anh không

- Dĩ nhiên là có. Anh nghĩ rằng anh sắp phải si tình em. Nhưng chúng ta cần phải đề phòng.

- Ai chớ ?

- Ned. Anh không muốn làm khổ anh ấy. Anh ấy sẽ tự hỏi tại sao anh về trễ như vậy. Cần phải tìm một chuyện gì đó.

- Hãy nói là chúng ta trò chuyện với nhau.

- Tốt hơn nên nói chính em đã nói chuyện và giữ anh lại lâu như vậy. Em có đồng ý không, Ariel ? Còn cả một buổi sáng trước khi em đi. Cũng sẽ khổ sở cho anh, vì có hàng ngàn chuyện anh muốn làm và nói với em. Nhưng lại phải chờ đợi. Như vậy thực không phải đối với em, em bé Ariel của anh.

- Đừng lo cho em. Hãy về trước, em sẽ theo sau ; có thể Ned còn thức.

Thực không phải là một uyển từ dễ yêu. Chưa bao giờ tôi cảm thấy xao xuyến như vầy, tôi gần như tới mức hối tiếc mọi điều. Nhưng tôi hy vọng một tương lai hạnh phúc với Bill, và quên đi những khía cạnh khó chịu.

Khi rời phòng để đi dùng điểm tâm, tôi cảm thấy như mình có tội. Ned chắc đã được má anh ta cho biết đầu đuôi câu chuyện – « Ariel đã giữ thằng Bill đáng thương tới bốn giờ sáng. Nó mệt gần chết và không làm việc nổi bữa nay » – Bà nhìn tôi và gật đầu chào lạnh lùng, cũng như ông Conant.

https://thuviensach.vn

Tôi muốn kể lại cho họ nghe tất cả câu chuyện : Rằng tôi và Bill yêu nhau. Họ sẽ hiểu, tôi thầm nghĩ. Nhưng không, tôi giữ vẻ cách biệt và im lặng, chấp nhận những cái nhìn buộc tội của họ như muốn nói với tôi :

Cô đã làm rối hai người con trai của chúng tôi như vậy ! Trong khi chúng tôi đối xử rất tử tế với cô !

Và thế nhưng tôi đều thực tâm yêu mến họ và cảm thấy rất dễ chịu tại đây. Chúng tôi đã xử sự như hai kẻ ngu qua sự trốn đi riêng đêm hôm qua, nhưng Bill thực bất công đổ trút hết trách nhiệm cho tôi.

Anh ta dậy trễ và diễn màn kịch mà chúng tôi đã soạn trước.

- Tôi mong rằng tối nay cô sẽ tìm một đám thính giả khác, anh ta nói. Tốt hơn hết là kẻ nào không phải làm việc hôm sau.

- Tôi lấy làm tiếc, Bill. Tôi không để ý tới đồng hồ. Tôi cần phải nói chuyện với một người nào đó. Đáng lẽ anh phải cho tôi biết là đã quá muộn.

- Như vậy không được lễ phép cho lắm !

Đứng quanh chúng tôi, những người khác đều nghe rõ. Ông Conant đề nghị chúng tôi cùng đi tắm. Trong khi chúng tôi lội, Bill tới gần tôi và nói :

- Êm thắm lắm. Hãy giữ vững.

Nhưng thực sự căng thẳng cứ gia tăng. Tôi có cảm tưởng mỗi lời nói được thốt lên đều vô nghĩa, hoặc chứa đầy một sự tàn nhẫn thản nhiên nhắm vào tôi. Ned thích thú với hoàn

https://thuviensach.vn

cảnh nầy : anh ta rất có lý để dứt khoát với tôi kịp thời. Tôi chịu đựng lòng không thù hận, chỉ tự trách mình. Lần đầu tiên trong đời, tôi cảm thấy thúc thủ vì tôi thực sự nặng tình yêu Bill và không muốn mất anh ta. Có thể một ngày nào đó anh ta sẽ cho phép tôi giải thích với ba má anh ta những gì đã xảy ra. Sự phản bội đó tôi xem như càng thêm tồi tệ vì tôi vẫn còn giữ tình bạn với Ned, nguyên vẹn như trong buổi gặp gỡ đầu tiên. Bill thì khác hẳn. Đó là một người mà tôi muốn tùy thuộc hoàn toàn, và điều đó chưa hề xảy ra cho Ariel Ron.

Buổi sáng hôm đó, tôi hút rất nhiều thuốc : tôi giã đò ngủ trong khi tắm nắng trên bãi và nôn nóng ước ao có thể làm cho đồng hồ chạy mau hơn. Trại lính, quân đội, ngôi nhà cha mẹ, hình như tất cả đều có vẻ đáng được chọn hơn cảnh nầy. Tôi không hiểu tại sao Bill nhìn tôi với vẻ buộc tội bằng đôi mắt đầy sự khinh bỉ. Khi tới giờ khởi hành, tôi hôn ông bà Conant cám ơn họ và từ giã hai người con trai. Hai người nầy cần phải đưa tôi ra ga. Tôi lấy cái va li nhỏ bé của tôi, và sửa soạn.

- Các anh đưa tôi chớ ? Tôi hỏi nơi ngạch cửa.

- Ned sẽ đưa cô, Bill nói. Anh ấy muốn nói chuyện với cô. Tôi thì tôi ở lại.

- Hoặc cả hai anh đều đưa tôi hoặc tôi tới ga một mình.

Tôi sợ còn lại một mình với Ned. Anh ta nhìn tôi một cách kỳ lạ.

- Tôi có chuyện muốn nói với cô, anh ta nói. Tôi không nghĩ rằng cô thích để cho Bill nghe những gì tôi sắp nói.

https://thuviensach.vn

- Không có gì để giấu Bill. Với lại anh ấy cũng đã nghe không ít. Và nếu anh ấy không được phép nghe thì tôi cũng vậy, tôi sẽ đi một mình.

Cuối cùng, cả hai đều đi. Ned trách tôi đã xử sự khác biệt với con người buổi đầu mà tôi đã khoác lấy hay giả đò khoác lấy ; anh ta mong rằng sẽ không bao giờ gặp lại tôi nữa. Giọng nói của anh ta gay gắt khó chịu và tôi sôi sục vì giận dữ. Tôi tìm kiếm trong đôi mắt Bill một dấu hiệu thân hữu, tôi chờ đợi một câu nói dễ thương, một bàn tay ấm áp của anh ta. Nhưng anh ta khoác một vẻ hững hờ đâu đâu. Tôi nuốt nước mắt và cảm thấy rất cô đơn.

- Thôi đi ! Tôi hét lên.

Nhưng anh ta cất cao giọng nói, và môi nở một nụ cười độc ác :

- Ngoài ra, cô lại còn dẫn em tôi đi, bắt nó thức suốt đêm để nghe cô tán hươu tán vượn.

Lần nầy, nước đã tràn ly.

- Bill không đủ trưởng thành để nói cho anh biết sao ?

- Không, Bill cao thượng hơn là cô đã nghĩ. Nó sẽ không nói gì và cô cần phải cám ơn nó.

Cám ơn Bill ! Đột nhiên tôi cảm thấy đã quá mức chịu đựng và không thể chịu đựng thêm nữa. Có thể đó là sự căng thẳng của buổi sáng đã hành hạ tôi, hoặc ý nghĩ dù sao tôi cũng sẽ giữ lại Bill, và chuyện ghen tuông giữa hai anh em sớm muộn gì cũng sẽ xảy ra. Tôi biết rằng Ned sẽ khổ tâm, nhưng Bill có nói rằng anh ta yêu tôi. Tôi quay sang Ned.

https://thuviensach.vn

- Nầy, Ned. Câu chuyện được cho là chuyện tâm tình đã kéo dài suốt đêm là chuyện được bịa ra để anh không phải khổ tâm. Nhưng giờ đây, sự việc đã đi quá xa, xa thực xa đối với tôi. Người em thân yêu của anh, mà theo anh tôi cần phải cám ơn, đã làm tình với tôi tối hôm qua.

Tôi im lại và bước lui một bước. Ned nhìn Bill, và kêu lên :

- Không !

Nhưng Bill bước tới và tát mạnh tôi. Nước mắt trào ra và tôi không làm sao ngăn lại. Ned bật lên một nụ cười vang dội và thỏa mãn.

- Em có thể đi với cô ta nếu em muốn, Bill.

Bill đi theo Ned, choàng tay qua cổ anh và nói :

- Hai anh em mình hãy trở về. Em không có một điều gì để nói với Ariel. Em yêu cô ta và anh cũng vậy, nhưng chúng ta hãy về. Cô ta thừa sức lo liệu một mình.

Hai anh em, vẫn cao lớn và khỏe mạnh như bao giờ, xa đi. Tôi sẽ không bao giờ gặp lại họ, tôi thầm nghĩ. Tôi thua cuộc hoàn toàn và không có gì là công bằng cho lắm. Gò má tôi nóng bừng, nước mắt tôi rơi xuống, chúng cứ rơi, tôi tự nhủ, và cả hai anh em hãy đi khuất đi ! Đời không chỉ có mình họ. Nhưng ý nghĩ đó không đủ để an ủi tôi, trong khi Ned và Bill khuất dạng nơi một góc đường. Nhưng nghĩ tới chuyện đó, có ích gì đây ? Bới tìm trong các kỷ niệm để làm gì ?Một cái tháp đã sụp đổ, tôi cần phải xây dựng một cái khác vững chắc hơn.

https://thuviensach.vn

Đi bộ làm cho tôi cảm thấy nóng nực, nhưng ngọn gió biển nghe ẩm ướt và mặn. Nhà ga bên đường có một ghế dài, tôi ngồi xuống đó trong mười phút chờ đợi. Nếu có mười phút nào mà tinh thần tôi hoàn toàn trống vắng thì chính là mười phút nầy đây. Xe tới. Tôi trở về thành phố, đi vô một tiệm cà phê và gọi một tách lớn cà phê đen.

- Nhớ đừng để đường.

Tôi cảm thấy khó chịu khi tới trại. Chuyến về phép của tôi không có gì dễ chịu hoặc khỏe khoắn. Tại nhà, tôi vẫn để nguyên một tình trạng như trước, phần lớn vì tôi quá bận rộn vì những vấn đề tình cảm riêng tư để quan tâm nhiều tới câu chuyện ba má tôi, và tôi cũng không cả thử nói chuyện với ba tôi. Giờ đây, tôi coi như cầm đầu sáu mươi tân binh mà không cảm thấy hào hứng một chút nào, và biến họ trở thành lính, trong vài tuần lễ. Tôi chua xót vô cùng.

Cấp bực trung úy cho phép chúng tôi ngủ bốn người một phòng. Chúng tôi được vài buổi tối tự do và trong ngày, trong khi các trưởng toán có trách nhiệm huấn luyện thực sự và các trung úy chỉ lo giám sát, thỉnh thoảng chúng tôi có thể bỏ một vài giờ để chạy ra phố ; nhưng chuyện đó không thường xảy ra.

Tôi đi ngay tới căn phòng người ta đã chỉ định và trông thấy Tamar nằm trên giường. Tôi quăng những cái bịt xuống đất và chào nó lấy lệ. Nó mỉm cười và hỏi tôi :

- Chuyện du dương của bồ với anh em Conant ra sao ?

Câu hỏi đó là giọt nước làm tràn ly !

https://thuviensach.vn

- Rất đẹp, cám ơn.

Nhưng giọng nói và dáng vẻ của tôi đã không che đậy được sự thực.

- Xin lỗi, Ariel, mình không muốn làm cho bồ phật ý. Bồ nên sửa soạn. Trong mười lăm phút nữa, tất cả chúng ta phải trình diện tại văn phòng Chỉ huy trưởng. Chúng mình sẽ gặp lại tại đó.

Nó bước ra, vẻ bực tức. Chắc tôi đã trả lời nó bằng giọng cộc lốc ; nhưng nhứt là tôi không hỏi xem chuyện tình nó ra sao ! Chắc nó đã trở về làng, trải qua những đêm dài trong ruộng nho với vị hôn phu của nó, và đi dạo nhiều giờ trên các cánh đồng. Tôi tưởng tượng nó đang vạch ra những kế hoạch tương lai, trong khi tôi cứ chạy lòng vòng, cố biến các khăn tay thần diệu thành những con thỏ và thất vọng khi nó trở lại là những vuông lụa đơn giản.

Tôi nối gót theo nó vô văn phòng Chỉ huy trưởng để nhận chỉ thị. Tôi được sáp nhập vô Trung đội A, vào lúc bốn giờ chiều tôi sẽ thay thế một vị sĩ quan của NCO đã tạm thời nắm quyền chỉ huy và sẽ trao quyền lại cho tôi. Phần lớn trong ngày, tôi ngồi mơ hồ nghĩ tới Bill và Ned, tới má tôi, em Gal, vừa lắng nghe những đứa khác bàn cãi những gì họ sẽ nói với các tân binh của mình khi nhận lãnh quyền chỉ huy. Tamar ngồi xuống cạnh tôi ngay trước khi chúng tôi tới thao trường. Nó quay sang tôi và điềm nhiên hỏi :

- Ariel, bồ sẽ cố gắng để trở thành loại chỉ huy nào ?

- Mình sẽ không cố gắng, mình sẽ để tự nhiên trở thành một kẻ chỉ huy dở.

https://thuviensach.vn

- Tại sao ?

- Vì nhiều lí do. Trước hết, mình không thích phụ nữ. Thứ hai, mình ghét bất cứ một nhóm nào gồm sáu mươi người kết thành khối. Thứ ba, mình không muốn chỉ huy ai hết, và càng ít hơn nữa chỉ huy các đứa con gái mà mình không mảy may quan tâm.

Tamar bật cười.

- Bồ sẽ nghiêm khắc với họ chớ ?

- Không phải nghiêm khắc chỉ vì thích nghiêm khắc, nhưng mình sẽ không là một mẹ hiền. Mình hoàn toàn không biết mình sẽ trở thành gì.

Tamar muốn biết tôi sẽ nói những gì với Trung đội nhận lãnh quyền chỉ huy ; tôi chỉ có thể trả lời với nó :

- Mình sẽ nói với họ những gì thoáng qua trong đầu, chẳng hạn súng của họ cần phải luôn luôn dầu mỡ đàng hoàng, mắt và tai họ phải thính, họ cần phải chào khi nào cần. Tôi cũng sẽ nói là họ không có gì phải sợ.

Bốn giờ kém năm ; tôi chấm dứt câu chuyện với Tamar, thay đồ mau lẹ, chụp cái mũ bê rê vô đầu và tới cái trại rộng lớn bằng cây nơi sẽ diễn ra lễ bàn giao chức vụ.

Vị sĩ quan của NOC ra lệnh cho Trung đội đứng nghiêm khi tôi xuất hiện, quay lại chào tôi và cho biết có mặt đông đủ và đúng nghi cách. Tôi chào lại, và quay sang Trung đội của tôi.

- Các bạn có thể ngồi xuống, tôi nói. Và có thể lột mũ ra, nghỉ ngơi một chút.

https://thuviensach.vn

Tôi thừa lúc họ ngồi nghỉ quan sát các tân binh thân yêu của tôi. Phần đông có vẻ chưa quen với bộ quân phục ; có những khuôn mặt nhợt nhạt, sợ hãi và nhiều cặp mắt han hỏi lo âu. Không một ai khoác vẻ thách thức cũng như tỏ ra khôn lanh với tôi. Họ lặng nhìn tôi để xem thử có thể chờ đợi nơi tôi một kẻ để họ nương tựa, để an ủi, giúp đỡ họ hiểu rõ mọi việc. Tôi cảm thấy bối rối. Tôi những tưởng họ sẽ có những bộ mặt để lộ niềm tự tin, có phần nào thù nghịch. Thay vì vậy, họ khiến tôi có cảm tưởng họ muốn cầu cứu. Đó là một hình thức yếu đuối mà không bao giờ tôi biết cách đề kháng. Tôi mỉm cười với họ và bắt đầu một bài diễn thuyết ngắn :

- Các bạn có một cái lợi hơn tôi là biết tên tôi. Tôi mong sẽ sớm biết tên các bạn. Những gì tôi có thể nói với các bạn hôm nay, là khi thời gian thụ huấn chấm dứt, ngày đầu tiên nầy đối với các bạn sẽ như là một giai đoạn vui thích.

« Tôi ở đây với một mục đích duy nhứt : giúp đỡ các bạn. Ở đây các bạn sẽ không được hài lòng cho lắm. Không một người nào cảm thấy hài lòng. Nhưng đó là một điều thông thường cũng như thông thường không một người nào ưa thích chiến tranh. Các bạn sẽ học cách sử dụng võ khí, không phải để vui đùa mà bởi vì các bạn là phụ nữ Do thái, và vì phụ nữ Do thái, cũng giống hệt như các thanh niên Do thái, phải biết cách bảo vệ tổ quốc khi bị tấn công.

« Để càng được dễ dàng hơn, các bạn cần phải tập yêu thương lẫn nhau, giúp đỡ lẫn nhau, phải chào theo bổn phận đòi hỏi và vui vẻ làm mọi việc tạp dịch của đời lính. Hãy dùng điểm tâm bằng bánh bích qui và cà phê tại câu lạc bộ nếu các bạn có phương tiện ; các bạn sẽ không mập bằng khi

https://thuviensach.vn

dùng pa tê của nhà ăn.

Các trưởng toán sẽ chuyển lại cho các bạn các mệnh lệnh chi tiết. Có một điều mà tôi sẽ không chấp nhận : sự trễ nãi khi tập họp hoặc trong việc thi hành, các bổn phận khác.

« Riêng phần tôi, tôi là sĩ quan của các bạn, các bạn hãy gọi tôi là Trung úy Ariel. Các bạn có thể dành sự chào hỏi cho các sĩ quan thượng cấp, khỏi phải chào hỏi tôi. Các bạn có thể nói với tôi một cách tự do và thẳng thắn và tôi mong rằng các bạn sẽ sớm nhận thấy ở đây không có gì có thể làm cho các bạn phải sợ hãi. Các bạn sẽ nghe lạnh khi thức dậy vào bình minh, đôi khi các bạn sẽ nhận thấy sự tập dượt rất gian khổ. Nhưng các thanh niên của chúng ta còn chịu đựng gian khổ và lâu dài hơn nhiều. Mặt khác, các bạn còn được may mắn là chúng ta không đang ở vào mùa mưa.

« Tôi sẽ không phạt, cũng không hành hạ, thiên vị, hay đày đọa một người nào trong số các bạn, và hãy quên đi những câu chuyện khủng khiếp mà người ta có thể kể về trại lính, bởi vì chúng đều sai hết. Có ai muốn hỏi điều gì không ? »

Một đứa trong số ấp úng hỏi :

- Thưa Trung úy Ariel, có thực là chúng tôi phải ngủ với súng không ?

- Đúng, hoàn toàn đúng như vậy. Các bạn sẽ quen đi. Và khi trời nực, nó sẽ làm cho các bạn mát. Cây súng của các bạn không phải là đồ chơi, nó mắc kinh khủng đối với quốc gia nhỏ bé của chúng ta. Tôi sẽ không nói gì nếu các bạn nhịn tắm vòi nước trong sáu tuần lễ, nhưng tôi sẽ không để

https://thuviensach.vn

yên cho các bạn nếu súng của các bạn không được sạch sẽ và vô dầu mỡ đàng hoàng.

- Chúng tôi có thể viết thư về nhà không ? Một đứa con gái tóc nâu với vẻ buồn rầu, ngồi nơi tận cùng, hỏi.

- Dĩ nhiên, các bạn không thể gởi sơ đồ của trại, cũng như sự mô tả chi tiết kho vũ khí. Nhưng các bạn được phép viết bất cứ điều gì khác. Nhân viên kiểm duyệt sẽ không tỏ ra nghiêm khắc nếu các bạn viết thư cho mẹ hoặc tình nhân rằng các bạn thù ghét quân đội.

Họ tiếp tục hỏi tôi trong khoảng mười phút. Sau đó viên hạ sĩ ra lệnh cho Trung đội đứng nghiêm, chào tôi và nắm quyền điều khiển. Sau khi tôi rời trại và các tân binh được thả ra trong phần còn lại của buổi chiều, một đứa con gái thấp và béo mập tới tìm tôi và hỏi thử xem nó có thể nói chuyện với tôi một giây lát không.

- Vấn đề gác đêm, nó nói. Tôi không thể nào gác đêm một mình. Tôi sẽ ngất đi vì sợ hãi, và tôi không muốn những đứa khác biết. Thực đó, thưa Trung úy Ariel, tôi không thể nào ở một mình trong bóng tối.

- Cô tên gì ?

- Judith.

- Tốt lắm, Judith, tôi sẽ xem tôi có thể làm được gì cho cô.

Judith lui gót khá hài lòng, nhưng câu chuyện đó làm tôi rối trí bằng cách cho tôi thấy rõ tôi sợ những trách nhiệm mới như thế nào. Mọi ước muốn hăng hái sử dụng quyền hành

https://thuviensach.vn

đều biến mất nơi tôi. Tôi không cảm thấy một tình cảm hùng mạnh nào, cũng không mảy may ham muốn bắt người khác làm theo ý quyết của mình. Tôi nhận thấy Trung đội của tôi giống như một phòng trẻ em, và các tân binh là những đứa bé gái mới tập đi. Tôi cần phải uốn nắn họ một cách tế nhị, bằng những lời lẽ ngon ngọt chớ không – theo như tôi đã ngỡ trước đây – bằng những tiếng gay gắt và roi vọt. Chúa cũng biết rằng dù vậy tôi vẫn không hề có một sở thích nào để trở thành chị vú hay người mẹ trong gia đình !

Mỗi đứa là một cá nhân, và mỗi đứa, một cách riêng lẻ, cần phải chuẩn bị cho đời lính đang chờ đợi họ. Tôi cần phải để ý tới từng nhân cách, những vấn đề và ước vọng của từng cá nhân. Điều đó đòi hỏi về phần tôi một tánh kiên nhẫn mà tôi không mấy sở trường, trừ khi để phục vụ cho quyền lợi của chính tôi.

Câu chuyện đó hình như không giúp ích được gì cho tôi. Tôi không thấy có lợi gì để giúp đỡ một đám con gái trở thành những người lính giỏi. Triết lý ở đời của tôi bao giờ cũng thúc giục tôi hãy sử dụng các khả năng của mình. Khi nào gần như chắc chắn rằng tôi có lợi hoặc là tôi hãy tích trữ chúng cho tới bao giờ các cơ hội thắng lợi được cải thiện. Tôi bắt đầu thoáng thấy cái tương lai gần gũi của tôi có vẻ trơ trụi và vô tích sự thì đúng hơn. Tôi nghĩ tới Bill và Ned. Tôi có hoàn toàn thất bại trước họ không ? Nếu có, điều đó không quan trọng, nếu không, chính những đứa trẻ với những tiếng bập bẹ đầu tiên nầy, những tân binh khúm núm, sợ sệt và sẵn sàng nhứt động nhứt tĩnh đều trông cậy vào tôi sẽ là tất cả những gì còn lại để tôi, một đứa con gái rất thông minh và

https://thuviensach.vn

tài giỏi, chứng tỏ sự thông minh và tài giỏi của mình. Dù sao, cũng không có gì để khoe khoang.

Hôm sau, tôi phải thực hiện cuộc giám sát theo thông lệ vào mỗi sáng. Tôi còn nhớ tôi đã thù ghét tới mức nào sự phát minh đáng tởm đó trong thời gian tôi thụ huấn : sự hối hả vào những giây phút cuối cùng, nỗi lo sợ đã sao lãng một chi tiết nhỏ, cảm giác nhẹ nhõm khi mọi việc đã xong xuôi. Có hề gì tới tôi chớ nếu có một chút bụi trên mép cửa sổ, nếu các bộ quân phục không được ủi tử tế, sàn nhà quét không sạch và các quân trang thiếu trật tự ? Và nghĩ trong chiều hướng đó, việc Judith có sợ hãi bóng tối thì có hề hấn gì tới tôi ?

Trung đội xếp thành hai hàng, sẵn sàng cho cuộc thanh tra ; tôi nghe những đứa con gái thầm thì với nhau – « Bà ta kìa ». « Hi vọng là bà ta đã ngủ ngon ! » – hệt như chúng tôi đã thầm thì với nhau năm rồi. Những lời thì thào im lại khi tôi tới gần. Tôi lần lượt nhìn mặt mỗi đứa ; tất cả đều có vẻ rất nghiêm chỉnh, lo lắng, gần như hổn hển !

- Cô tên gì ? Tôi hỏi một đứa.

- Thưa Trung úy Ariel, Naomi.

- Vậy thì Naomi, vật nầy có phải của cô không ?

Tôi lượm lên một cái khăn tay dưới giường. Tôi trông thấy nó xúc động ra mặt và gần như muốn khóc. Tôi mỉm cười với nó.

- Hãy nhét nó xuống nệm lần sau để tôi không trông thấy nó.

https://thuviensach.vn

Tôi hỏi một đứa khác :

- Sao cô lại mang dép ?

- Giày của tôi không vừa chân và người ta có cho tôi biết phải nhiều ngày nữa tôi mới đổi được.

- Hãy tới gặp tôi sau cuộc thanh tra và chúng tôi sẽ tìm cho cô một đôi giày vừa chân.

Tôi đi tới giữa hai hàng tân binh, mắt lom lom, kéo lên ở đây cái mũ bê rê, kia một cái mền, xem xét kỹ lưỡng từng cây súng để xem có chút bụi hay cát nào không. Có một cây súng rõ rệt không được lau chùi. Thủ phạm giải thích rằng nó không có thời giờ vì nó phải quét đường.

Tôi cho nó ra ngoài kèm thêm lệnh phải lau chùi cây súng cho bóng và trình cho trưởng toán xem lại.

Một đứa khác không đánh bóng đôi giày. Nó tên Gallia, và không đánh giày vì nó không biết cách.

- Tôi chưa hề làm việc đó.

- Ai đánh giày cho cô ở nhà ?

- Chị ở.

Tôi nhìn quanh và trông thấy ở sát bên cạnh có một đứa con gái nhỏ thó, tóc đen nhánh, nét mặt dịu dàng, và mang tên Rachel. Chắc chắn gia đình Rachel không có chị ở.

- Rachel, tôi nói với nó, lấy bàn chải và xi ra dẫn Gallia ra ngoài và dạy cho cô ta cách đánh giày.

Tôi quay sang Gallia :

- Còn cô, Gallia, ngày mai giày cô phải bóng như gương.

https://thuviensach.vn

- Thưa vâng ? Trung úy Ariel.

- Khi xong cuộc thanh tra tôi quay về phía họ và nói :

- Không được hoàn hảo cho lắm, các bạn cũng biết. Nhưng đối với lần đầu tiên, các bạn đã xoay xở không đến nỗi tệ. Hãy nhớ rằng chỉ có một lần đầu tiên duy nhứt mà thôi. Giờ đây, hãy tản hàng.

Tôi bước ra với đứa con gái không có giày vừa chân và, sau một hồi tranh chấp ngắn ngủi với người thủ kho, chúng tôi có được đôi giày như ý. Giữa lúc đó, một đứa con gái với điệu bộ quái gở, mặt đầy tàn nhang, tới bên tôi mặt buồn rầu và tay cầm một bức thư, cho biết nó cần về phép một vài giờ.

- Mẹ tôi bị bịnh. Có viết trong thư.

Tôi nhìn nó và tin chắc nó nói dối. Nó đỏ bừng cả hai má.

- Phải điền cho tôi một lá đơn xin phép.

Nó đã chuẩn bị trước và trao cho tôi. Tôi đọ với bức thư nói là mẹ nó bịnh và nhận thấy tuồng chữ giống nhau.

Nó tên Hannah. Tôi ra lệnh nó theo vô phòng tôi, nó bạo dạn bước theo ; vô tới phòng, tôi hỏi nó :

- Tại sao cô muốn về phép, Hannah ?

- Tôi đã có trình. Mẹ tôi bị bịnh.

- Phải, tôi có nghe. Nhưng hai giờ giấy nầy có cùng một tuồng chữ. Chắc cô phải có một lý do nào đó. Lý do nào ?

Nó cúi đầu và lầm bầm :

- Nếu Trung úy không cho phép, thì thôi kệ.

https://thuviensach.vn

Nó đứng lên để bước ra.

- Ngồi xuống đó, Hannah. Hãy cho tôi biết tại sao cô muốn về phép.

- Anh ta là người yêu của tôi. Anh ta đi ngoại quốc trong nhiều tháng và tôi muốn đưa tiễn.

- Vậy thì cô sẽ không được đi phép, và lý do duy nhứt khiến cô không được đi phép là vì cô đã nói dối một cách ngu xuẩn. Đáng lẽ cô phải cho tôi biết sự thực ngay từ lúc đầu. Xong rồi. Cô hãy trở về trại.

Sau đó một đỗi, khi tôi đi ngang qua các trại binh, một nữ tân binh tới giáp mặt tôi.

- Xin Trung úy Ariel tha lỗi, nhưng tất cả chúng tôi đều nhận thấy Trung úy nên cấp phép cho Hannah về thăm mẹ.

- Rất tiếc. Không thể được. Hannah biết rõ lý do, nhưng đó là chuyện riêng giữa tôi và cô ta.

- Chị em trong Trung đội nghĩ rằng như vậy thực bất công.

- Trung đội có một vị chỉ huy để nghĩ thay cho họ.

Tôi không soạn một kế hoạch chỉ huy nào cho giai đoạn của tôi. Tôi chỉ quyết định hành động tùy theo những lý do vững chắc của các sự việc có thể hiện ra. Cũng không phải dễ dàng, và thường khi tôi phải làm trái ngược với cá tính của tôi.

Vào cuối tuần, tới phiên Trung đội tôi gác. Tôi đi tới các trại binh để lập danh sách những đứa phải đi gác và lửng lơ hỏi.

https://thuviensach.vn

- Có một người nào tình nguyện gác đêm không ?

Phải gác một mình. Chắc chắn sẽ không có một đứa nào ghi tên.

- Thưa Trung úy Ariel, xin Trung úy vui lòng ghi tên tôi.

Ngạc nhiên, tôi đưa mắt tìm kiếm. Đó là một đứa con gái trầm lặng không có vẻ ưa nhập bọn với những đứa khác.

- Tốt lắm, vậy tôi ghi tên cô vô danh sách.

Tôi ngỡ rằng chỉ có Ariel Ron mới thực sự muốn gác đêm một mình. Tôi khó tin đứa con gái thực thà đó. Bao giờ tôi cũng khó tin rằng một người nào đó lại có cùng sở thích và cùng những động cơ tâm lý giống như tôi. Tôi nghĩ rằng không chừng nó có một lý do riêng để muốn gác đêm ; do đó, khi trông thấy nó một mình, tôi tới giáp mặt nó như thể tình cờ và tôi đặt câu hỏi.

- Để được một mình, chỉ vậy thôi, nó nói với một nụ cười héo úa. Tôi thích sự cô đơn.

Tôi chán nản nhưng cố gắng che giấu : Tôi dán danh sách trên cửa và bước ra. Tôi có nghe tiếng chân chạy sau lưng và quay lại trông thấy mắt khẩn cầu của đứa con gái tên Judith ngày đầu tiên đã tới thú nhận với tôi nỗi hãi hùng của nó khi nghĩ tới cảnh chỉ có một mình trong bóng tối.

- Thưa Trung úy Ariel, tôi van Trung úy ! Tôi có thưa với Trung úy là tôi không thể ở trong bóng tối một mình và Trung úy lại chỉ định tôi gác đêm. Trung úy không thể… tôi lấy làm tiếc… nhưng Trung úy không thể…

- Mọi sự sẽ tốt đẹp. Judith, cô đừng lo ngại. Tôi sẽ cùng

https://thuviensach.vn

gác với cô.

Tại sao tôi nói câu đó ? Khổ chưa tại sao tôi lại phải nắm tay Judith trong bóng tối ? Tại sao tôi không chỉ định cho nó một phiên gác khác, với bạn đồng đội, hai đứa có thể chuyện trò suốt đêm ? Tại sao tôi lại tự làm khổ bằng cách cố tập cho đứa con gái đó thắng được sự sợ hãi ? Tôi tự đặt các câu hỏi đó với niềm giận dữ, nhưng, tôi tự trả lời một cách dễ thương.

Đêm xuống. Đó là một đêm sáng trăng, và Judith vác súng lên vai, tới địa điểm mà tôi đã chỉ cho nó vừa cho biết là tôi sẽ tới với nó, vài phút sau. Tôi thấy nó ngồi dưới đất, vẻ mặt lo lắng chờ đợi.

- Trung úy đừng bỏ tôi một mình, nó van xin.

- Không, tôi sẽ không bỏ cô một mình. Nhưng đừng sợ, Judith.

Tôi có cảm tưởng trấn an một đứa trẻ khóc trong bóng đêm. Tôi điềm nhiên nói với nó và hai đứa bước đi đôi chút.

- Cô sợ gì, Judith ?

- Tôi không biết rõ. Mỗi bụi rậm đều như sống động đối với tôi. Và tiếng động của cành lá, người ta có thể cho là tiếng người nói chuyện. Lúc nào tôi cũng ngỡ nghe thấy một người nào đó.

Có thể cô có lý, trong một ý nghĩa nào đó. Hãy nhìn cái cây, kia, trước mặt chúng ta. Nó mệt mỏi. Những cành lá của nó tựa lên cái cây nhỏ hơn và nói về thời kỳ chúng thuộc về một cái cây trẻ và tươi tốt. Hãy nhìn bụi rậm kia, hãy mở

https://thuviensach.vn

banh mắt để nhìn. Người ta có thể nói đó là đứa con gái đang ngủ, quấn trong một cái mền. Dĩ nhiên là nó cũng ngủ ; người ta gọi bụi rậm đó là « giống lười » vì gần như nó không bao giờ động đậy.

Judith cười dịu dàng và và tôi nói tiếp :

- Hãy nghe những con chim ríu rít. Có những con chim con trong ổ không muốn ngủ. Cô có thấy cái khối mờ mờ đằng kia không ? Đừng sợ, đó chỉ là một đống vật dụng do các tân binh bỏ quên lại, họ sẽ bị phạt vì tội lơ đãng. Cô có thể quan sát, lắng nghe và kể lại một câu chuyện hay về bụi rậm lười biếng không thể ngủ vì tiếng chim ríu rít ; và cái cây to lớn, đằng kia, lay động các cành lá như cô cũng thấy, và nói mọi người hãy im lặng và ngủ. Có nhiều chuyện để thêu dệt, và cô sẽ cảm thấy một tình bạn dành cho những cái cây, những bụi rậm và những con chim đã ở chung với cô trong bóng đêm…

Một lát sao, tôi nói với nó :

- Judith, tôi phải để cô lại với các bạn trong giây lát. Cô không có gì phiền phải không ? Tôi phải đi xem coi mọi việc có đâu vô đó không tại cổng trại.

Nó ngần ngừ và trả lời :

- Trời tối thui, phải không Trung úy ? Thưa không, Trung úy Ariel, tôi không có gì phiền hết. Trung úy có thể đi.

Tôi vắng mặt độ nửa giờ. Khi tôi trở lại, Judith nói với tôi bằng một giọng thực điềm nhiên :

- Tôi thật là ngu, Trung úy. Trung úy không phải ở lại. Giờ

https://thuviensach.vn

đây mọi sự rất tốt đẹp. Lần sau tới phiên gác của Trung đội, Trung úy hãy để tôi gác đêm.

- Tốt lắm, Judith. Hãy gác suôn sẻ.

Các tân binh của tôi trạc tuổi tôi hoặc lớn hơn chút đỉnh. Do đâu mà tôi có ảnh hưởng đối với họ ? Tôi bắt đầu nhận thấy nơi tôi hai đức tánh hoàn toàn mới mẻ : tánh kiên nhẫn và một sự tò mò quan tâm tới những gì liên hệ tới người khác chớ không chỉ riêng con người tôi. Nói rằng những thay đổi đó làm tôi khó chịu là xem thường sự thực : tôi không còn nhận ra tôi nữa và tôi vừa ngạc nhiên vừa giận dữ. Tôi quyết định phải chiến thắng những tình cảm mới mẻ đó và yên chí về tính cách tạm thời của nó. Tôi nảy sanh ý nghĩ trừng phạt các tân binh : một cái phạt nhẹ để xếp họ trở về đúng chỗ. Chỉ có Chúa mới biết họ thường đáng bị như vậy không !

Đêm đó, lòng đầy chua xót và có lẽ ý muốn trả thù họ, tôi chờ đợi tới nửa đêm và lặng lẽ thức dậy : tôi tròng một cái quần trây di mang đôi giày to lớn, khoác cái áo thun dài tay, đội một mũ bê rê và tới phòng ngủ của họ.

Mọi vật đều chìm trong một bóng tối hoàn toàn. Không một âm thanh vọng lại từ các dãy giường, ngoại trừ tiếng ngáy đây đó. Tôi chờ đợi mắt tôi quen với bóng tối và tôi từ từ bước tới giữa các dãy giường. Tôi trông thấy vật mà tôi chờ đợi, một cây súng để hở ra ngoài. Tôi giơ bàn tay, cầm lấy cây súng và nhè nhẹ nhắc nó lên khỏi giường… tim tôi đập mạnh.

Cầm súng trên tay, tôi trở ra cửa, bật lên tất cả các ngọn đèn và chờ đợi.

https://thuviensach.vn

Một vài đứa nhúc nhích trên giường, các đứa khác lầm bầm những lời khó hiểu. Tôi cất cao giọng ra lệnh Trung đội hãy thức dậy. Tôi đi qua giữa các hàng người, kéo mền và lắc mạnh những đứa còn ngủ.

- Thức dậy và mọi người hãy mặc đồ vô, tôi hét lên. Hãy cầm súng lên ; đội nón và tới xếp hàng trước các trại binh trong năm phút.

- Mấy giờ rồi ? Họ hỏi.

- Các bạn đặt câu hỏi sau, mau lên.

Ngạc nhiên, sợ hãi, họ dụi mắt tuân lệnh ra xếp hàng bên ngoài và thì thào với nhau.

- Im lặng, tôi ra lệnh. Người nào nói ngoài câu chuyện sẽ bị phạt.

Tôi ra lệnh họ quay trái, súng trên vai, và bước tới bước, một hai, một hai, một hai… giọng nói của tôi vang dội trong bóng đêm lặng lẽ.

Tôi không suy nghĩ, không mảy may cố gắng giải thích tôi đang làm gì và tại sao tôi lại làm. Tôi chỉ đếm bước và lửng lơ canh chừng họ. Trung úy Ariel dễ thương và tử tế với họ cuối cùng cho thấy bà ta khác hẳn với những gì họ ngỡ. Họ biết rằng tôi đã bắt gặp một cây súng để hở ra ngoài : tôi đang vác nó, và, ngoài ra, có một đứa không có súng. Không một ai phản đối trò ma cũ ăn hiếp ma mới nầy. Họ không một lời chống chế và ngoan ngoãn tuân lệnh.

Trải qua ba giờ đồng hồ, chúng tôi bước và cảm thấy mỗi lúc người một thêm nóng. Những tia nắng đầu tiên của mặt

https://thuviensach.vn

trời ban mai chiếu sáng những khuôn mặt mệt mỏi và đầm đìa mồ hôi. Các cây súng nặng trì. Ngay cả cây súng của tôi cũng nặng hơn thường lệ gấp năm lần. Bàn chân đau đớn. Chúng tôi đi vòng quanh và sắp trở về trại khi tôi ra lệnh :

- Đứng lại ! Vừa nói thêm : Tôi bắt đầu tin rằng tôi rất đỗi khoan hồng đối với các bạn ; kết quả, các bạn sẽ được buông tha. Các bạn cần phải nhớ rằng rốt cuộc các bạn chỉ hưởng được những gì đáng hưởng, và tôi còn thời giờ để canh chừng.

Tôi trả súng lại cho can phạm, kế tôi nói :

- Đây không phải là cây súng duy nhứt tôi có thể lấy được trong giấc ngủ của các bạn. Từ nay hãy cẩn thận coi chừng.

Chúng tôi trở về trại. Trước khi cho tản hàng, tôi nói với họ hãy sẵn sàng để tập thể dục trong mười lăm phút nữa như thường lệ, với súng ống.

Tôi trở về phòng, đi tắm, bận lại bộ quân phục và bắt đầu cảm thấy dễ chịu.

Tại sao tôi hành động như vậy ? Không phải vì cây súng tôi đã bắt gặp. Nếu không trông thấy nó, tôi sẽ tìm một cớ khác cũng tương xứng để khiến họ xuống giường và đưa họ đi tập cơ bản thao diễn. Chắc chắn không phải vì sở thích mà tôi đã trải qua hằng cây số như vậy.

Đó là một loại thử thách mà tôi tự dành cho tôi, nhưng thử thách điều gì ? Tôi cần phải cảm thấy rằng như vậy tôi đã phục hồi sự tự tin, trả tôi về lại cá tính thực sự của tôi, vụ lợi, trên trước và lãnh đạm.

https://thuviensach.vn

Nhưng giờ đây tôi biết rằng cuộc thí nghiệm không suôn sẻ lắm. Kết quả mong manh và thiếu sót.

Điều duy nhứt còn lại phải làm là tối nay tôi sẽ lại về nhà. Ít ra, tôi cũng sẽ làm chủ được tình thế. Tôi tin chắc như vậy không thua gì một đấu thủ tin nơi đai nịt của mình. Đó là đai nịt kín đáo của tôi, và tôi muốn chứng tỏ rằng nó chịu đựng được. Không phải là tôi vui vẻ đúng theo cái nghĩa của chữ nầy. Bao giờ tôi cũng đi tới một cách thận trọng trong tất cả những gì tôi định làm và tôi muốn lúc nào tôi cũng phải vững lòng nơi cuộc đất mà tôi đã sắp đặt chân xuống. Nhưng bề mặt của cuộc đất vững chắc có vẻ mỗi lúc một thu nhỏ lại. Tôi có sẽ thử liều cầu may nới rộng nó hay chỉ bằng lòng thường xuyên lui tới trong cùng khoảng đất nhỏ hẹp đó ? Hiện tại, ngôi nhà cha mẹ là cuộc đất vững chắc. Tôi có thể dọc ngang trong đó và quyết định cho tương lai.

Khi về tới nhà, tôi chỉ thấy có mình má tôi. Bà khóc, đôi mắt đỏ au, bà than phiền về chứng nhức đầu của bà và cố gắng tránh kể lại cho tôi nghe đối tượng của những nỗi phiền muộn nơi bà. Bà không thể che giấu tôi lâu hơn nữa nguyên nhân làm cho bà đau khổ.

- Ông đã quên ngày, bà nức nở nói.

- Ai ? Ngày nào ?

- Ba con. Hôm qua là ngày kỷ niệm cuộc hôn nhân của ba má và ông đã quên hẳn. Bà nắm lấy tay tôi. Ariel hãy hứa với má là con sẽ không nói gì với ông. Hẳn nhiên chuyện nầy tự nó không có gì đáng nói, nhưng thêm vô bao nhiêu chuyện khác… Ô, Ariel, con cũng hiểu, phải không ?

https://thuviensach.vn

- Thưa má, con hiểu. Má hãy cố dỗ giấc ngủ.

- Má hãnh diện vì con, Ariel.

Kế đó bà tắt đèn nơi đầu giường.

- Nỗi buồn của bà thấm vô bốn bức tường phòng và lượn lờ trong khí trời miền biển ướt át. Tôi cảm thấy nỗi cô đơn của bà cả nơi cái mền đắp chân phủ lên một cái ghế, nơi cái áo dài treo cẩn thận trên một khung kiếng. Những giọt nước mắt của bà chảy xuống, nóng và lặng lẽ, và bà có vẻ thụ động, thua cuộc tới mức đột nhiên tôi muốn đưa bà tới một miền nắng và chọc bà cười.

- Tôi rời phòng bà để sang phòng tôi, mặc một bộ đồ ngủ và choàng một cái áo mặc trong nhà để chờ ba tôi trong phòng khách, với một tách trà tôi tự pha lấy. Một lúc sau, ba tôi bước vô. Mệt mỏi và tiều tụy, ông quăng cái mũ lên ghế dựa gần bên cửa và cởi đôi giày to lớn, mang vô đôi giày vải.

- Có ai còn thức để dọn ăn cho tôi không ?

Ông không bao giờ xuống bếp nếu không bị bắt buộc phải xuống.

- Dạ con chớ ai.

- Tốt lắm. Nhưng con làm gì ở đây thay vì ở trong trại ?

- Con sẽ chiên trứng và pha cà phê cho ba.

Vừa sửa soạn bữa ăn cho ông, tôi vừa thử tưởng tượng một phương cách chiếm lấy cảm tình và sự tin cậy của ông ; một cách để lèo lái câu chuyện sang các vấn đề thầm kín và làm cho ông nghe tôi và cả trả lời tôi nữa. Thường thường ông sẵn sàng nói về má tôi vì ông rất quan tâm tới những ý

https://thuviensach.vn

kiến tôi có thể đưa ra và ông sợ tôi có một ý nghĩ sai lầm về ông xuyên qua bà. Do đó, tôi tấn công :

- Ba, hôm qua là ngày kỷ niệm cuộc hôn nhân của ba.

Ông ngẩng đầu lên ngạc nhiên :

- Thực sao ? Ba đã quên mất. Má con có phiền không ?

- Bà khóc rất nhiều. Ba cũng biết tánh bà, bà rất dễ cảm xúc. Bà sẽ không bao giờ hiểu được rằng ba không muốn làm khổ bà.

- Ariel, con hãy nín đi !

Má tôi đứng nơi ngạch cửa, mặc một áo dài màu đỏ tươi, bà nhợt nhạt như một xác chết.

- Con đã nói với ba con ?

- Phải, má, con đã nói với ba con. Ba con cần phải biết những chuyện đó !

- Nhưng con đã hứa với má sẽ không làm như vậy…

Bà khóc trở lại.

Tôi quay nhìn ba tôi để tìm một chỗ nương tựa, một sự tiếp tay. Nhưng mặt ông khoác lấy vẻ trơ như gỗ đá bao giờ cũng làm tôi sợ hãi. Đôi mắt ông nghiêm khắc, giận dữ, đầy khinh miệt, và giọng nói của ông, khi cất lên, nghe điềm nhiên nhưng lạnh lùng.

- Lại một trò toa rập nho nhỏ của con, Ariel ! Sao con không chịu lo chuyện con, để thay đổi. Nếu chính má con không thể tin con, khi con hứa một điều gì, con sẽ không bao giờ đi xa được.

https://thuviensach.vn

Tôi đứng lên khỏi ghế ngồi.

- Chào ba, tôi nói.

- Ngồi xuống đó. Con tự nghĩ tối nay con có thể xoay xở như vậy cũng như con tự nghĩ có thể xoay xở bất cứ chuyện gì sao. Con đóng vai những con bé sáng dạ, hay giúp người và dịu dàng ! Sự thực con là một đứa mà người ta gọi nôm na là một… « đứa giả dối » ! Con muốn làm kẻ trung gian, một gạch nối êm đềm giữa ba và má con. Con sẽ ngạc nhiên để biết rằng thực vô ích biết chừng nào. Ba không cần tới con để nói với má con, cũng như má con không cần tới con để nói với ba khi nào ba và má con muốn. Ba mong rằng quân đội sẽ dạy con tánh ngay thẳng.

« Con cho rằng má con khổ sở, nhưng chính con mới là khổ sở, và sau đó con muốn nới rộng môi trường cảm xúc của con. Con dùng ba và má con để tưởng tượng rằng con là Chúa vãn hồi trật tự cho những kẻ nghèo và yếu đuối.

« Ba thương con nhiều lắm, Ariel – giờ đây giọng nói của ông trầm hơn, nhưng lúc nào cũng lạnh lùng và quả quyết – và má con cũng thương con. Nhưng tình thương ba má dành cho con chỉ có thể tồn tại tùy thuộc nơi tình yêu và sự tương kính giữa ba và má con. Giờ đây con hãy đi ngủ đi ».

Ông ôm choàng lấy má tôi và cùng bước vô phòng của hai ông bà.

Còn tôi, tôi về phòng mình, mặc vô bộ quân phục và tới xem em Gal tôi đang ngủ. Nó có vẻ dịu dàng và thoải mái trong giấc ngủ. Tôi kéo lên cái mền mỏng của nó, và rời khỏi phòng, ra đường.

https://thuviensach.vn

Trời mưa, những cơn mưa cuối cùng trước khi bước sang mùa khô và nóng. Chúng tôi gọi đó là *malkosh* bằng tiếng hébreu. Những giọt *malkosh*, nặng và ấm, làm các lề đường bốc hơi. Đã gần nửa đêm, nhưng tôi hướng về trung tâm thành phố, mà không biết rõ mình đang làm gì. Tôi cảm thấy cô đơn và tuyệt vọng, không biết đi về đâu. Đánh một vòng chân trời, tôi nhận thấy tất cả các chỗ ngồi đều bị chiếm, các nắm cửa mà tôi thử mở đều vỡ nát trong tay tôi.

Nhưng Ariel Ron không thể có những tình cảm như vậy, không thể nghĩ những điều ngu xuẩn như vậy !

Tôi lắc đầu và bật cười.

Tôi, không biết đi về đâu ! Còn những kẻ ngưỡng mộ, bạn bè của tôi, những người đã viết thư cho tôi, đã tiếp tôi ? Họ thích làm bạn với tôi. Họ sẽ mở cửa sau cái gõ nhẹ của tôi lên cánh cửa.

Không phải chính tôi, không phải chính Ariel Ron lang thang ngoài đường phố vào đêm *malkosh* nầy – Đó là một kẻ lạ mặt mặc quân phục và đi dép, chân thấm nước, tóc cột đuôi và đẫm nước, mặt ướt đầm đìa tới lông mi ngăn lại các giọt nước mưa trong một giây để chúng chảy xuống má ; với một cái túi da lòng thòng trên vai và nhỏ nước.

Đôi dép bước mau trên lề đường như sợ trễ một cuộc hẹn khẩn thiết, như đuổi theo một người, nét mặt tiều tụy và lo âu, đôi mắt lạnh lùng và sợ hãi. Có thực đó là nỗi sợ hãi không ? Tôi tự đặt câu hỏi và trả lời là không ; có lẽ đó chỉ là nỗi thất vọng pha lẫn niềm thù hận.

Tel Aviv rất yên tĩnh, trắng xóa và ngay hàng thẳng lối

https://thuviensach.vn

giống hệt như một bức tranh hiện đại vẽ các hình vuông, hình khối, các đường kẻ, và tôi thì tròn nhưng cứng đơ tới mức không thể đem vô tranh.

Tôi vẫn có thể tới nhà Dan. Anh ta đã van nài tôi hãy yêu anh ta trở lại. Anh ta sẽ dịu dàng ôm lấy tôi và nói yêu tôi ; sau đó, tôi có thể quay trở về trại và quên cái màn xảy ra giữa tôi với ba má tôi. Phải, tôi có thể làm vậy, lúc nào tôi cũng vẫn có thể tới với Dan. Tôi vẫn còn yêu anh ta. Tại nhà anh ta, ấm áp và khô ráo, tôi sẽ có thể chùi cái cực hình trên khuôn mặt ; anh ta sẽ nói yêu tôi và yêu cầu tôi mỉm cười… Có thể tôi sẽ mỉm cười.

Tới trước nhà anh ta, tôi trông thấy ánh đèn cháy sáng nơi cửa sổ. Chắc anh ta đang đọc sách, hay nghe một dĩa hòa âm.

Tôi trèo các tầng lầu vừa nghĩ rằng tôi thực là ngốc khi trả lại chìa khóa cho anh ta tối hôm trước.

Trước cánh cửa, đột nhiên tôi tránh nhận vô nút chuông. Bên trong phòng có tiếng người nói. Vào giờ nầy ? Không thể được ! Máy thu thanh, có lẽ.

Tôi mơn man nút điện, nhưng tôi lại không nhận nút. Đó là giọng nói của Dan… và của một người đàn bà. Một người đàn bà tại nhà Dan, ban đêm ? Những tháng dài tôi không buồn tới thăm hay thư từ cho anh ta không đáng kể nữa. Ariel đang ở ngoài cửa của Dan, Dan yêu nàng, và anh ta lại với một người đàn bà khác !

Những ý nghĩa của tôi chua xót và hổn độn : mọi sự đều tàn tệ. Dù sao, tôi có quyền đòi hỏi Dan phải trung thành với

https://thuviensach.vn

tôi không ? Anh ta nói yêu tôi và giờ đây tôi cần tới anh ta, anh ta lại với một người đàn bà khác !

Rõ rệt, anh ta không xứng đáng với tôi, tôi thầm nghĩ khi xuống lầu. Tôi tưởng tượng anh ta ôm lấy đầu cô ta, vuốt tóc… Cô ta không thể đẹp hơn tôi, cũng không dễ thương hơn ; nhưng cô ta đang ở đó, nũng nịu trong sự ấm áp, trong khi tôi vẫn đi một mình trong mưa. Nếu anh ta có thể quên tôi trong thời gian ngắn tới mức đó, anh ta hoàn toàn không xứng đáng với tôi. Đó là một người đàn ông bình thường, bằng lòng với người đàn bà đầu tiên tới với mình. Thế nhưng đó là một người đàn bà may mắn, tôi thầm nghĩ.

Những đèn khí tỏa bóng dài của chúng và những chiếc xe lăn bánh chầm chậm trên mặt đường ướt át. Tôi tới nhà một người bạn khác, nhưng tôi chỉ trông thấy các cánh cửa khép lại và cửa sổ tối om. Lần thứ ba, cũng giống hai lần trước. Tới địa chỉ thứ tư tôi trông thấy qua cửa sổ những bóng người đứng nâng ly. Có một cuộc tiếp tân, đúng vào đêm nay. Sau đó, người ta sẽ chế giễu tôi và nói : « Ariel Ron à ? Tôi có gặp cô ta vào một tối. Cô ta có dung mạo dị thường, một bộ quân phục ướt đẫm, và hơn nữa vào một giờ thực khó tin ! »

Dù sao, tôi không cần giọng nói của thiên hạ. Tất cả những gì tôi muốn là một nơi khô ráo và ấm áp. Nhưng trời đất mang mang, tôi không thể tới một nơi nào hết. Thành phố đã dựng lên những rào cản ngăn chặn tôi. Những cánh cửa đầy vẻ đe dọa. Vầng trăng chui qua giữa các cụm mây và soi xuống tôi đăm đăm. Ngọn gió ấm và ẩm ướt chỉ là nỗi hững hờ. Tôi bước mau. Khi người ta không biết mình đi đâu, có bước vội thì cũng hoài công thôi, người ta như dẫm chân

https://thuviensach.vn

một chỗ.

Đây là giờ phút cô đơn tệ hại nhứt mà tôi chưa từng trải qua bao giờ ; tôi chỉ còn lại có Chúa, và cảm thấy kinh hoàng vì đó không phải là Chúa của tôi. Chúa của tôi đã bỏ phía sau các cánh cửa, tan biến trong các hành lang và những lối mòn tối tăm và biến mất.

Tôi cất bước chạy, không quan tâm tới vẻ ngạc nhiên của vài người đi đường, chạy lên lề khi có tiếng xe. Đó là một đêm lạc lõng và kinh hoàng. Đường đầy những tiếng rít và xào xạc của gió như vui mừng vì sự thua cuộc của tôi. Tôi cảm thấy bị đánh bại sát ván.

Ba má tôi nằm ngủ mãn nguyện trong sự ấm cúng. Gal ngủ giấc tuyệt vời. Dan bận lo cho một người đàn bà khác. Những người khác vui đùa hay yên giấc ; và, cho dù họ còn thức, tôi cũng vẫn mất họ. Ned và Bill cười sự thất bại của tôi. Các tân binh của tôi chỉ là những con số ngủ trong các trại binh tối om ; cho dù tại trại, uy quyền của tôi cũng không có một giá trị nào.

Tôi có cảm tưởng mình co rút lại không ngừng, trong một thế giới bên ngoài dần dần nở lớn, gặm nhấm niềm kiêu hãnh của tôi và nuốt ừng ực, đến nỗi mỗi lúc tôi một thu nhỏ lại và cảm thấy nhỏ bé tới mức tôi có thể chui lọt qua các song cửa sổ. Tôi nghĩ mình tiêu tan thành muôn mảnh nằm sóng sượt giữa đám sỏi đá mà những người qua đường lấy chân hất đi.

Cái tháp hiển hách của tôi từ nay trở thành một vật thê thảm đang sụp đổ và tan tành như một đoạn phim « mờ dần ». Tôi cảm thấy bại hoại. Khi xảy ra cái màn với ba má tôi,

https://thuviensach.vn

khi tôi nghe tiếng người nói trong căn phòng chung cư của Dan, hay giữa tiếng ly tách chạm nhau buổi tối, Chúa của tôi đã biến mất.

Tôi chạy chậm lại và cố gắng suy nghĩ và cảm nhận các biến cố một cách hữu lý hơn. Mưa đã giảm bớt, và tôi nhận thấy mình đang ở trong một khu phố xa lạ. Tôi nhìn quanh, như thể tôi vừa mới được sinh ra trong vũ trụ lạ lùng nầy, nhưng không có cái nhìn nào hướng vào tôi. Thình lình tôi nghe giọng nói của một người đàn ông :

- Nữ trung úy xinh đẹp có vui lòng uống với tôi một ly không ?

Tôi tiếp tục bước mau, nhưng tôi nghe tiếng chân của y phía sau. Y bắt kịp tôi và nói.

- Tôi thực tâm chỉ muốn có bạn cho vui. Có phải các nữ trung úy không bao giờ uống rượu không ?

Con đường hoang vắng. Tôi quay sang y, nài nỉ :

- Xin ông hãy để yên cho tôi.

Tôi bước mau thêm và y bỏ cuộc. Lúc đó, tôi tới một ngã tư. Tôi muốn ngồi chồm hổm xuống lề đường, tựa lưng vô một cột đèn lồng, và nhắm mắt lại. Nhưng tôi vẫn đứng nhìn quanh với vẻ ngờ nghệch, quan sát khung cảnh mà không đặc biệt chú ý tới một vật gì.

Tôi có một cảm tưởng cô đơn và không thực lạ lùng và, bắt gặp bóng mình, tôi mở màn cuộc đối thoại với nó.

- Ê chào, tôi nói với cái bóng vừa giơ tay lên mũ.

Nó đáp :

https://thuviensach.vn

- Ê chào, mi là ai, đứa con gái với vẻ quái gở kia ?

- Còn mi ?

- Ta là Ariel.

Cái bóng khẽ lay động vì ngọn gió nhẹ lay động ngọn đèn.

- Kìa kìa, tôi cãi lại. Chính ta là Ariel. Cái bóng lắc lư, nghi ngờ. Tôi thử bước lên nó và rời xa ánh đèn, nhưng nó in rõ trên bức tường sơn trắng trước mặt tôi. Và giờ đây chính nó cũng đối diện với tôi.

- Không, không, đứa con gái không Chúa. Ta là Ariel. Một cái bóng, mi sẽ nói với ta như vậy, nhưng đó là tất cả những gì là Ariel. Mi thấy không, mi không thể xua đuổi ta chỉ bằng một cử chỉ đơn giản.

Tôi mệt mỏi, khổ sở, choáng váng. Tôi biết rằng tôi nói với chính mình, nhưng tất cả những chuyện nầy có thể trở thành sự thực một cách dễ dàng. Tôi cảm thấy bối rối và tức giận.

- Dĩ nhiên là không, mi không phải là Ariel. Mi không thể chất, không tinh thần, vậy không ý nghĩ, và không Chúa.

Gió thổi và cái bóng rung rẩy.

- Những cái bóng cũng có Chúa của họ, nó thì thầm.

Tôi đi về bến xe buýt, vừa thường xuyên quay nhìn phía sau để yên trí rằng cái bóng vẫn theo đuổi tôi ; tôi hối hả vượt qua khoảng tối giữa hai ngọn đèn lồng để kiếm soát thấy nó vẫn còn đó. Sự hiện diện của nó đem lại cho tôi một niềm an ủi. Tôi quá đỗi mệt mỏi để suy nghĩ rõ ràng.

https://thuviensach.vn

Đêm đã rất khuya khi tôi về tới trại, nơi nương náu duy nhứt còn lại cho tôi. Cảnh tượng thực là thảm não ! Các bạn đồng đội của tôi ngủ say vùi, do đó tôi cởi đồ tại hành lang, để tròng bộ đồ ngủ của lính, khô và ấm, và tôi nhón gót đi ngủ. Qua cửa sổ, tôi trông thấy trên nền trời sáng tỏ, một vầng trăng mờ nhạt, vô tư, len lén trôi, nếu không phải chính những áng mây đã lướt qua vầng trăng. Trên kia, mọi sự như chạy đều.

Ngày xếp hạng đã trôi qua, chúng tôi tới những ngày cuối cùng của tam cá nguyệt. Chỉ còn một tuần lễ nữa ! Tôi cám ơn Chúa, và các tân binh chắc chắn cũng phải như vậy : họ đã chịu đựng tôi khá lâu rồi. Thế nhưng, tối hôm đó, tôi bắt gặp trên giường tôi một gói được bọc kỷ càng trong lớp giấy trắng ; nó đựng một cái gạt tàn thuốc có chạm trổ kèm theo mấy chữ : « Kính tặng Trung úy Ariel dễ mến và thân yêu của chúng tôi, với niềm ưu ái của Trung đội A. »

Tôi khóc ướt cả gối nằm trước khi thiếp ngủ. Buổi sáng tới rất mau. Tôi không mấy khỏe cho cuộc giám sát buổi sáng. Cổ họng tôi đau đớn và tay chân rã rời. Những trại lính dài buồn rầu với những khu vườn nhỏ loang lổ bao quanh trông có vẻ bất tường. Sau những cảm xúc gây nên bởi cái màn diễn ra với ba má tôi và tặng vật của các tân binh dưới quyền, tôi nhận thấy không thể làm được việc gì hết. Niềm ước muốn duy nhứt của tôi là sắp xếp va li và ra đi với cái bóng của mình, xa, rất xa, bắt đầu lại tất cả. Nghĩ khác, làm khác, khám phá ra những con người mới mẻ.

Nhưng cái cực hình giám sát mà tôi phải thực hiện đang chờ đợi tôi. Tôi thi hành một cách thờ ơ, mọi cử chỉ, mọi hành

https://thuviensach.vn

động của tôi đều để lộ sự thờ ơ đó. Khi xong xuôi, tôi quay sang các đứa con gái và nói với họ :

- Tối qua tôi rất hài lòng tiếp được tặng vật của các bạn. Cám ơn nhiều lắm. Hôm nay chúng ta tập bắn, do đó hãy chuẩn bị sẵn sàng các cây súng trong mười phút nữa tại kho vũ khí.

- Hô « Bắn ! » Lần đầu là một điều đáng sợ. Khi tôi chỉ là một tân binh, nằm sấp giống như họ hiện tại đang nằm thành từng hàng dài mười đứa, tôi nhắm vừa bình tĩnh chờ lệnh để bấm cò. Giờ đây có trách nhiệm ban ra lệnh đó, tôi gần như cảm nhận được hơi thở lo âu của tất cả các tân binh nầy. Tôi trông thấy bàn tay họ co rút vô khẩu súng và những giọt mồ hôi phản chiếu ánh mặt trời trên khuôn mặt. Nắng thực gay gắt, không khí im lặng nặng nề. Dần dần, tôi bị xâm chiếm bởi sự căng thẳng của Trung đội đang chờ tôi hét lên « Bắn ! ». Bao giờ tôi cũng thù ghét âm thanh tiếp nối lệnh được ban ra bằng một giọng khô khan. Chắc chắn giờ đây tôi cũng không thích gì âm thanh đó nhiều hơn trước và tôi sẽ chia sẻ sự nhẹ nhõm mau chóng của đứa con gái sau phát súng khi họ kê súng lên mô các nhỏ, chùi vô quần bàn tay ướt đẫm mồ hôi và cảm thấy tim họ từ từ đập chậm lại.

Lần nầy, một đứa tên Esther tách ra khỏi nhóm mười người thứ ba và cầm súng chạy về phía tôi.

- Tôi sẽ không bắn đâu, nó la lên.

- Nhưng phải tập, Esther. Dù sao, cô cũng sẽ không làm cho ai bị thương, và với lại tất cả các bạn cùng Trung đội với cô đều sẽ phải bắn.

https://thuviensach.vn

- Nhưng tôi không bắn được, tôi không bắn được.

Nước mắt nó chảy dài xuống má, nó xúc động và sợ hãi.

- Trung úy Ariel, nó nức nở, hãy trừng phạt tôi nếu Trung úy muốn, hãy mặc tình làm gì tôi cũng được, nhưng tôi sẽ không bấm vô cò súng nầy đâu.

Tôi tách nó ra một bên. Những đứa khác, vẫn nằm sấp, chờ lệnh.

Esther sợ hãi. Tôi có thể đưa ra hàng chục lý do xác đáng để chứng minh sự sợ hãi đó là khôi hài ; nhưng tôi biết rằng như vậy sẽ không giúp ích được gì cho nó, không hơn gì một lời khiển trách. Nó sợ hãi, và, nơi thâm tâm, tôi biết rằng tôi không thể thắng được sự sợ hãi của nó.

Sợ là gì ?

Tôi nhớ ba tôi đã hỏi tôi có sợ một điều gì không và tôi đáp : « Thưa có, ba, sợ chết », nhưng đó là điều tự nhiên, cái chết là một mối đe dọa xa xôi nhưng đáng sợ. Tôi không hề sợ bóng tối hay phải ở một mình, hoặc leo lên quá cao hay xuống quá thấp. Tôi sợ cái chết, và trong một ý nghĩ nào đi, tôi cũng sợ ba tôi. Và sau những thử thách của đêm hôm trước, tôi đã khám phá ra một sự lo sợ mới, sợ không đủ khả năng đương đầu với một hoàn cảnh sự lo sợ vì đã cần tới những gì mà trước đây tôi không bao giờ nghĩ rằng tôi có thể thiếu : sự trìu mến, lòng tốt và cách đối xử tử tế.

- Có phải tiếng nổ làm cho cô sợ không ? Tôi hỏi Esther, hay vì súng giật ?

- Không, không phải chuyện đó. (Nó nhún vai) Tôi không

https://thuviensach.vn

biết, tôi chỉ biết rằng tôi không thể bắn. Tôi sợ…

Sợ. Nó sợ và không xấu hổ thú nhận.

Đứng bên cạnh Esther, những ý nghĩ dồn dập xô tới trong đầu tôi. Ba tôi, tôi còn nhớ, không sợ một điều gì hết. Về mặt nầy, tôi khác biệt với ông rất nhiều. Nhưng người ta sẽ không có sự can đảm nếu không có nỗi lo sợ nào cần phải vượt qua. Ông không biết được những do dự, hay những thoáng rùng mình của nỗi lo sợ, cũng như trái tim đập mạnh bàn tay run rẩy, hay cơn đau đớn bất chợt làm giá lạnh toàn thân.

Tôi mải mê suy nghĩ không để ý tới Esther, mà khuôn mặt tái nhợt ngước nhìn tôi, đầy vẻ lo lắng.

Tôi nhận ra rằng chính tôi cũng có thể sợ hãi, nhưng tôi không thể thừa nhận, cho dù một cách âm thầm.

Tôi quay phắt sang đứa con gái.

- Esther, cô chỉ có việc không bắn. Nhưng để cứu gỡ thể diện, cô hãy trở về chỗ trong hàng. Chúng ta sẽ lấy đạn ra khỏi súng của cô, cô sẽ tuân lệnh và bấm cò đúng lúc. Như vậy được chớ ?

Nó cám ơn và trở về chỗ. Tôi lấy đạn ra khỏi súng nó, nhưng vào phút cuối cùng tôi quyết định để lại một viên trong buồng đạn, sẵn sàng chờ nó bấm cò. Tôi trao cây súng cho Esther cầm nó một cách lỏng lẻo chong về phía bia. Tôi nghiêng xuống và đặt ngón tay tôi lên ngón tay nó đang kê nhẹ lên cò súng.

- Bấm đi, tôi thì thầm nói, chúng ta sẽ thấy rõ những gì xảy ra.

https://thuviensach.vn

- Bắn !

Esther kêu khẽ lên một tiếng khi tôi ấn lên ngón tay nó và nó nghe tiếng nổ bất ngờ vang lên. Tôi nhìn nó với vẻ cật vấn, và một nụ cười đồng lõa. Giọng nói nó run run, nó ngước nhìn tôi và nói :

- Thực bất ngờ. Nhưng suông sẻ. Chỉ bất ngờ thôi.

- Esther, bắn có thực sự khó chịu đối với cô không ?

- Không, không thực sự khó chịu. Không, thực vậy, không.

Nó nhìn cây súng, và, nửa nói với tôi, nửa riêng cho nó :

- Vậy là tôi đã bắn ? Tôi không bao giờ tin như vậy. Tôi không bao giờ tin rằng tôi có thể bắn.

Nó lắp đạn trở lại và không làm phiền gì thêm cho tôi trong thời gian còn lại của buổi tập dượt, vì nó đã nhận thấy không có điều gì nghiêm trọng xảy ra và việc đó không đặt thành vấn đề thực sự. Nhưng sau vụ nầy, Esther tránh mặt tôi và chỉ lên tiếng với tôi khi nào tôi ngỏ lời với nó. Một hàng rào đã được dựng lên giữa tôi và nó : tôi đã phá hủy một lời hứa với nó, và mặc dù kết quả có lợi cho nó, nó vẫn có cảm tưởng rằng nó đã bị đùa. Đó là một hoàn cảnh khác thường, vì cũng hiển nhiên là nó mang ơn điều tôi đã làm. Tôi không muốn suy nghĩ về chuyện nầy.

« Hãy cắt nghĩa cho các tân binh của quí vị thế nào là lòng yêu nước. Hãy dạy cho họ hiểu lời tuyên thệ và ý nghĩa sâu xa của những từ ngữ. Hình thức giảng dạy : thuyết trình hay hội thảo chung. Thời gian : hai giờ ».

https://thuviensach.vn

Các chỉ thị ban ra phải thi hành ngay trước khi cử hành lễ tuyên thệ.

Lòng yêu nước, tôi thầm nghĩ. Cần phải bắt đầu bằng cách cắt nghĩa cho họ thế nào là tình yêu không thôi, chắc vậy. Nhưng làm thế nào được ? Người ta cảm thấy hoặc không cảm thấy tình yêu đó. Và « ý nghĩa sâu xa của những từ ngữ » ? Ý nghĩa sâu xa đó là gì bên cạnh phần tuyên thệ kêu gọi người lính « hy sinh tính mạng nếu cần » ?

Buổi chiều trước cuộc lễ tuyên thệ, tôi dẫn Trung đội ra ngoài trại và ra lệnh tất cả ngồi thành vòng tròn trên lớp cỏ úa vàng. Họ có vẻ hờ hững, như thể nghe cắt nghĩa thế nào là lòng yêu nước đối với họ cũng không khác gì nghe dạy cách sử dụng một khẩu trung liên. Tôi không tự tin nơi mình và không biết phải bắt đầu từ đâu.

- Tôi sẽ kể cho các bạn nghe một câu chuyện, cuối cùng tôi nói. Hãy quên đi trong một lúc các bạn đang ở trong quân đội và đang mặc quân phục. Các bạn hãy ngồi một cách thoải mái và mỗi người hãy tưởng tượng đang ngồi một mình với tôi và nghe tôi nói. Tôi muốn kể cho các bạn nghe câu chuyện nầy.

Những tiếng thì thầm lan rộng trong vòng tròn các đứa con gái. Một thoáng xao động, rồi tất cả đều trở về im lặng. Chỉ còn nghe có nhịp điệu xa xôi của một trạm bơm.

« Cách đây đã lâu, có hai anh em không gia đình và không tổ quốc. Họ không giàu không đẹp, nhưng khỏe mạnh và tài trí, và ngay từ nhỏ họ đã phải làm để sống. Một hôm, họ bắt gặp một cái thùng nhỏ, người ta cho biết là của ba má

https://thuviensach.vn

họ ; họ trông thấy trong đó một bản đồ vẽ một ngôi nhà và bên trong ngôi nhà có ghi hai chữ nầy : « Tổ quốc ».

« Hai anh em không bàn luận dài dòng, nhưng nghiên cứu bản đồ, lấy giấy thông hành và đi tìm ngôi nhà có ghi hai chữ « Tổ quốc ». Đó là một ngôi nhà rất lâu đời nằm trong thung lủng, cách xa thành phố, và họ phải đi lâu ngày mới tới. Con đường thì xấu, và họ đói khát. Một người té đụng một viên đá và bị thương ; người kia bị bịnh, nhưng họ chiến đấu bằng mọi cách để sống sót qua những ngày, những đêm dài và cuối cùng tới được ngôi nhà.

« Có thể họ đã đi suốt đời, dù sao họ cũng có vẻ già nua, tóc ngả màu trắng và tấm bản đồ chỉ đường cho họ đã trở màu vàng vì tháng năm trước khi họ tới được nơi chỉ định. Bàn chân họ bỏng cháy vì những viên đá nóng trên đường và giá lạnh vì băng giá mùa đông. Nhưng cuối cùng họ tới được ngôi nhà trong thung lũng và nó không trống vắng.

« Bên trong có những người chế giễu hai anh em, ném đá và ra lệnh họ đi nơi khác. Nhưng trong khi họ đứng đó, trước ngôi nhà, một chuyện lạ lùng xảy ra. »

Tôi ngừng lại một đỗi và tiếp tục :

« Họ nhận thấy có những người khác tới trong thung lũng, tay cầm những bản đồ trổ màu vàng, mắt nhìn đăm đăm ngôi nhà một cách tuyệt vọng.

« Người anh bước về phía những người tới trong thung lũng, tập hợp họ lại và cùng với họ hoạch định một kế hoạch. Họ đang ở trước nhà họ và cần phải vô nhà. Mặc dầu không võ khí, mặc những áo dài bằng vải bông giản dị, họ tiến tới

https://thuviensach.vn

thành hàng liên tục về phía ngôi nhà trong thung lũng giờ đây có những phát súng bắn ra. Nhiều người trong số những người cùng tiến tới với hai anh em ngã xuống, bàn tay bấu chặt những tấm bản đồ trổ màu vàng. Nhưng đoàn người tiếp tục tiến về phía ngôi nhà, sau đó tiến vô nhà. Khi cuối cùng tiến vô được bên trong, họ trông thấy nó trống vắng vì kẻ thù đã trốn lên các ngọn núi xa xôi.

« Hai anh em đều chết, cũng như những người đi theo họ. Nhưng có những đứa con trai và con gái được sinh ra và mỗi lần có một đứa con trai hay con gái chào đời, người ta đều kể cho họ nghe câu chuyện của hai anh em và những người chất phác đó, đã đi không ngừng nghỉ suốt đời để tới nơi được gọi là « Tổ quốc » trên một tấm bản đồ. Những đứa con trai và con gái tập hợp với nhau lại và thề sẽ hy sinh tánh mạng, nếu cần, để bảo vệ tổ quốc mà ông cha của họ đã đi tìm ở một nơi rất xa xôi, một cách rất đỗi nhục nhằn, và họ đã chiến đấu gian nan vô cùng trong lớp áo dài vải bông.

« Các bạn là những con cháu cuối cùng của ngôi nhà đó ».

Họ đứng lên khỏi lớp cỏ héo úa, xếp hàng, và chúng tôi trở về trại.

Tamar tới tìm tôi và nói :

- Ariel, mỗi ngày bồ nói với họ mấy lần.

Nó đề cập tới những lời trò chuyện mà tôi phải nói với các tân binh nhằm xếp hạng họ. Tôi chờ đợi trong một căn phòng nhỏ bé, trang hoàng một cái bàn và hai cái ghế, và một đứa

https://thuviensach.vn

con gái bước vô. Tôi, Ariel, ở đó, đối diện với một con người tâm hồn không che đậy, bước vô, chào và thổ lộ với tôi tất cả các vấn đề, tình yêu, niềm thù hận và nỗi sợ hãi. Trong thời gian làm công việc xếp hạng, tôi bắt đầu ý thức sự hiện hữu của kẻ khác, những vấn đề của họ : tôi không là người duy nhứt có những vấn đề.

Tôi khó lòng tự ngăn đừng quan tâm tới những vấn đề đó mặc dầu có nhiều lúc tất cả chuyện nầy có vẻ ngu xuẩn và kể cả vô ích đối với tôi.

Tôi, kẻ chưa bao giờ biết đói khổ, chưa bao giờ trải qua một hiểm họa thực sự, chưa bao giờ cảm thấy lo lắng ngoài những nỗi lo lắng do tôi tự tạo ra, lại ngồi nơi một cái bàn, lắng nghe, và không chỉ lắng nghe mà còn hiểu rõ những đứa con gái đã từng trải qua bao nhiêu cuộc thử thách, mà cha mẹ đã chết trước mắt họ, những đứa con gái mà người ta đã gởi đi làm những việc cực khổ, nhọc nhằn khi họ còn là những đứa trẻ. Tôi lắng nghe họ, thỉnh thoảng đánh liều đưa ra một nhận xét, gật đầu tán thành câu chuyện thao thao bất tuyệt của họ hoặc chận lại chỉ vẽ. Tôi có trước mặt một tờ giấy và trên tay một cây viết chì, tờ giấy vừa đủ để tôi ghi những gì cần phải ghi lại.

Ở đó có đủ loại con gái, từ những đứa con gái chất phác, lấy làm sung sướng khi được sống thực tế, không mò trăng đáy nước để giải khuây, nhưng họ liêm khiết, tốt và ngay thẳng.

Ngày lại ngày, họ diễn qua trước mắt tôi, những đứa giản dị và những đứa rắc rối, để cá tính thầm kín của họ được ghi

https://thuviensach.vn

lên một tờ giấy, tờ giấy sau thêm vô tờ giấy trước ; tất cả những đứa con gái đã thổ lộ, đã thú nhận mọi sự với tôi, và được người ta gọi chung bằng cái tên Trung đội A.

Tôi bắt đầu cảm thấy như vậy quá nhiều cho tôi. Thay vì tiếp chín mười đứa mỗi ngày, tôi hạ xuống còn ba hoặc bốn. Tôi bị thu hút bởi câu chuyện của mỗi đứa, tôi ở trong nhà của họ, đi với họ ngoài đường, nói với bạn bè của họ. Từ tình trạng là những con số giản dị của trung đoàn, họ trở thành những con người sống động, sống động tới mức tôi gần như cảm thấy sợ hãi. Tôi tập xem họ như những cá nhân, những con người đa cảm giống như tôi và tự đặt cho mình vô số câu hỏi.

Càng quan tâm tới họ chừng nào, tôi càng giận mình chừng nấy. Một tình cảm bất mãn len lỏi vô trong tôi, và, rạng ngày chỉ huy cuối cùng, tôi thức giấc cảm thấy nhẹ nhõm vô cùng.

Sau lễ duyệt binh mãn khóa, vị Chỉ huy trưởng của Trường gọi tôi vô văn phòng để chuyện trò trong giây lát. Tôi chào – giờ đây đã thành một thói quen – và chúng tôi bắt tay nhau.

- Sao, Ariel ?

Bà có một lối mở màn câu chuyện kỳ lạ và bao giờ tôi cũng muốn hỏi lại :

- Sao về chuyện gì ?

Nhưng ngày cuối cùng nầy, tôi cảm thấy dễ chịu và nói bằng giọng lửng lơ :

https://thuviensach.vn

- Tôi có ý nghĩ rời trại ngày hôm nay, nghỉ phép một đôi ngày và sau đó nhận một chức vụ mới.

- Hẳn là vậy, bà đáp, trừ khi cô không thích ở đây.

- Chúa ơi, không đâu ! Bắt đầu lại tất cả chuyện nầy à ?

Bà mỉm cười với vẻ bí mật và nói tiếp :

- Cô biết không, Ariel, theo ý tôi đây là nơi duy nhứt trong quân đội mà cô cảm thấy mình phục vụ thực sự cho một điều gì đó, với uy quyền, trách nhiệm và những kết quả tương xứng với công khó của mình…

Nhưng tôi không thể làm việc giữa một đám đông người !

- Cô vẫn còn sợ, phải không ? Đám người đó, như cô vừa nói, bắt đầu quan tâm tới cô và điều đó làm cho cô sợ hãi. Và dù vậy, Ariel, người ta không thể tự ngăn mình đừng quan tâm sâu xa tới những người mà mình điều khiển hay làm việc chung với họ. Sao ?

Chữ « Sao ? » của bà bao giờ cũng giục tôi phải lên tiếng.

- Tôi không muốn ở đây. Đó không phải là một cuộc thử thách khó chịu, nhưng tôi đã chán lắm rồi. Có lẽ tôi không thể tiếp tục vì tôi quá quyến luyến công việc.

- Quá quyến luyến ! Cô ngỡ rằng bao giờ cô cũng có thể chọn lựa, ngay cả khi đó là bổn phận của cô sao ? Có bao nhiêu việc nếu ích kỷ xét theo quyền lợi riêng người ta sẽ thấy nặng lòng quyến luyến, nhưng điều đó không ngăn mình đừng làm. Dù sao, tôi cũng chúc cô may mắn. Ở đây cô đã làm được những công việc đặc sắc. Nhớ cho tôi biết cô sẽ xoay trở bằng cách nào với chức vụ mới của cô.

https://thuviensach.vn

Tôi chào, bước ra và, vài phút sau, đeo túi lên lưng, tôi rời khỏi trại. Tôi cảm thấy tôi « quá quyến luyến » để có thể từ giã một người nào khác.

Trạm xe buýt cách xa, và tôi cảm thấy vui sướng đi tới đó, trèo lên ngồi và để nó chở tôi trên con đường ngoằn ngoèo dẫn lên các ngọn núi Judée. Nhìn từ thung lũng ngọn đồi, những ánh đèn của thành phố trông giống như những cặp mắt sợ hãi.

- Hãy trình diện văn phòng thiếu tá Galan, cánh cửa thứ hai phía bên trái.

Đó không còn là một trò chơi kiểu cách. Lần nầy, chính là quân đội với công việc mỗi ngày, vất vả và lạnh lùng, không phải một bầy con gái ngoan ngoãn và đầy dẫy những vấn đề, mà là những người đàn ông lành nghề có trách nhiệm và nghiêm khắc.

Tôi gõ cửa vị chỉ huy tương lai của tôi, thiếu tá Galan, bước vô và chào xong, tôi ngồi xuống ghế ông đã chỉ cho tôi. Ông không rời mắt khỏi mớ giấy má của ông, đó là một người cao lớn, tóc màu xám, đầu hơi sói, trông có vẻ là người không mảy may quan tâm tới bề ngoài căn cứ theo bộ quân phục phất phơ trên người ông.

Ông ngẩng đầu lên, chìa tay cho tôi, siết mạnh và tức khắc bắt đầu giải thích các bổn phận tôi phải làm. Ông nói mau, và sau mỗi câu đều hỏi thêm. « Hiểu chưa ? » Không chờ đợi xem tôi đã hiểu hay không.

- Cô sẽ có những công tác đặc biệt. Cô chỉ báo cáo cho tôi mà thôi. Hiểu chưa ? Đây là khu vực trách nhiệm của

https://thuviensach.vn

chúng ta.

Ông dùng đầu roi để chỉ cho tôi một vùng được khoanh đỏ trên bản đồ.

- Cô làm việc một mình, và vào những giờ nào cô thích. Đối với tôi chỉ có kết quả là đáng kể. Hiểu chưa ? Cô phải bỏ ra một ngày hay năm ngày, điều đó không sao hết. Nhưng sau mỗi công tác đặc biệt hãy gởi cho tôi một tờ phúc trình. Hiểu chưa ? Tôi không khó tánh đâu. Tôi thích sự ngay thẳng và công việc. Đừng cãi lại tôi. Khi nào ở trại, hãy nhớ canh sao mỗi hai hoặc ba giờ tôi có cà phê để uống và cô hãy uống với tôi một tách. Cô sẽ được cấp cho một chiếc xe. Cô biết lái chớ ?

- Thưa Thiếu tá, biết.

- Hãy gọi tôi là Dov. Và chỉ chào tôi khi nào có sự hiện diện của thượng cấp. Và khi nào đi công tác, cô không cần phải bới tóc. Nếu có gặp những điều trở ngại, hãy báo cho tôi biết. Đại úy Shoul Manor, phụ tá của tôi, sẽ tìm cách nịnh bợ cô. Đừng để anh ta làm chuyện đó. Hãy tránh lộn xộn. Và bây giờ cô hãy xuống làm quen với anh chuyên viên ẩm thực và biểu anh trưởng toán ẩm thực đem cà phê lên cho tôi. Hiểu chưa ?

Ông nheo mắt và lấy ra những cái bánh ngọt từ trong một ngăn kéo của bàn viết. Sau đó tôi được cho biết bao giờ ông cũng thủ sẵn bánh ngọt trong đó. Tại trại người ta cho rằng « có thể mua chuộc Thiếu tá Galan bằng bánh kem ».

Chức vụ mới của tôi, mà tôi nhận thấy vô cùng quan trọng được mở màn như vậy. Nó đưa tôi đi khắp xứ và dành

https://thuviensach.vn

cho tôi nhiều sự tự do hơn là tôi có thể hy vọng. Thiếu tá Galan biết rằng giữ tôi lại văn phòng không ích lợi bao nhiêu. Một nhân viên thuộc bộ tham mưu của ông kể cho tôi nghe ông đã nói :

- Ariel ? Cột cô ta vô ghế và cô ta sẽ trở nên vô tích sự. Hãy để cô ta tự do, cô ta sẽ đạt được những kết quả mau lẹ và tốt đẹp hơn bọn đàn ông các anh.

Đó là những gì tôi đã cố gắng làm, và thường có kết quả.

Tôi đâm ra yêu mến « khu vực trách nhiệm » của mình : vùng được khoanh đỏ trên bản đồ. Tôi thuộc từng ngọn đồi, từng con đường bị bỏ hoang, gần như từng cái cây. Xe Jeep của tôi lăn bánh khắp mọi nẻo đường mòn mà tôi đã trải qua, và các ngọn đồi Judée hình tròn với đỉnh trơ trụi và nhiều đá, những thung lũng hẻo lánh đầy cây ăn trái không bàn tay người chăm sóc và những hang đá tối tăm trở thành những yếu tố trong đời sống mỗi ngày của tôi.

Công việc của tôi vui thú, lành mạnh, và khiến tôi mãn nguyện vô cùng. Trại tân binh, những nỗi phiền muộn của Esther và Judith ; những cuộc tập thể dục đáng tởm vào buổi sáng và những lần hội kiến phiền phức bay bổng khỏi ký ức tôi trong khi tôi phóng xe jeep mui trần theo sườn núi, hay nói những chuyện quan trọng, hoặc canh gác trong một tháp canh trên núi, thỉnh thoảng nhảy tới máy điện thoại để báo một động tĩnh nào đó. Bao giờ cũng có một chuyện hấp dẫn để làm.

Thời gian trôi qua mau chóng, những ngày nóng bức sắp tàn và mùa đông sẽ về với những đêm dài âm u.

https://thuviensach.vn

Đại úy Manor cố gắng bằng mọi cách để trổ mòi tán tỉnh, đúng như vị Thiếu tá tiên đoán, nhưng không kết quả. Tôi làm việc ráo riết, học tập khi nhàn rỗi, chỉ về phép một đôi ngày để thăm ba má tôi và cố gắng càng ít nghĩ tới các vấn đề riêng tư của tôi càng hay.

Jérusalem ở sát bên cạnh là một thành phố nhỏ không cống hiến bao nhiêu trò tiêu khiển. Nó có giá trị tuyệt vời của sự trường cửu ; người ta cảm thấy nó thuộc về mình cũng bằng như thuộc về các thế hệ trước mình. Tôi chỉ tham gia một cách thụ động và bất chợt vô đời sống thời lưu êm đềm của nó. Tôi có một căn phòng tại thành phố, và khi không phải trực tôi được phép tới ngủ tại đó.

Vào cuối chiều, khi từ trại trở về phòng tôi tại Jérusalem trong ánh mặt trời xuống thấp, tôi trông thấy cái bóng của tôi bít lối mòn chật hẹp trước cửa. Tiềm thức của tôi chắc đã bị khêu động bởi những nỗi niềm xưa cũ, và cuộc nói chuyện sau cùng của tôi với cái bóng trở lại trong đầu tôi. Giờ đây nó trải dài trước mặt tôi như thể nó lại muốn nói chuyện với tôi.

- Vài lời thôi, nó nói. Mi sẵn lòng chớ ?

Tôi gật đầu.

Nó tựa trên bức tường đá, trông nó dài và mảnh khảnh, với những viền nét hơi lờ mờ.

- Chúng ta thờ cùng một thần linh, nó nói. Mi nhớ không ?

- Nhớ, tôi thì thầm, vị thần của những cái bóng.

- Mi không nhận thấy mi đang sống một cuộc đời rất

https://thuviensach.vn

buồn tẻ sao ? Đó là không phải loại đời sống mà mi quen thuộc. Sự thực, mi không sung sướng gì cho lắm. Tại sao mi không làm một điều gì ?

- Làm gì chớ ? Hãy để ta vào.

- Vội làm chi, Ariel. Trong phòng mi không còn trông thấy được ta nữa. Mi biết không, hiện tại mi không sống thực sự. Ngày tháng trôi qua, và mi biết cách lấp đầy, đúng như vậy, nhưng bao giờ cũng trầm trầm, và không có điều gì hứng khởi. Mi không cảm thấy lạc hướng sao ?

- Hoàn toàn không. Đó là một cách giải khuây cố ý ?

- Hãy để ta vào. Trời sắp sửa tối và mi thì cứ lải nhải.

- Vô đi nếu mi muốn. Nhưng mi biết không, vị thần của chúng ta không phải lúc nào cũng rảnh. Hiện tại, người đang chờ đợi – với lòng nôn nóng phần nào – mi tìm lại được chính con người mi và mi hãy tập tin vào nó. Mi cần phải hành động.

Tôi vô phòng…

Tôi không thể phân biệt đích xác đó là bóng tôi hay vị thần chung của cái bóng và tôi, hay đó là kết quả của một kế hoạch được tôi vạch ra rõ ràng, đem Peter Bend vô đời tôi như là phương tiện để « làm một cái gì », hoặc như mục đích của một sự cố gắng tôi cần phải bỏ ra để trở lại là Ariel trước kia.

Vào thời kỳ đó, tôi sắp mười chín tuổi và Peter Bend năm mươi hai. Ông ta giữ chức cố vấn chánh trị tại Bộ Ngoại giao. Tôi vẫn còn ở trong quân đội và tám tháng nữa mới mãn hạn.

https://thuviensach.vn

Peter đã từng vuốt tóc tôi lúc tôi còn nhỏ : sau nầy, tôi gặp lại ông tại các cuộc tiếp tân mà ba má tôi đã dẫn tôi theo. Và giờ đây, sắp lên mười chín tuổi, tôi ngồi nơi Café Gil, trên con đường huyết mạch của Jérusalem, khi ông bước vô và ngồi cách bàn tôi không xa.

Đã nhiều ngày trôi qua kể từ khi tôi nói chuyện với bóng mình ; cuộc trò chuyện đó trở về trong ký ức tôi trong khi tôi uống cà phê và đọc báo. Từ chỗ ngồi của tôi, tôi có thể mặc tình quan sát Peter Bend, nhưng ông thì không thể thấy rõ tôi. Ông cao lớn và mảnh khảnh, thời trai trẻ chắc thân hình ông rất liền lạc cân đối ; với lại ông vẫn còn sót lại rất nhiều sự liền lạc cân đối đó. Mái tóc bạc của ông dợn sóng. Khuôn mặt sạm nắng, cũng như hai bàn tay với những ngón dài. Đôi mắt ông, rất sâu, màu xám và dịu dàng núp dưới đám lông mày rậm rạp ; mũi thẳng và khá dài, môi khéo léo nhưng có hơi mỏng quá. Hôm đó ông mặc một cái áo vết bằng vải tweed (vải Tô Cách Lan) và hút ống vố.

Peter Bend độc thân, mặc dù có tin đồn ông có vợ và đã ly dị. Ông tới Do thái khoảng mười lăm năm nay và, vào lúc quốc gia nầy được thành lập, ông nhập tịch Do thái và vô làm trong Bộ Ngoại giao.

Tôi không hiểu có phải nhờ sự chỉ vẽ của cái bóng hay do sáng kiến của chính mình tôi đứng lên và tới bên bàn của Peter.

- Chắc ông không nhận ta tôi, tôi nói.

Ông quay lại, ngần ngừ một lúc, sau đó, nở một nụ cười rộng miệng.

https://thuviensach.vn

- Nhận ra chớ, sao không ! Cô là Ariel Ron. Mời cô ngồi. Cô dùng chi ?

Chúng tôi ngồi trò chuyện trong một tiếng đồng hồ, hoặc có thể hai tiếng. Những gì tôi nói đều làm cho ông quan tâm, và ông đối đáp luôn miệng với tôi.

- Tôi có làm phiền cô không, Ariel. Nhưng tôi nhận thấy nói chuyện với cô thú vị vô cùng…

Ông là một người cô đơn, bị thu hút bởi công việc, và dịu dàng, gần như có điệu bộ nhút nhát. Ông suy nghĩ kỹ càng trước khi hỏi tôi.

- Tối nay cô có vui lòng dùng bữa ăn tối với tôi không – nếu như cô không có việc gì hay hơn để làm ? Hãy thẳng thắn cho biết, Ariel. Có lẽ… có lẽ tôi đi hơi nhanh. Cô được trọn quyền quyết định.

Tôi chận lời ông :

- Tôi rất lấy làm thú vị được dùng bữa với ông. Ông có tiện đưa tôi về qua phòng để tôi có thể thay đồ không ?

Vào mùa hạ phòng tôi khá tiện nghi, nhưng nó nằm thấp hơn mực đường và, giờ đây sang mùa đông nó lạnh và tối tăm. Mưa lọt qua cửa sổ thấp và có những vết ẩm ướt to lớn trên trần. Peter ghi nhận không khí lạnh lẽo, ẩm ướt và ông có vẻ ái ngại.

Tôi thay đồ mau lẹ, vừa xác nhận Peter không cần phải thay quần áo.

- Cô có vẻ khác hẳn khi không mặc đồ lính, ông ta nói vừa đi về phía khách sạn Vua David. Đã lâu lắm rồi tôi không

https://thuviensach.vn

có dịp dùng bữa ăn tối với một cô gái trẻ và xinh xắn và tôi cảm thấy mình cần phải ăn bận khác hơn cho hợp tình hợp cảnh.

- Ồ không. Tôi trông thấy như vậy ông cũng đã rất hợp rồi.

Tôi đặt tay lên cánh tay ông.

- Tôi có được phép gọi ông là Peter không ?

- Thực hân hạnh cho tôi, Ariel. Hãy cặp tay tôi và gọi tôi là Peter. Thực thú vị không gì bằng.

Bữa ăn tối ngon miệng. Và nếu bao giờ có hai con người được một tình bạn chân thành kết thân với nhau trong một bữa ăn tối và uống cà phê, thì đó chính là Peter Bend và Ariel Ron.

Sau bữa ăn, Peter mời tôi tới nhà ông để uống một tách cà phê khác. Ông ta gọi một chiếc tắc xi và, cùng tôi trèo lên xong, ông lấy đầu ra hiệu cho tài xế và nói :

- Chở giùm về nhà tôi.

- Dạ, người tôi xế mỉm cười trả lời và có lẽ nhận thấy tôi vẫn cặp tay Peter.

Chiếc tắc xi ngừng trước một biệt thự ở phía nam thành phố. Một con chó to lớn lông màu nâu lợt chào đón chúng tôi.

- Bingo, giới thiệu với mi đây là Ariel.

Bingo tò mò đánh hơi tôi, sau đó dẫn chúng tôi băng qua một khu vườn, bước lên tam cấp và vô nhà. Bingo và tôi trở nên thân thiết với nhau.

https://thuviensach.vn

Peter đốt lửa trong lò và pha cà phê. Căn phòng liền ấm lại và làm cho mình đẹp ý. Tôi tháo giày và ngồi xuống một bộ ván thấp. Đó là một phòng khách với một lò sưởi, vài ghế dựa an thích, bộ ván tôi đang ngồi trên đó, hai cái bàn nhỏ và, mút trong kia, một bàn viết. Vài bản đồ cũ kỹ và một bức họa mô phỏng khéo léo một bức tranh của Modigliani treo trên tường. Trên bàn, những ngọn đèn nhỏ tỏa ra một ánh sáng dịu dàng tăng thêm thi vị của bầu không khí.

- Thực khác hẳn phòng tôi, tôi nói với Peter. May quá ! Mưa không làm sao lọt qua được các cửa sổ của ông !

- Tại sao cô lại sống ở đó nếu cô không thích ?

- Tôi không thể tìm đâu hơn. Tôi cũng muốn lắm. Mùa đông ẩm ướt tới mức tôi thức giấc nghe đau khắp mình mẩy. Ở đây có rộng lắm không ?

So với Jérusalem thì rộng lắm. Tầng dưới đất gồm có căn phòng nầy, hai phòng ngủ, một phòng ăn, một loại thư-phòng thư viện mà tôi thường hay ở đó và, dĩ nhiên, một nhà bếp và một phòng tắm. Phía dưới… nhưng khoan đã – ông ngừng nói, suy nghĩ, sau đó lên tiếng trở lại.

- Tôi có một ý nghĩ.

Ông cười lắc đầu.

- Nhưng không… đó là một ý nghĩ quái gở.

Ông tiếp tục nói chuyện và uống cà phê đậm và nóng. Đã gần nửa đêm khi tôi gợi ý đã tới lúc tôi phải ra về.

- Đã khá muộn, ông nói. Tôi hy vọng đã không giữ cô lại quá lâu. Tôi không thể nói với cô buổi tối nầy đối với tôi tuyệt

https://thuviensach.vn

diệu tới mức nào. Tôi cứ tưởng trong giấc chiêm bao.

Ông dùng điện thoại gọi một chiếc tắc xi và, khi xe tới, ông hỏi tôi với cùng một vẻ rụt rè như khi mời tôi đi ăn tối vài giờ trước đó :

- Ariel, cô có vui lòng điện thoại cho tôi khi không có gì cần hơn để làm ? Có thể nào có một ngày cô trở lại đây để dùng trà hoặc cà phê không ?

- Tôi rất hân hạnh. Xin cám ơn buổi tối thơ mộng nầy.

Tôi cúi xuống vuốt ve con chó đã theo gót chúng tôi.

- Về nghe, Bingo. Sẽ gặp lại một ngày không xa.

Peter và tôi đứng phía sau hàng rào sắt và, một cách rất tự nhiên, tôi chìa má cho ông ta hôn, ông ta làm theo tay vịn vai tôi.

- Hẹn gặp lại, ông thì thầm, và Chúa sẽ phò hộ cho cô.

Tôi trở về phòng, pha một tách cà phê và thử phân tách hoàn cảnh. Hình như tối nay có nhiều việc đã xảy ra. Con người lạ lùng đó, Peter Bend… ông ta làm tôi vừa ý, đúng vậy, nhưng tôi nhận thấy thực khó tin rằng lại có một người tốt, dịu dàng, dễ mến, tóm lại hoàn toàn tới mức đó xét theo bề ngoài của ông. Ông có tất cả những tánh tốt mà tôi tự tình nguyện sẽ chứng tỏ rằng chúng không thể có nơi một người nào và chúng có khả năng khêu dậy niềm thù nghịch và tinh thần mâu thuẫn nơi tôi.

Tôi biết rằng ông sẽ yêu tôi, nếu tôi cứ để mặc tình ông, vì tôi tiêu biểu cho một điều mà ông chưa từng biết qua, hay đã đánh mất từ lâu rồi.

https://thuviensach.vn

« Tại sao có ý chống lại những đức tính đó ? »

Một giọng nói từ bên trong tôi đáp lại :

« Mình cần phải chứng tỏ. Chứng tỏ điều gì ? »

Chứng tỏ rằng một người không thể hoàn toàn tới mức đó, cho thấy người ta có thể làm cho y đau khổ, hệt như một kẻ khác, người ta còn có thể làm cho y thân bại danh liệt.

Tái diễn những âm mưu phải chăng đó là mục đích của tôi ? Nếu người ta muốn gọi đó là những âm mưu, vậy thì chính chúng đã đem lại thi vị cho đời sống. Ông ta sẽ yêu tôi, chỉ có thể yêu tôi vô bờ bến, và như vậy tôi sẽ làm cho ông nhừ tử nếu tôi thích. Tôi muốn trông thấy khuôn mặt trầm tĩnh và lương thiện của ông trở nên cay đắng và giận dữ, tôi muốn trông thấy ánh mắt màu xám dịu dàng của ông bốc lửa và bàn tay ông run rẩy.

Và sau đó ? Bấy giờ tôi sẽ ghi điểm thắng kia trên bảng thành tích của tôi.

Trong một ý nghĩa nào đó, đó sẽ là một cách trả thù. Tại sao ? Ông không hề làm khổ tôi điều gì hết, đúng vậy, nhưng Ned, Bill và những kẻ khác đã làm. Một khi tôi biết rằng đàn ông, kỳ thực, đều cá mè một lứa, tôi sẽ không cảm nhận sâu xa nỗi đau khổ mà một vài người trong số họ có thể gây ra cho tôi. Đó sẽ là một sự phục thù… nhiều phen thất bại mà tôi đã nhận lãnh một cách bất công.

Và nếu tôi đâm ra yêu ông, nếu tôi si tình ông như tôi chưa từng như vậy ? Thì sao ?

Không có gì nguy hiểm hết. Tôi sẽ bị thu hút miệt mài

https://thuviensach.vn

trong những kế hoạch nho nhỏ nhằm lấn quyền ông và nêu ra các dẫn chứng.

Một ngày nào đó, Ariel, mi sẽ ý thức rằng mi đã gán một ý nghĩa xấu cho chữ « quyền hành » và mi đã xét đoán sai lầm thế nào là sức mạnh. Không cần bao nhiêu quyền hành và sức mạnh để làm cho một người đàn ông thân bại danh liệt và, một khi y đã như vậy rồi, điều đó sẽ không chứng tỏ rằng mi đã đoạt được quyền hành và sức mạnh. Có thể ông cũng sẽ đoán được những gì tôi cố gắng làm ?

Không, ông yêu tôi rất nhiều để có thể nghĩ những điều như vậy.

Tôi sẽ tiếp tục trò chơi. Tôi chơi trò đó cũng khá lâu rồi, nhưng tôi sẽ không thể chơi trò đó suốt đời.

Tôi chấm dứt cuộc độc thoại nội tâm, gắt gỏng chào cái gối nằm và tắt đèn.

Một tuần sau, tôi dọn tới nơi phòng dưới của chung cư Peter Bend đang ở. Tôi điện thoại cho má tôi :

- Con đã dọn tới ở nơi chung cư của Bend, má chắc cũng biết, ông thuộc Bộ Ngoại giao. Dưới mặt đất, hoàn toàn biệt lập, với một ngõ vào riêng và một nhà bếp nhỏ. Một thiên đường thực sự.

- Sao con lại dọn tới đó.

- Ông ta nói đang tìm một người mướn phòng. Những phòng đó không có người ở và ông cứ bỏ trống, do đó ông không muốn nghe nói tới tiền mướn phòng. Chắc má cũng biết, căn phòng trước kia của con lạnh và ẩm ướt kinh khủng.

https://thuviensach.vn

- Con có tin chắc là mọi sự sẽ tốt đẹp không ?

- Dĩ nhiên phải tốt đẹp. Tại sao không ?

- Má không biết. Điều nầy làm má hơi khó nghĩ. Con có thường gặp Bend không ? Ông ta hoàn toàn chênh lệch về tuổi tác với con.

- Con cũng thỉnh thoảng gặp mặt ông ta, vì ông là chủ nhà. Dù sao, con cũng thích ở đây và có ý định đóng đô luôn.

Câu nói của tôi chấm dứt câu chuyện. Ba má tôi rõ rệt tỏ ra không hứng khởi vì sự thay đổi nầy, nhưng ngay cả thái độ đó cũng giúp ích cho tôi, vì ông bà không thích sự thay đổi nầy cũng như những gì nó có thể đem lại, như vậy tôi sẽ có một cơ hội để chứng tỏ sự độc lập của mình.

Buổi đầu, có những điều phức tạp. Tôi rất mến Peter và trừ khi đi làm tôi nhận thấy ra ngoài cũng không ích gì. Chúng tôi dùng điểm tâm chung nơi tầng trên vừa đọc báo. Sau đó tôi ra đi bằng xe Jeep với Bingo, đã bắt đầu ưa thích những cuộc du ngoạn nầy. Buổi tối, sau khi trở về, chúng tôi uống một ly rượu trước khi dùng bữa ăn tối, tự tay tôi nấu dọn. Sau đó, chúng tôi trò chuyện khoảng một tiếng đồng hồ và tôi trở xuống phòng.

Đôi khi, ông nhìn tôi đắm đuối một hồi lâu, không nói một lời nào, và tới bên tôi choàng tay qua vai tôi vừa thì thầm :

- Cô thực là một ân huệ trời ban !

Chúng tôi sống gần gũi với nhau nhiều hơn là tôi ngỡ. Sau đó không lâu, tôi lấy làm vui thích được giúp đỡ ông, nấu nướng, chạy tới chạy lui khi đi làm về, sai biểu chị ở. Tôi làm

https://thuviensach.vn

tất cả những việc đó mà không nghĩ rằng tôi đã tạo nên những thói quen giăng mắc gắn bó tôi vào ông cũng như gắn bó ông vào tôi.

Một tối, vào giờ ăn, ông kể chuyện cho tôi nghe, ông nói năng dịu dàng, nhưng có thể cho rằng những tiếng nói của ông vọng tới từ xa xôi.

Ông đã có vợ ; vợ ông bị người Đức giết trong thời chiến tranh. Đó là lý do đầu tiên khiến ông định cư tại Do thái : vợ ông bị giết vì bà là người Do thái. Ông thì không, và ông tới sống tại đây.

- Kể từ ngày vợ tôi qua đời tôi sống đơn độc. Không một người đàn bà nào lôi cuốn được tôi, nhưng cô hiện ra và mọi sự đều thay đổi, và tôi không còn sáng suốt nữa.

« Cô thấy không, đó không là một tình yêu đam mê, mà là một tình yêu đặt cơ sở trên lòng kính trọng, cần yếu như bánh mì, nước và khí trời. Cô chỉ cần nhận rằng tình yêu đó là có thực, tôi sẽ làm theo mọi ý muốn của cô. Khi tôi nằm trên kia, tôi biết rằng cô đang ở phía dưới, đôi khi cô trả lời tôi, và tôi phải nhiều cố gắng để không đi xuống ôm cô vô lòng.

« Rất tiếc, Ariel yêu quí, tôi không muốn tán tỉnh cô. Chúng ta hãy nghe tin tức »

Một đêm, một biến cố xảy ra đưa tới nhiều hậu quả. Giông tố kinh hồn. Tôi nằm không tìm được giấc ngủ, nghe sợ hãi phần nào. Những ánh chớp rẻ đôi như xuyên thủng cửa sổ và vô tới giường ngủ. Sấm nổ vang như vào ngày Phán xét cuối cùng. Cả ngôi nhà rung rinh. Tôi thắp lên tất cả

https://thuviensach.vn

các ngọn đèn và chui trốn dưới các tấm ga ; nhưng tôi cảm thấy mình giống như một đứa nhỏ khiếp đảm. Tôi cần phải có người nào bên cạnh.

Tôi tròng vô người cái áo dài mặc trong nhà và trèo các bực tam cấp. Tôi vào nhà qua ngả nhà bếp và vô phòng Peter. Ông đang ngồi trên giường mặc đồ ngủ xanh lục đậm, hút ống vố và lắng nghe bão tố. Ông đứng lên khi tôi bước vô, và ôm siết tôi vào người như thể tôi là một con bé đang trải qua cơn khủng khiếp.

- Tôi sợ, Peter. Tiếng sấm đó, những ánh chớp đó, thực dễ sợ.

- Giờ đây, hãy bạo dạn lên ; có tôi ở đây, cưng à.

Cưng à… tiếng đó có vẻ lạ lùng đối với tôi. Ông lập lại vừa vuốt tóc tôi và giúp tôi cởi cái áo mặc trong nhà. Chúng tôi không ai nói chuyện với ai, tôi lạnh giá và sợ hãi. Ông dẫn tôi vô cái giường rộng lớn của ông và tôi nằm bên cạnh ông, yên lòng vì sự âu yếm mà ông đã nắm lấy tay tôi. Ông thức suốt đêm, nắm tay tôi.

Khi trời sáng, ông mỉm cười và hỏi tôi :

- Ngủ ngon chớ ?

- Ngon, cám ơn.

Giông tố đã qua, nhường chỗ cho một bầu trời xanh lơ trôi mau những cụm mây nho nhỏ màu xám.

Buổi sáng hôm đó, tôi dọn đồ đạc lên trên. Ngủ trở lại trên giường tôi có vẻ phi lý đối với tôi. Ngày lại ngày, tôi trông thấy tình yêu của Peter lớn mạnh. Đó là một tình yêu

https://thuviensach.vn

hoàn toàn, tuyệt diệu và khiến tôi không thể hoàn toàn hờ hững. Chúng tôi « chung sống » với nhau, nói theo thành ngữ.

Thiên hạ không khỏi nói :

- Quí vị có hay biết chưa ? Ariel Ron ở chung với ông !

Bạn bè sẽ hỏi.

- Thực không ?

Và một giọng nói bên trong thốt lên với tôi :

« Lần nầy mi đã đi đúng đường. Mi cần phải cẩn thận, mi bắt đầu quyến luyến ông ta. Có thể, dù sao, mi cũng sẽ không đánh bại được những gì là lương thiện, cương nghị, liêm khiết nơi ông ta. Tại sao không rút ra từ đó một bài học, nhờ nơi ông ».

Sự xảy ra một loạt các biến cố chứng tỏ sự sai lầm gần như toàn diện của triết lý do tôi chủ trương.

Nhiều cơ hội đưa tới để tôi có được một cách cư xử sẽ làm cho ông khổ tâm, sẽ thỏa mãn niềm khao khát trả thù của tôi và giải thoát tôi khỏi các tình cảm phục tùng và dịu dàng mới mẻ, phiền phức đó mà ông đã khêu dậy nơi tôi.

Cơ hội đầu tiên xảy ra vào một tối thứ bảy. Chúng tôi đã tái ngộ vào một ngày thứ bảy, do đó mỗi tuần chúng tôi đều ăn mừng ngày đó ; chúng tôi ra ngoài để dùng một bữa ăn tối ngon hơn thường lệ, chúng tôi ăn mặc sang trọng hơn, hoặc dùng bữa tại nhà trên một cái mâm nhỏ mà tôi đã nấu dọn các món kỹ lưỡng, với một chai rượu ngon, dưới ánh đèn cầy.

https://thuviensach.vn

Tôi còn nhớ buổi tối thứ bảy đó, chúng tôi đã dùng xong một bữa ăn tối đơn sơ tại nhà. Bàn đã được dọn dẹp và chúng tôi ngồi chuyện trò giải khuây trước một ngọn lửa ấm áp. Peter nói yêu tôi. Tôi biết rõ điều đó. Ông cho biết rằng ông yêu tôi như ít có một người đàn ông nào đã từng yêu một người đàn bà như vậy.

- Nhưng em đừng thắc mắc gì về tình yêu đó. Ông nói thêm. Em không cần phải đáp lại tình yêu của tôi và không phải cam kết điều gì. Khi nào em muốn dọn đi, em cứ tự tiện. Tôi vẫn tiếp tục yêu em, và sẽ luôn luôn có mặt khi nào em cần tới tôi.

- Nhưng em tệ lắm, Peter, em không xứng đáng hưởng một tình yêu như vậy. Em không biết em đáng tởm, bất xứng, hay có thể đáng tởm, bất xứng tới mức nào. Em có thể hủy hoại tất cả những gì tốt đẹp, và nhứt là về mặt tình yêu.

- Biết, cưng ạ, tôi biết. Em sẽ tiếp tục sắp xếp ngấm ngầm những mưu vặt với niềm khoái trá đậm đà nhứt. Tôi biết em rất rõ, nhưng tôi cũng biết một Ariel với trái tim vàng.

Điện thoại reo và tôi nhảy tới trả lời. Mel. Và Mel là một cơ hội.

A ! tôi có « một trái tim vàng ». À, rồi sẽ thấy !

Tôi nói trong điện thoại :

- Mel yêu quí. Em sung sướng vô cùng được nghe giọng nói của anh. Em cần gặp anh. Tối nay anh có rảnh không ?

Anh ta rảnh.

https://thuviensach.vn

- Vậy, chúng ta hãy đi nhảy. Em sẽ tới ngay.

Tôi gác điện thoại và liếc mắt quan sát Peter. Ông ngồi điềm nhiên. Dù vậy, chắc ông cũng phải nghe lọt câu chuyện, ít ra những câu nói của tôi, ông không thể làm gì khác hơn. Bình thản và dửng dưng, ông nhìn tôi vừa hút ống vố.

Tôi hớn hở cho biết :

- Em đi đây. Anh có cảm thấy phiền không ?

- Em hãy vui chơi thỏa thích, cưng ạ. Và nhớ đem theo áo măng tô, tối nay trời hơi lạnh.

- Em sẽ về trễ.

- Không sao, đừng gây nhiều tiếng động quá khi lên giường.

Tôi thay đồ, lớn tiếng chào Peter và đi tìm Mel. Chúng tôi đi nhảy tại một câu lạc bộ ; nhưng tôi không thể gạt bỏ được hình ảnh của Peter ngồi bên bếp lửa. Giọng nói của ông không cả thay đổi, giống như khi ông cho biết Ariel của ông có một trái tim vàng. Trong khi nhảy với Mel, tôi không thể tự ngăn đừng hối tiếc đã không ở lại nhà. Tuy nhiên, hành động nầy nằm trong một kế hoạch mà tôi nguyện thực hiện và nhứt quyết không nao núng. Mel và tôi nhảy muộn. Khi tôi trở về nhà Peter, người hơi thấm ướt vì cơn mưa nhẹ bắt đầu rơi, tôi trông thấy ông đang ngủ và tôi lặng lẽ lên giường. Tôi chờ đợi ông biểu một tiếng tôi hãy xuống ngủ nơi tầng dưới, hay ít nhứt, nếu ông còn thức, tôi nghĩ rằng ông sẽ quay lưng lại tôi. Nhưng ông cầm tay tôi thì thầm trong giấc ngủ.

- Thực là vui, em đã trở về. Tôi buồn vì thiếu em. Hãy

https://thuviensach.vn

ngon giấc.

Ông không hề nhắc lại vụ nầy.

Không phải chỉ có tình cảm ngày một đậm đà mà tôi đã dành cho Peter đã làm rắc rối sự việc và xui tôi chống lại ông – mà còn có sự tập thành các thói quen mỗi ngày mà tôi đâm ra ưa thích. Nếu có một điều bao giờ cũng làm tôi sợ hãi thì đó là nỗi sợ hãi phải đánh mất sự tự do và làm chủ hoàn toàn bản thân. Từng giờ từng phút, tôi lo giữ gìn sự tự chủ đó. Tôi không bao giờ uống quá hơn một ly rượu và không hề cho phép tôi vượt quá một giới hạn vạch ra trong đầu. Nỗi sợ hãi phải đánh mất sự tự chủ, như tôi đã nói đưa tôi tới chỗ tìm những cơ hội để chứng tỏ với chính bản thân và với Peter rằng tôi có thể vượt qua và thoát khỏi sự trìu mến đang lớn mạnh giữa hai người. Càng nhận thấy thân thiết với ông chừng nào, tôi càng khao khát chứng tỏ sự ưu thắng của tôi đối với niềm trìu mến đó. Tôi giống như một kẻ ăn đổ ăn tháo một cái bánh ngọt vì biết rằng ăn xong tôi sẽ thèm một cái khác mà không biết có được ăn nữa hay không ; hay giống như một con chó sủa ầm ĩ để đuổi một con mèo vừa biết rằng, trong một cuộc rượt đuổi ngay thẳng, con mèo sẽ chạy thoát.

Trước đó không lâu có xảy tới hai cơ hội khác để tôi bày tỏ sự vô tình mà tôi nghĩ rằng cần phải như vậy. Lần thứ nhứt liên quan tới công việc của tôi. Một trong số các nhiệm vụ tôi cần phải làm là tiếp đón những người di dân mới tới các ngôi làng đã được lập sẵn chờ họ. Tôi có bổn phận coi sóc sao họ được tiếp đón một cách thân mật khi tới chỗ ở mới, và tôi được hai mươi đứa con gái tiếp tay.

https://thuviensach.vn

đón đông đủ các gia đình từ ngoại quốc tới và xuống xe, họ trông thấy một khung cảnh mới mẻ, hoàn toàn xa lạ : những cái nhìn ngạc nhiên lúc đặt chân xuống đất, sự quýnh quáng của họ, và những đứa trẻ. Kéo lê phía sau, vẻ mặt ngạc nhiên.

Những ngôi làng họ tới ở hoàn toàn vắng bóng người, ngoại trừ những đứa con gái đang chờ đợi họ. Những ngôi nhà trắng toát, trống vắng, mới tinh, vuông vức, lạnh lẽo vì thiếu sự hiện diện của con người ; những ngọn đồi trọc bao quanh và ánh nắng hè làm cỏ và các cây con khô héo. Hành lý đùm đề lạ mắt, họ tới một nơi có vẻ lạ lùng và không thực. Ngay cả ngôn ngữ của những người tiếp đón họ cũng tỏ ra khó hiểu. Họ sẵn lòng tới định cư, nhưng vì phần đông tới bằng phi cơ, sự thay đổi đã quá đột ngột. Hôm qua, những con đường náo nhiệt của Téhéran, hay Casablanca, hôm nay phần đất khô xấu nầy, không bóng mát, với những ngôi nhà vô hồn.

Tôi đi vô các làng để cố lấp bằng hố ngăn cách, thường khi tôi cảm thấy không đủ sức giúp đỡ họ một điều gì hết, và tôi cũng thường được tiếp đón bằng một nụ cười cảm tạ hay một cái hôn của một người mẹ lo lắng : không chừng ít lo lắng và ít lạ nước lạ non hơn tôi.

Một hôm tôi yêu cầu Peter theo tôi. Tôi muốn ông chia sẻ với tôi những cảm xúc lẫn lộn mà tôi đã trải qua ; tôi biết rằng ông quan tâm tới chuyện ấy và vì thường khi ở đó có rất nhiều quan sát viên khác hiện diện – ký giả, những nhà tổ chức các sở Do Thái, vân vân – tôi nghĩ rằng cũng là điều thú

https://thuviensach.vn

vị khi có mặt ông ở đó, chỉ cốt làm đẹp lòng tôi.

Hai tiếng đồng hồ trước khi những người di dân tới, chúng tôi có phận sự sắp xếp đồ đạc trong các ngôi nhà, đặt các bình hoa lên bàn, chuẩn bị những gói kẹo nho nhỏ cho trẻ em và bình sữa cho con nít còn bú ; và cả dự liệu một chai bia cho những người nào muốn dùng.

Ngay khi các người di dân đặt chân xuống đất, một vài đứa con gái trong số dưới quyền tôi đưa mỗi gia đình tới ngôi nhà được dành cho họ, giúp họ tháo gỡ hành lý, chăm sóc trẻ con nếu cần, sau đó tới báo cáo với tôi.

- Chúng tôi làm sao để tiếp chuyện với họ ? Lần nầy những người di dân từ Ba tư tới, họ hỏi tôi.

- Tova (một trong số những đứa con gái dưới quyền tôi) biết nói tiếng Ba tư. Cô ta đi gần khắp xứ. Những người khác, hãy nói bằng tai và mắt. Có nước tại các vòi, hãy trông chừng coi nước chảy đều đặn. Khi họ có mặt tại đó. Hãy gây cho họ một ấn tượng tốt, thân mật, đó là điều quan trọng nhứt.

Ngôi làng bắt đầu náo nhiệt. Có sự hoạt động, những giọng nói và tiếng hát của các cô gái lau sàn nhà và chưng hoa. Tôi đi từ nhà nầy tới nhà khác, giúp đỡ, nhận xét và khuyên bảo. Những ngôi nhà vuông, sơn trắng khoác vẻ niềm nở nhờ các cửa sổ và sàn nhà sạch sẽ, những đóa hoa trên bàn, kẹo trong hũ và tấm thảm nhỏ trước cửa.

Người ta thấy rõ là họ yêu mến công việc đó. Vì đó là một điều mới mẻ đối với họ vì bao giờ tôi cũng đòi hỏi mỗi nhóm di dân mới phải được giao phó cho một nhóm con gái mới.

https://thuviensach.vn

Peter tới với nhiều người thăm viếng khác. Lúc đó tôi đang bận, và rời khỏi ông sau một cái chào ngắn ngủi. Sau đó, tôi nhận thấy trong số các ký giả và các chuyên viên có một người tôi quen biết sơ, một ký giả tên Gédéon mà tôi cảm thấy khá dễ mến. Một ý nghĩ bất chợt thoáng qua đầu : hôm nay tôi sẽ bỏ rơi Peter. Vì tôi đã yêu cầu ông tới chắc ông đã nghĩ rằng tôi sẽ cùng với ông đi dạo các ngọn đồi để hái hoa rừng khi nào tôi rỗi rảnh, tôi sẽ làm cho ông ghen với Gédéon ! Họ đứng cạnh nhau. Tôi đi về phía họ, và, giả đò bỏ quên Peter, tôi mỉm cười với Gédéon và hỏi anh ta có muốn đi thăm viếng ngôi làng với tôi không.

- Tôi hài lòng thấy anh tới đây, tôi nói với anh ta. Công việc chuẩn bị giờ đây đã xong một phần lớn và tôi không có gì đáng làm trước khi xe tới.

Peter quay sang tôi. Tôi chờ đợi ông đề nghị tháp tùng theo chúng tôi, nhưng ông không nói gì hết.

Tôi dạo khắp làng với Gédéon, cắt nghĩa mọi điều với niềm hào hứng. Khi liếc nhìn đằng sau, về phía Peter, tôi trông thấy ông đứng hút ống vố nhìn chúng tôi, mái tóc bạc trắng sáng lên dưới ánh mặt trời và nét mặt thản nhiên.

Tôi chở Gédéon trên xe Jeep của tôi và đề nghị đưa anh ta tới làng bên cạnh để mua bánh bích qui cho toán của tôi. Anh ta nhận lời, và chúng tôi rồ máy. Khi chạy qua Peter, tôi vẫy tay chào ông, người ta có thể cho rằng ông cố nói một điều gì đó, nhưng bụi xe Jeep đã che khuất ông, và, trong khoảng một giây, chúng tôi mất hút ông ở một khúc quanh.

- Sự thực, tôi không dành cho Gédéon nhiều sự quan

https://thuviensach.vn

tâm. Tôi không tin rằng anh ta hiểu được ngôi làng mới đó có ý nghĩa gì cũng như nguyên nhân những điều tôi cố làm tại đó. Anh ta xem tất cả việc ấy như bao nhiêu việc khác, như thể đó là một bài phóng sự về một chuyện lặt vặt hoặc về một cuộc hội họp. Nhưng tôi lấy làm thích thú để nói với anh ta.

Chúng tôi mua bánh bích qui và, khi vội vã trở về, chúng tôi trông thấy từ xa đám bụi của những chiếc xe to lớn chở các di dân tới.

Các chiếc xe ngừng lại. Mệt mỏi, nét mặt bơ phờ và đôi mắt đầy ngạc nhiên, những người mới tới xuống xe. Đó là « ngôi làng mới » thứ ba của tôi nhưng giống như những lần đầu trước, tôi cảm thấy nôn nao. Đó là những người trung hậu. Phần đông trong số họ thuộc lứa tuổi trung niên. Không có người nào từng sống gần gũi với đất như họ sẽ sống tại đây. Là những tiểu thương gia tại Téhéran, Ispahan hay Tabriz, giờ đây, họ đang ở trên phần đất mới và gây go nầy mà phần đông người dân Do Thái nhận thấy không có gì ái ngại để làm chủ, như được Thượng đế ban cho.

Họ có nhiều con cái và nhiều đống hành lý. Tôi đỡ một đứa nhỏ còn bú khỏi tay một người mẹ và ôm nó vô lòng. Đôi mắt đen to lớn của nó nhìn quanh với vẻ tò mò nhưng, khác với đôi mắt của ba má nó, nó không để lộ một ánh mắt sợ hãi hoặc bối rối.

Chiếc xe đầu tiên đổ xuống các hành khách và hành lý, kế một chiếc thứ hai chạy tới. Chúng tôi giúp khiêng rương và những gói đồ và bọc các đứa trẻ. Đột nhiên, ngôi làng rực

https://thuviensach.vn

rỡ các tà áo dài và khăn quàng tươi màu nổi bật lên màu tường trắng và màu quân phục ka ki tẻ nhạt. Những người nầy có nước da và màu tóc đậm hơn phần đông người Do Thái, và tất nhiên, họ không nói tiếng Hébreu ; tuy nhiên, hai nhóm người trà trộn với nhau một cách thân mật.

Lúc ấy, Peter ở cách đó một quãng, ngồi trên một tảng đá và đùa giỡn với các đóa hoa rừng, ông sững sờ ngắm cảnh người ta dọn vô nhà mới. Ông có vẻ rất cô đơn, nhưng dửng dưng, và trông trẻ hơn tuổi thực, có lẽ nhờ áo sơ mi mở cổ và nước da sạm nắng.

Tôi muốn tìm tới ông và nói :

- Hãy nhìn đồng bào chúng ta, hãy nhìn họ.

Tôi muốn hỏi ông có tin rằng họ sẽ quen với nơi hẻo lánh nầy và dần dần sẽ cảm thấy Do thái là nơi chốn của họ. Nhưng tôi quay sang Gédéon đã không để tôi bỏ quên sự hiện diện của anh ta và nhận thấy tôi có quan tâm tới các hành vi và cử chỉ của anh ta cũng là điều tự nhiên. Anh ta không rời tôi, cố giúp tôi làm việc, nói luôn miệng và bàn luận tất cả những gì anh ta trông thấy. Tôi chỉ nghe anh ta qua loa và tránh nhìn Peter.

Thình lình, mọi việc kết thúc : người ta dẫn các gia đình tới nhà của họ, các chiếc xe đã chạy đi và những đứa con gái trong toán của tôi tới báo cáo. Mặt trời, từ giữa núi, trút nắng xuống mặt biển, làm đổ dài bóng của những cột dây thép và rây vàng lên các tảng đá. Gédéon hỏi tôi anh ta có thể theo xe cam nhông về với tôi không. Tôi nhận lời, tạm biệt Peter, ông trở về bằng chiếc xe đã chở ông tới.

https://thuviensach.vn

Ông nói lớn với tôi.

- Lát nữa nghe, Ariel. Em ăn tối ở ngoài phải không ?

- Ồ không đâu, em sẽ ăn tối ở nhà.

Tôi từ chối lời mời của Gédéon và, sau khi về tới Jérusalem, tôi gọi tắc xi trở về nhà. Peter đã tắm, thay đồ, và, ăn bận đàng hoàng, uống một ly rượu trước khi dùng bữa ăn tối như thường lệ. Mọi sự đều có vẻ êm đềm và thân thuộc.

- Tôi có nấu nước cho em, Ariel. Tôi nghĩ chắc em thích tắm một chầu.

- Cám ơn.

Những đóa hoa rừng ông đã lượm được chưng trong một cái bình và đặt trên một cái ghế đẩu tại đầu giường. Tôi để cho ông ôm choàng tôi và nói :

- Anh không trải qua một buổi thú vị, phải không, Peter ? Em lấy làm tiếc đã bù đầu vì công việc.

- Tôi đã trải một buổi tuyệt diệu, Ariel. Cám ơn em thực nhiều đã yêu cầu tôi tới đó. Em cũng vậy, cũng thực tuyệt diệu, cách thức mà em đã tổ chức mọi việc… Nếu tôi trẻ hơn hai mươi tuổi, tôi sẽ thu xếp đồ đạc tới ở tại Adulam, với những người Ba tư.

Vài ngày sau, từ trại trở về, tôi nhận thấy có một chiếc xe đậu trước hàng rào sắt của ngôi nhà. Chúng tôi đã áp dụng một cách sắp xếp như sau, nếu Peter có khách, tôi cố tránh mặt cho tới khi nào ông gọi tôi và giới thiệu như vầy :

- Cô Ron, ở tầng dưới.

https://thuviensach.vn

Sau đó ông nhờ tôi pha cà phê. Những người bạn thường lui tới với ông đã quen dần sự hiện diện của tôi.

Hôm đó, tôi vô phòng thay đồ, không đóng cửa lại. Tôi nghe có những giọng nói trong phòng khách. Có tiếng nói.

- Nầy, Peter, cô ta không có đáng gì đâu. Anh không thực sự biết rõ cô ta.

Và một giọng trầm tĩnh hơn nối theo :

- Những gì anh kể về cô ta dĩ nhiên thực khó nghĩ, nhưng nó thuộc về một trò chơi, một vai trò mà cô ta đóng giữ. Hãy giữ một khoảng cách với cô ta. Cô ta sẽ làm khổ anh, không sớm thì muộn.

Khổ chưa, tại sao anh lại hành động như vậy ?

Giờ đây, tất nhiên, tôi cố ý lắng nghe. Tôi nghe Peter trả lời.

- Các anh rất tử tế khi quan tâm tới tôi. Nhưng tôi yêu Ariel. Giờ đây tôi nhận ra được rằng trước kia tôi chưa từng yêu ai thực sự. Đối với tôi, cô ta là khí trời mà tôi thở, bánh mì mà tôi ăn. Không có gì là đa cảm trong đó, đó không phải là một truyện huê tình thơ mộng, đó là một chuyện đơn giản, vật chất, và nó ăn rất sâu, Ariel đôi lần làm khổ tôi nhưng hai anh không thể cho rằng tôi không hiểu cô ta. Nếu có một người nào trên đời nầy hiểu cô ta, chắc chắn đó là tôi. Do đó tôi có thể tự cho phép cô ta bày những trò chơi nho nhỏ. Tôi tin rằng tôi hiểu rõ cô ta hơn cả ba má cô ta.

- Cô ta có biết tôn trọng tình yêu của anh không, Peter ?

Tôi nín thở. Tôi nhận ra giọng nói, nhưng nó bị ém nhỏ

https://thuviensach.vn

bớt quá mức để tôi biết chắc đó là giọng nói của người nào.

Peter trả lời :

- Tôn trọng ? Tôn trọng nghĩa là sao ? Cô ta chấp nhận, và đó là điều quan trọng đích thực. Hai anh đều quá trẻ. Tôi đã vượt quá tuổi mà người ta muốn cho tay nầy lấy lại tay kia. Cô ta chấp nhận tình yêu của tôi, và tôi cảm thấy hạnh phúc được có cô ta bên cạnh. Cô ta chính là đời sống. Nhờ cô ta, ngôi nhà nầy biến đổi từ một nơi trú mưa trú nắng đơn giản thành một tổ ấm thực sự. Và, với lại, cô ta cũng làm bếp khéo lạ lùng.

- Chuyện này sẽ đưa anh tới đâu, Peter ? Anh có tin là một ngày nào đó, cô ta sẽ lấy anh làm chồng không ?

Tôi gần như nghe lọt tiếng cười của Peter.

- Lấy tôi làm chồng ? Chắc chắn là không. Khổ chưa tại sao cô ta lại phải làm vợ tôi ? Cô ta sẽ lấy một người xứng đôi vừa lứa hơn, một ngày nào đó. Tôi không có quyền đòi hỏi cô ta bất cứ điều gì.

- Nhưng anh cho cô ta tất cả. Anh sẵn sàng làm tất cả những gì có thể làm cho cô ta. Dù sao, anh cũng chưa từng là loại người bị nói tới trên các mục phiếm luận, và giờ đây anh có vẻ bất chấp chuyện tai tiếng. Người ta còn cả phàn nàn anh.

Peter bật cười.

- Ariel có thể ra đi ngày mai nếu cô ta muốn, và đi luôn không trở lại. Sẽ có một ngày cô ta rời bỏ tôi. Tình cảm tôi dành cho cô ta không tùy thuộc các hành vi của cô ta, mặc

https://thuviensach.vn

dù sự hiện diện của cô ta làm tôi phấn khởi và vui vẻ. Tôi cố chứng tỏ cho cô ta thấy một sự kiện rất giản dị, là các kế hoạch và mưu mô của cô ta đều tuyệt đối thừa thãi. Cô ta có khá nhiều khả năng để thành tựu nhiều điều quan trọng và tốt đẹp mà không cần tới sự gian lận. Nếu tình yêu của tôi giúp cô ta ý thức được điều đó, tôi đã làm tròn nhiệm vụ. Các anh có muốn dùng một chút cà phê không ?

Tôi đã thay đồ xong và bước về phía cửa phòng khách. Tôi gõ và mở cửa không chờ trả lời. Peter ngồi trong ghế dựa thường lệ. Trong một ghế dựa khác là Bill và, trên bộ ván, Ned. Sự chạm mặt bất ngờ tới mức tôi suýt bỏ chạy, nhưng đã quá muộn.

- Shalom, tôi nói. Hai anh cũng mạnh chớ ?

Peter rời phòng để đi pha cà phê. Bill mỉm cười và nói :

- Cô xoay sở khéo lắm, cô bé. Đừng bỏ phí tất cả công trình.

- Hai anh đã kể những gì với anh ấy ? Tôi hỏi.

- Chúng tôi nghe nhiều hơn. Anh ấy rất kiêu hãnh về cô. Chúng tôi rõ rệt không từng biết qua những đức tính của cô.

Ned không nói gì. Anh ta vẫn trầm ngâm. Nhưng rõ rệt là họ cũng bối rối không thua gì tôi. Khi Peter trở vô, họ đứng lên và cho biết họ phải về.

Peter đưa tôi đi ăn tối bên ngoài. Đó là một bữa ăn trầm lặng. Chúng tôi không ai nói nhiều với ai. Chúng tôi ra về sớm và đi ngủ. Khi chúc tôi ngủ ngon, cái hôn của ông thắm thiết hơn bao giờ hết.

https://thuviensach.vn

Chỉ sau đó nhiều ngày David mới điện thoại cho tôi. Đã lâu rồi tôi không gặp lại anh ta, kể từ buổi tối lễ sinh nhựt mười bảy tuổi của tôi, và có một tình cảm nào đó gợn lên trong tôi khi anh ta gọi điện thoại cho biết anh ta đang có mặt tại thành phố và muốn gặp tôi.

- Hãy tới em dùng bữa, tôi nói. Em muốn giới thiệu với anh một người, một người bạn thân của em.

Anh ta nhận lời.

Tôi báo trước cho Peter :

- Em sẽ có mặt để dùng bữa. Em sẽ mời tới đây một người bạn, hoặc có thể anh ta sẽ tới sau em. Anh không khó chịu vì có anh ta cùng dùng bữa, phải không ?

- Dĩ nhiên là không, Ariel.

Tôi trở về lúc nghỉ trưa và dọn một bữa ăn gồm có thịt, xà lách, trái cây và rượu vang. Tôi quyết định ngồi nơi đầu bàn, mỗi bên một người đàn ông.

David hôn tôi khi tới. Đó chỉ là một cái hôn bạn hữu, nhưng tôi quay nhanh lại xem Peter có để ý không. Rõ rệt là không. Chúng tôi uống một ly rượu nho và ngồi vô bàn. David không biết gì về sự liên hệ giữa tôi với Peter cũng như trò chơi mà tôi cố thực hiện. Anh ta ăn nói tự do, gợi lại những cuộc gặp gỡ đã qua giữa hai đứa và ném những cái nhìn đồng lõa về phía tôi, anh ta rất lễ phép với Peter nhưng không che giấu rằng anh quan tâm tới tôi và thích gặp mặt một mình tôi.

Cuối bữa ăn, tôi đứng lên và nói :

https://thuviensach.vn

- David, anh có muốn xem phòng tôi không ?

Và, quay sang Peter :

- Anh miễn lỗi cho tụi em, Peter ?

- Dĩ nhiên, hai người hãy vui chơi.

Chúng tôi xuống phòng. Tôi để cho Peter lo việc dọn bàn và rửa chén dĩa, vì là ngày chị ở nghỉ việc. David và tôi ngồi hút thuốc và nói chuyện trong phòng mà hiện tại tôi ít hay ở.

- Anh được phép hôn em không, Ariel, giờ đây chỉ có hai đứa mình ? Anh ta mỉm cười hỏi.

- Không, David, em van anh.

- Em có vẻ kỳ hoặc. Chuyện gì đã xảy ra vậy ? Chắc chắn em không có yêu người đàn ông trên kia phải không ?

- Tại sao không ?

- Nếu vậy, em đã không để anh nói chuyện như lúc dùng bữa và em đã không đề nghị anh xuống đây với em bỏ anh ta rửa chén một mình. Dù cho… Dù sao, cũng có thể là em yêu anh ta.

- Anh đừng lấy làm điều, David. Tình cảm em dành cho anh không liên quan gì tới Peter. Những gì giữa chúng ta đã xưa cũ lắm rồi. Chúng ta chỉ là bạn, vậy thôi.

David đứng lên và ra về, không phải với niềm tức giận, mà có vẻ buồn rầu.

Anh ta đi rồi tôi thầm nghĩ :

« Bạn ! Thực là ngu xuẩn ! Người ta thốt lên dễ dàng những tiếng nói vô nghĩa đó. Và người đàn bà nào cũng đều

https://thuviensach.vn

nói như vậy, đó là một lối thoát giản tiện vô cùng ! Không, em van anh, chúng ta chỉ là bạn… Chúng ta là những người bạn lâu đời tới mức chuyện đó sẽ làm đổ vỡ tất cả những gì giữa chúng ta… Em là bạn anh và anh không muốn đánh mất tình bạn của em, phải không ?…

« Tình yêu thì ngắn ngủi nhưng tình bạn lâu bền…

« Tất cả những lời ngu xuẩn đó mà người ta thốt lên một cách trang nghiêm, như thể tình bạn có thể đem cân với tình yêu. Hãy là bạn với nhau ! Như thể một người đàn ông cảm thấy được an ủi khi nghe câu đó ! Tôi không thích những lời lải nhải đó và không thường sử dụng, mỗi lần thốt lên tôi cảm thấy hối hận vô cùng ».

Tôi canh chừng tiếng chân của Peter lui tới trên kia. Bao giờ tôi cũng thấy xấu hổ trong những trường hợp như vậy, tôi không muốn nhìn thẳng mặt ông. Khi tới giờ trở lại làm việc, tôi đứng dưới vườn gọi ông, gởi cho ông một cái hôn và để ông đứng nơi cửa, nhìn tôi hối hả đi về phía xe jeep.

Thiếu tá Galan là người đầu tiên nói với tôi về chuyện đó.

- Ariel, cà phê ! Tại sao giờ cũng ít đường ?

Ông cố nói lớn tiếng và gây cảm tưởng ông là một kẻ chỉ huy nghiêm khắc, nhưng đôi mắt xanh lơ và ngây thơ của ông đã nói ngược lại. Không có người nào quan tâm cho lắm khi ông lớn tiếng.

- Tôi tới đây, thưa Thiếu tá.

- Tôi đã nói với cô hằng trăm lần hãy gọi tôi là Dov. Hiểu chưa ?

https://thuviensach.vn

Tôi đem cà phê tới, và ông mở màn câu chuyện, vừa táy máy đùa giỡn với vài tờ giấy.

- Cô đã thay đổi kể từ ngày cô tới đây, Ariel.

- Thay đổi ? Theo nghĩa nào ?

- Cô điềm đạm hơn, ít có vẻ khiêu khích hơn. Điều đó không dính líu gì tới tôi, dĩ nhiên, nhưng người ta bắt đầu đàm tiếu.

- Về chuyện gì ?

- Cô cũng biết tôi đứng về phía cô. Nhưng họ nói cô đang sống với một gã làm tại Bộ ngoại giao, Bend, phải không ? Tôi không là người câu nệ về nguyên tắc, nhưng cô không thể tỏ ra kín đáo sao ? Cô có chắc là tình trạng của cô tốt đẹp không ? Hiểu chưa ?

- Dov, xin mời ông tới nhà chúng tôi dùng bữa ăn tối.

- Sao ? Cô nói gì ?

Nhưng ông tới. Và đã hiểu. Nhưng nhiều người khác không hiểu. Ba má tôi, chẳng hạn. Một hôm má tôi nói với tôi :

- Người ta nói rằng đời sống xã giao của con chỉ đặt trọng tâm nơi một người duy nhứt. Má có lầm không ?

- Má muốn nói về Peter ? Sự lui tới thường xuyên với ông ta khiến con cảm thấy dễ chịu.

- Nhưng ông ta lớn tuổi hơn con rất nhiều và hai người ở chung một nhà với nhau. Dù sao chắc con cũng không nghĩ tới việc lấy ông ta làm chồng.

https://thuviensach.vn

- Lấy ông ta làm chồng ? Con không muốn lấy ai hết từ đây tới vài năm nữa. Nhưng tuổi tác xen vô đây làm gì chớ ? Con có một tổ ấm thực sự.

Má tôi buồn, một nỗi buồn thầm lặng. Tôi nghĩ có lẽ trong một giây bà đã hiểu, hay là tôi đã nói « tổ ấm » bằng một giọng làm cho bà khổ sở ?

Một lần khác, bà tái diễn :

- Má vẫn chưa phân biệt được người nào có thể chung sống lâu dài với con. Con không đặc biệt dễ thương cũng không trung thành, theo như má phỏng đoán.

- Hãy hỏi thử Peter tại sao ông ta chịu đựng được con. Dù sao, con cũng đang hạnh phúc, và đó là chuyện riêng của con.

Ba tôi chống lại mạnh mẽ những chuyện đại loại. Nhưng ông chuộng sự im lặng. Cả ông cả má tôi đều không nghĩ rằng chuyện nầy sẽ kéo dài. Nhiệm kỳ quân dịch của tôi sắp mãn và hai ông bà nghĩ rằng sự liên hệ của tôi với Peter cũng sẽ chấm dứt một lượt. Hai ông bà không hề tới thăm tôi, nhưng bù lại cũng không hề cố gắng bắt buộc tôi phải dọn đi. Cây cối đã bắt đầu rụng lá. Mùa thu, và hai năm lính của tôi sắp kết thúc.

Vài ngày trước khi được giải ngũ, tôi có một buổi nói chuyện lâu dài với Peter như thường lệ.

- Giờ đây em sẽ làm gì, Ariel ?

- Ngủ, Peter. Không làm gì hết trong một thời gian. Và em không muốn làm khổ anh, nhưng nói chung, sự thực đó

https://thuviensach.vn

là lỗi tại anh : em muốn rời khỏi đây, sống một mình trong một thời gian.

Tôi ngạc nhiên vô cùng khi tin nầy lại làm cho ông hài lòng.

- Em hoàn toàn có lý, Ariel. Tại sao em không đi ngoại quốc ? Ở đó, tôi có một người bạn, một người Pháp, anh ta có một ngôi nhà nhỏ tại miền Tây nước Pháp, ở đâu đó trên Đại tây dương. Anh ta có đề nghị với tôi nhiều lần, tôi tin chắc anh ta sẽ cho em mượn vài tháng. Em có tin rằng em có thể sống một mình không ?

- Tin, em tin. Và đối với anh cũng vậy, sẽ là một dịp để anh yên nghỉ. Anh đã khổ não vì em. Cả má em cũng nói như vậy.

- Cô bé ngu ngốc em là một mẫu người dịu dàng nhứt mà tôi được biết. Em không biết em tốt, và kiêu kỳ tới mức nào. Tôi muốn em hãy tin như vậy.

- Anh không thành công đâu. Em biết rằng em không có một giá trị nào hết. Em biết rằng anh dè dặt đối với em, và anh cần phải như vậy. Em có thể đầy nghị lực và quả cảm, nhưng tốt và dễ thương thì không. Chính anh mơ màng những điều đó.

Ông bật cười.

- Vậy thì chúng mình hãy chờ xem.

Tôi rời khỏi nhà trước bữa ăn tối, và báo cho Peter biết tôi sẽ về muộn. Tôi bị ám ảnh bởi những lời, những câu ông nói. Ông không thể có lý được, bởi vì nếu vậy tất cả những gì tôi

https://thuviensach.vn

thử vun trồng và xây dựng nơi tôi đều hoàn toàn sai lầm ; cả nấc thang giá trị của tôi đều sụy đổ. Do đó tôi cần phải chứng tỏ cho ông thấy rằng tôi xấu xa thực sự vừa cứ để ông ném vô mặt tôi « cái tôi đích thực » mà ông đã tưởng tượng. Bấy giờ, giống như bao nhiêu người khác, ông sẽ mất đi sự bình tĩnh và tự tin và tôi sẽ được mãn nguyện, nếu có thể nói như vậy, để thấy rằng cuối cùng ông ý thức được là tôi không có một giá trị nào hết.

Hãy nói với ông là tôi làm tình với một người khác, ý nghĩ nầy có vẻ hay theo tôi, vì ông sẽ tin lời tôi nói. Ông sẽ tưởng tượng tôi trải qua nhiều giờ trên giường của một kẻ khác ; sau đó, tồi bại và không biết xấu hổ, tôi trở về với ông trong đêm. Sự kiêu hãnh không cho phép ông chấp nhận điều đó.

Tôi đi ăn tối một mình tại nhà hàng ; sau đó tới rạp chiếu bóng xem một phim cao bồi. Tâm trí tôi ở một nơi khác và phần đối thoại, gồm những tiếng súng nhiều nhứt, chỉ là một bối cảnh ồn ào và khó chịu cho cuộc chiến nội tâm của tôi.

Dù chuyện gì xảy ra, tôi cũng sẽ tới ở tại ngôi nhà trên Đại tây dương. Tôi sẽ ra đi. Cái bóng tôi và vị thần của cả hai sẽ đi theo. Tôi sẽ thiếu vắng Peter, nhưng ông yêu tôi quá mức. Ông quá hoàn hảo đối với tôi, quá thực thà hay ít ra ông cũng giả đò như vậy với lại, tôi cũng không muốn tự chuột mình.

Khán giả bắt đầu ra về. Đèn cháy lên và tôi biết rằng đã tới lúc ra về.

Tôi tới Mel, gã đang thổi sáo cho vài người bạn nghe. Tôi uống một ly rượu và trở về nhà. Gió thổi tung cái váy của tôi,

https://thuviensach.vn

lay động những chiếc lá trên cây và cuốn xoáy đám bụi trên lề đường. Jérusalem phải ngủ sớm hơn bất cứ một thủ đô nào khác. Những con đường chạy dài và những ngôi nhà đá lâu đời yên tĩnh lạ lùng. Tiếng giày cao gót của tôi gõ lốp cốp vang dội các bức tường. Thỉnh thoảng, dưới ánh đèn lồng lờ mờ, cái bóng của tôi thoáng hiện, và như cười lên. Tôi lại trở về một mình.

Cái bóng giờ đây nói với tôi bằng giọng gay gắt :

- Mi thực ngu xuẩn, Ariel, tối nay mi không đi với một người đàn ông khác, điều nầy khá trái ngược với những gì mi muốn chứng tỏ. Mi có biết tại sao tối nay mi không ngủ với một người nào khác không ?

- Ta không muốn.

- Đừng nói quanh ! Mi không thể ngủ với một người khác, tốt hơn mi nên thừa nhận, không thể, vậy thôi. Mi kháng cự một cảm giác mới mẻ nơi mi và mi sợ thừa nhận sự hiện hữu của nó hay gán cho nó một cái tên. Với lại cũng vô ích. Mi có bao giờ trông thấy đôi mắt của mi khi nhìn trộm Peter không ? Phải chăng mi không hề nhận thấy sự chu đáo trong việc sửa soạn bữa ăn, chọn cà vạt hay quay số điện thoại cho ông ta khi mi bị công việc giữ lại trại ?

Tôi cố gắng không nghe, tự nhủ tôi chỉ nói với chính mình, nhưng điều nầy cũng không ích gì. Tôi miễn cưỡng tiếp tục bước.

Mi có muốn ta nói cho biết chuyện sắp xảy ra không ? Cái bóng nói tiếp : nhưng không, dù sao mi cũng sẽ ngạc nhiên, với lại, đó là một sự ngạc nhiên cần thiết.

https://thuviensach.vn

Ngôi nhà cắt nét trên nền trời vần vũ khi tôi về tới hàng rào sắt. Những cây ô liu thưa thớt trong vườn khoác một vẻ như trên sân khấu, trông còn cả đầy kịch tính nữa. Ánh trăng chiếu sáng trên lớp sắt của hàng rào và những bực dẫn lên sân thượng.

Tôi cẩn thận mở cửa rào và lột giày. Một ánh mây vừa che khuất mặt trăng và ngôi nhà chìm trong bóng tối. Tôi đi lên thang lầu vừa tránh không gây một tiếng động nhỏ nào và tới cửa chánh.

- Cầu xin sao nó đừng kêu hét lên ! Tôi vái vừa nhè nhẹ mở cửa.

Peter chắc hoàn toàn không nghe thấy một tiếng động nào hết, nhưng tôi có cảm tưởng đã gây nên một sự ồn ào điếc tai khi bước qua ngạch cửa. Tôi khép nhẹ cánh cửa lại, xếp đôi giày vô một góc và lẹ tay cởi áo măng tô và áo dài mỏng, bỏ đại chúng xuống đất. Giờ đây, cần phải mở cửa phòng, lên giường và làm ra vẻ đã nằm đó từ nhiều giờ rồi ; như vậy, nếu thức giấc, ông chỉ quay lại, không cả coi đồng hồ. Có thể ông sẽ không thức giấc.

Tôi mở nhẹ cánh cửa. Những tấm màn dày căng trước các cửa sổ ngăn không cho phân biệt bất cứ vật gì. Tay tôi mò mẫm trong bóng tối để tìm một áo ngủ. Thế rồi, tôi quay trở lại giường và nhíu mày : tôi trông thấy trong bóng tối ống vố của Peter đỏ hồng lên, giữa một màn khói trắng thưa mỏng. Tôi lấy giọng tự nhiên nhứt để nói :

- Anh đó à. Em đã làm anh thức giấc phải không ?

Tôi tiếp tục nói một phần để tránh mọi lời bình luận của

https://thuviensach.vn

ông, và tôi lấy làm mang ơn vô cùng đã không phải trông thấy đôi mắt màu xám đậm đó.

- Sao anh không ngủ ? Em thực xót xa vô cùng nếu chính em đã làm cho anh thức giấc.

Tôi im lại. Giờ đây tới phiên ông. Tôi chờ đợi ông hãy nói với tôi một lời nào đó, hay la rầy tôi, tôi còn mong cả chuyện ấy. Tôi sợ sự trầm tĩnh trong giọng nói của ông và muốn thấy ông nổi giận, đặt cho tôi những câu hỏi phiền phức mà tôi có thể đáp bằng giọng nhát gừng. Tôi muốn con tim ông phải bị giày vò và tan nát, ông hãy nổi sùng và ghen tuông như mọi người đàn ông khác theo tôi nghĩ. Tôi còn cả chờ đợi ông hãy kết thúc bằng cách biểu tôi hãy cuốn quần áo và hãy cút đi.

Nhưng ông không nói gì hết. Tôi nghe ruột tôi quặn thắt và cổ họng khô queo. Chân tôi như chôn chặt xuống đất. Ông tiếp tục hút thêm vài phút và hỏi tôi :

- Em đã đi đâu ?

- Đi với một người khác.

Tôi lặng lẽ mỉm cười, mặc dù ít vui mừng hơn là tôi đã ngỡ. Nhưng mọi hy vọng báo thù và phản kháng của tôi, mọi ước muốn phá vỡ sự trầm tĩnh của ông và làm ông nhục nhã hình như phải được thực hiện, vì tôi không thể sánh với ông về lòng tốt. Đó là một người cao thượng và tốt đẹp hơn tôi nhiều, vượt xa tôi về sự dũng cảm và rất xứng đáng được yêu, đang đối đầu với một người đàn bà trẻ con, nhưng cuối cùng tôi sẽ làm cho ông phải đau khổ, khêu dậy lòng ghen tuông và nỗi khổ tâm của ông, chứng tỏ cho ông thấy rằng tình yêu của ông cũng ích kỷ như của những người khác.

https://thuviensach.vn

Tôi nói tiếp, bằng giọng chậm rãi và điềm nhiên :

- Nói dối không ích gì, phải không ? Đã quá nửa đêm từ lâu. Tối nay em nằm trong vòng tay của một người khác.

Tôi đứng thủ thế, chờ đợi một sự bùng nổ. Tôi ngỡ có thể nghe được tiếng đập của con tim ông xuyên qua lớp áo ngủ mỏng. Khuôn mặt ông vẫn chìm trong bóng tối, nhưng tôi hy vọng ông nổi nóng lên và đôi mắt ông, thường khi rất hiền lành, sẽ có một cái nhìn của loài thú. Nhưng tôi chỉ nghe có tiếng tíc tắc của đồng hồ điện, đếm những giây phút trong bóng đêm nặng nề và thắc thỏm của căn phòng.

Ông đứng lên khỏi giường và bước tới tôi, hai cánh tay giơ ra ; ông kéo tôi vô người vừa thì thào :

- Em yêu quí của tôi ! Ariel, em thực là con nít ! Hãy lên giường ngủ đôi chút, sáng mai em sẽ thấy dễ chịu.

Ông bật cười :

- Em biết không, cách đây đã lâu, có một người đàn bà đã tìm đủ mọi cách để giữ lấy tình yêu của tôi. Giờ đây em cố gắng phá vỡ tình yêu tôi dành cho em. Người thứ nhứt không thành công, và em cũng sẽ thất bại. Hãy nghe tôi nói, em thân yêu :

« Tôi bảo đảm với em là một tình yêu chân thành không thể gây cho em một sự đau khổ nào hết. Em muốn dùng búa để mở những cánh cửa và hút đầu vô đó trong khi chúng không bao giờ được khóa lại. Đừng dành cuộc đời em để trèo tường khi có những cửa song sắt mở rộng sang phía bên kia, và những con đường bằng phẳng viền hoa dẫn tới đó thay vì

https://thuviensach.vn

những miểng chai chơm chởm trên đầu tường và làm rách da.

« Thôi, chúng ta hãy đi ngủ, em yêu quí của tôi. Tôi mỏi mệt. Em còn quá trẻ, và tôi yêu em vô cùng. Một ngày nào đó em sẽ biết được rằng không nên leo núi cho lấy có mà vì núi đáng cho em leo và quang cảnh trên đỉnh núi thực tuyệt vời. »

Ông đưa tôi lên giường. Khi hai người đã nằm xuống, ông tiếp tục cuộc độc thoại, nửa cho ông, nửa cho tôi.

- Ariel yêu quí, làm cho người khác đau khổ không phải là một chiến thắng, và không đau khổ một cách dễ dàng chẳng có gì đáng hãnh diện. Dĩ nhiên, tôi đau khổ, tôi đau khổ vì tôi là một con người. Em thường làm tôi đau khổ và đau khổ rất nhiều. Nhưng tôi cứ để cho em làm vì tôi tin nơi một Ariel đích thực và, ngay cả em, em cũng không thể hủy hoại Ariel đó nơi em. Tại sao em không thử làm cho người khác sung sướng ? Em sẽ nhận thấy điều đó cũng làm cho mình phấn khởi dù khó khăn hơn nhiều, em sẽ nhận thấy em có thể làm được điều đó. Những kẻ nhún nhường không phải là những người thấp kém, chính vì biết rằng mình dũng cảm nên tôi mới để cho em chà đạp tôi.

Em đừng khóc. Hãy lấy khăn tay và nằm sát lại gần tôi.

« Ariel, em muốn chỉ huy, chi phối, điều khiển.

« Hôm trước, em nói với tôi : « Peter, thực là điên, anh làm cho em cao giá quá mức ! » Câu nói đó làm tôi xúc động và ràng buộc tôi vào em hơn vào bất cứ một điều gì khác, hơn hẳn tất cả mọi mưu vặt của em.

https://thuviensach.vn

« Kìa đừng khóc nữa. Đã khuya lắm rồi. À như vậy đó, tốt hơn… »

Một tháng sau khi xảy ra vụ đó, tôi tạm biệt Peter. Tôi được giải ngũ và ra ngoại quốc để tìm sự cô đơn. Ngày cuối cùng, chúng tôi nói chuyện với nhau rất ít.

- Anh sẽ nhớ em phải không, Peter ? Em sẽ không vắng mặt lâu.

- Phải, Ariel, tôi sẽ nhớ em. Tình yêu của tôi sẽ luôn có mặt để chờ đợi em. Em đừng quên những gì tôi nói đêm hôm trước về những cánh cửa và các bức tường.

- Vâng, Peter, em sẽ nhớ.

- Chúc em may mắn, em yêu quí. Hãy giữ gìn sức khỏe kỹ lưỡng.

- Shalom, Peter.

Rất cao bên trên Địa trung hải, tôi vẫn còn nghe tiếng nói bên trong rất quen thuộc. Đó là một cuộc đối thoại ngắn. Cái bóng của tôi bò dài ra trên sàn phi cơ, hiện lên lưng ghế dựa trước mặt.

- Chào kẻ xa lạ.

- Mi chào ta phải không ?

- Phải, Ariel. Nhưng chỉ để chia tay cùng vui. Giờ đây, nẻo đường của chúng ta hình như rẽ đôi. Đừng để ý tới ta nữa, chúng ta không còn thờ chung một vị thần. Mi đã biến thành một con người thực sự và tìm được một vị Thượng đế đích thực. Ta không còn tối đen như lúc trước. Và ta chỉ có việc dõi theo cử động… À luôn tiện, chúng ta đi đâu đây ?

https://thuviensach.vn

- Đi tới một nơi có đại dương gầm thét và những con chim biển bay thành vòng tròn.

- Mi có hạnh phúc không, Ariel ?

- Có rất là hạnh phúc, phải. Hạnh phúc tuyệt vời. Kể từ lúc chúng ta nói chuyện với nhau lần chót đã có nhiều điều quan trọng xảy tới cho ta. Ta đã *làm* một điều gì. Đừng quên rằng mi đã nói ta cần phải *làm* một điều gì, à thì ta bắt đầu tập quì gối ; và có thể tập yêu thương.

« Quí vị hãy cột giây nịt. Xin đừng hút thuốc… » Những đốm sáng rực rỡ muôn màu hiện ra phía trên cửa phi cơ. Phía dưới là Ba lê đang mùa thu. Phi cơ bay vòng kế chúi xuống và nhẹ nhàng hạ cánh. Tôi gọi một chiếc tắc xi để tới sân ga, trải qua đêm trên xe lửa và đặt chân xuống Finistère sớm vào sáng hôm sau.

Bỏ thêm củi vô lò sưởi… Còn phải viết vài bức thư, và sau đó, nếu chưa quá khuya, có thể tôi sẽ đi tới bên kia ngọn hải đăng.

Tôi viết thư cho Peter. Mỗi ngày tôi đều viết thư cho ông ; và luôn luôn lo sợ người đưa thư không đem tới cho tôi những phong bì vuông vắn và xanh lơ ấy mà tôi yêu mến.

« Và mình cần phải viết thư cho ba má. Cần phải ? Không, mình thèm muốn. »

Máy thu thanh phát ra một hòa khúc dành cho dương cầm. Mọi vật đều yên tĩnh. Cửa kiếng ngăn cách tiếng động ào ạt của thế giới bên ngoài với sự yên lặng trong nhà. Chỉ có tiếng gầm thét nghèn nghẹn của sóng biển là chung cho cả

https://thuviensach.vn

hai thế giới. Và ngọn hải đăng sáng chói một mực quay đều.

Phải, tôi thèm muốn viết thư cho ba má tôi. Những chữ như tuôn ra từ ngòi viết…

Ba má yêu dấu (và một cái hôm êm ái dành cho Peter).

Con không biết rõ lắm phải bắt đầu viết những gì, vì con biết rằng con chưa hề viết thư gởi « về nhà ».

« Nhưng khi người ta ngồi nơi tận cùng của một lục địa, cũng như vào cuối một giai đoạn của đời mình, và ý thức được khá nhiều về cá tánh của chính mình để có thể đối diện với bản thân và, còn quá hơn nữa, để nhận ra được Thượng đế đích thực của mình, bấy giờ, người ta sẽ cùng lúc bắt gặp sự thực. Chỉ tới giờ đây con mới bắt đầu nhìn sự việc trong thực tế của chúng chớ không theo như chúng đã phản chiếu lên các cặp mắt kiếng tự tay con chọn lựa vào những lúc khác nhau, cho phù hợp với những ước vọng của con.

« Giờ đây con có thể, một cách rất dễ dàng, dang rộng cánh tay, chạy tới hôn vừa thú nhận là con thương ba má, và kiêu hãnh vì tình thương, những giọt nước mắt, vì nỗi hoài hương cũng như kiêu hãnh vì đang sống, đang nhìn những gì đẹp mắt, tin tưởng nơi con người và sự việc, những điều mà không bao giờ con dám làm trước đây.

« Con đã phải trải qua nhiều ngày nhiều tháng, nhiều cuộc thử thách nhọc nhằn và nhiều cố gắng… ba má hãy tha lỗi cho con trong giây lát, con cần phải bỏ thêm củi vô lò sưởi… Ba thấy không và cả má nữa, người ta tự khoác lên những người khác hình ảnh nào thích hợp nhứt đối với mình. Ít ra, đó là những gì con đã làm. Con nhận thấy tin nơi sự

https://thuviensach.vn

cứng rắn của ba thích hợp hơn là tin nơi tình thương ba dành cho con, do đó con làm như không biết tới tình thương ấy. Còn má, thực là thích hợp cho con để tin rằng má yếu đuối và tùy thuộc con trong khi sự thực con cần má ; và má, có lẽ má là người nhiều nghị lực hơn hết trong nhà.

« Thực là thích hợp để tự nhủ rằng con chưa hề có được một tổ ấm và trách cứ, lên án thay vì cố biện minh và bênh vực lấy mình. Thế nào là một tổ ấm ?

« Con nghĩ đó là một cái gì người ta cưu mang trong lòng. Đôi khi, con cảm thấy mình như đang ở trong khi đang sống tại trại, hay trong căn phòng của con. Những lần khác, con có cùng một cảm tưởng tại đây, tại Bretagne. Người ta không kén chọn « nhà mình », không thể cất nhà với đá và vôi hồ, đó là một yếu tố thiên nhiên giống như đất, bọt biển, những rễ cây làm nẩy lộc đâm chồi. Nhà « mình », đó là một bữa ăn ngon và một chầu tắm rửa sau ngày vất vả, một cái giường, và một nhóm người nho nhỏ thương yêu mình dù mình có làm gì, dù mình có như thế nào. Nhà « con », chính là nụ cười trong đôi mắt của Gal, cái hôn ba dành tiếp đón con và nỗi phiền muộn của má. Không một ai trong chúng ta ở trên những điều đó cũng không ở dưới, người ta cũng không thể chỉ là một chứng nhân, như nhiều khi con cố gắng để được như vậy.

« Thực thích hợp cho con để nghĩ rằng ba rất bận rộn, cách biệt và nghiêm nhặt, ý nghĩ đó giúp con hưởng được dễ dàng hơn một tình cảm độc lập mà giờ đây con mới biết được là con không cần phải tin nơi một « cá tánh » mà con không thực sự có, không cần phải là một người tự mình mình biết tự

https://thuviensach.vn

mình mình hay, không dính líu gì tới gia đình và người chung quanh.

« Ánh sáng của ngọn hải đăng tại Finistère đã giúp rất nhiều để soi sáng những ý nghĩ của con.

« Má, giờ đây con đã để rơi mặt nạ, có thể con trở lại là một Ariel bé bỏng mà má đã bồng trên tay cách đây hai mươi năm. Ba, con nghĩ rằng con trở thành một đứa con gái nhỏ ba đọc cho nghe những bài thơ nhi đồng. Con không còn là một đứa con gái ra đi đầy giận dữ, cũng không còn là đứa đã điềm nhiên thốt lên vào một tối : « Má không tạo cho con một tổ ấm » do đó con không có bổn phận nào ở đây. Con là một đứa ngu đần. Giữa ba má và con không có những gì là quyền lợi hay bổn phận. Ba má đều có mặt ở đó, và, sự kiện đơn giản ấy thêm vào sự kiện con là con của ba má, như vậy đủ rồi.

« Con sắp thắp lên một ánh đèn khác. Tại xứ nầy những đêm mùa đông thì dài, gió hú ngoài kia và máy thu thanh phát ra một hòa khúc cho dương cầm.

« Ba má có biết không, ôi ba má thân yêu, hình như cách đây lâu lắm rồi, con ngỡ rằng những khuyết điểm con tìm thấy nơi người khác sẽ biện minh cho những khuyết điểm của con. Không có hành động nào người khác đã làm hay không làm mà lại không biện minh cho một điều gì. Con đã phải trả giá rất đắt tất cả những hành động xấu của con và, điều nầy thật bất công, cả một ít hành động tốt mà con đã làm.

« Không bao giờ quá muộn để làm tròn một vài hành vi nào đó, để gieo mầm xuống đất, cưu mang một đứa nhỏ hay

https://thuviensach.vn

chấp nhận những lỗi lầm của mình. Tất cả những giọt nước mắt con đã đổ ra xa cách bờ vai tế độ của má – tất cả những giờ phút con đã trải qua để tìm kiếm hơi ấm trong khi con có thể tìm thấy nó sát bên cạnh con – tất cả những năm con đã xây cất một cái tháp uy quyền và thế lực để trông thấy nó sụp đổ chỉ trong một đêm – tất những điều đó không hề mất mát vì giờ đây con đang viết thư nầy cho ba má !

« Gal chắc đang ngủ, và mơ thành phi công. Má sẽ nghiêng xuống nó, sửa lại cái mền và hôn nó. Có lẽ má không biết được điều nầy, má à, là tối nay má cũng sẽ hôn con. Và bàn tay cứng rắn của ba sẽ vuốt tóc con.

« Ngọn lửa tắt dần. Một đêm dài đang chờ con. Con sẽ ngủ yên giấc.

« Nay kính,

« Ariel. »

Tôi xua đẩy bức thư với một cảm giác mệt mỏi và thanh thản lạ lùng. Và tôi cởi chiếc áo mặc trong nhà.

Tình yêu biển của tôi cũng giống như tình yêu tôi dành cho sa mạc Negev của Do thái, với những cánh đồng ruộng và im lìm và những sông ngòi nhỏ hẹp. Biển và sa mạc đặt quí vị trở lại đúng chỗ mà không làm mất đi phẩm giá.

Qua cửa sổ, tôi trông thấy Đại tây dương vỗ lên các tảng đá của Finistère, đó là một sự luân lưu sẽ còn tiếp tục mãi mãi, muôn đời, đá bở dần từng miếng một, năm nầy sang năm khác, thế kỷ nầy sang thế kỷ khác, theo ngọn triều lên xuống không ngừng. Những đợt sóng cuốn trở về lòng biển

https://thuviensach.vn

cả.

Chung quanh nhà, đất có vị mặn. Không một cây cỏ nào mọc lên. Không một cái cây nào đứng sững giữa tôi và chân trời. Tôi sống một cuộc đời rất đúng giờ giấc, buổi sáng dậy sớm để đi dạo trên các bờ giốc đá ; tôi đọc, viết, nấu một bữa ăn với món cá, kế ngủ trưa ; và sau đó là những giờ đẹp vô song của lúc bắt đầu sụp tối, lửa củi cháy sáng, hơi ấm, những kỷ niệm hay những dự tính ; hoặc sự yên tịnh hoàn toàn, không nghĩ ngợi, chỉ lắng hồn vô những âm thanh mà thể xác và tâm hồn hợp nhứt vào nhau trong niềm vui của sự cô đơn, yên tĩnh.

Và, đột nhiên, tôi nhận ra được sự vô hạn nơi hạnh phúc của một người hoàn toàn tự do, hưởng niềm khoái lạc sáng suốt đem lại bởi khí trời mát mẻ buổi mai, hương vị cá tươi, việc đọc một tiết thơ tuyệt diệu, tính cách thân mật của một căn phòng, sự cọ sát với một bộ đồ ngủ bằng len nham nhám sau một chầu tắm nước nóng. Tất cả những điều nầy nằm trong một không gian nhỏ hẹp và giới hạn, mà tôi có thể chỉ và nói : « Đây là Ariel, nhà cô ta. »

Đêm đã khuya. Ngay từ chín giờ tối, người ta có cảm tưởng đã khuya khi một niềm yên lặng thăm thẳm trải dài trên ngôi làng, chỉ có tiếng gió và sóng biển khuấy động. Người ta muốn vạn vật đều ngừng lại, ở ngay chỗ hiện tại. Tôi cảm thấy như vậy có lẽ vì tôi có cảm giác đang ở tại « nhà mình ». Một đinh ốc đáng nguyền rủa đã hoài công lúc lắc và kêu lách cách trong tôi từ hai năm nay giờ đây chắc đã tìm đúng chỗ, ăn khớp và không còn nhúc nhích nữa, và sự kiện đơn giản đó giúp cho máy chạy trơn tru.

https://thuviensach.vn

Tôi nhắm mắt trong vài phút và trông thấy những người khác quay tròn quanh tôi, thay đổi không ngừng ; nhưng, đột nhiên, tôi hiểu rằng họ không thay đổi, không quay tròn. Họ vẫn đứng yên, và chính tôi mới thay đổi và quay tròn, múa may tứ phía cho tới lúc đôi mắt tôi trông thấy như chính người khác có vẻ máy động.

Như vậy chúng ta dựng lên nấc thang giá trị của mình, và sau đó một thần linh vừa với kích thước của nó. Nhưng, giờ đây, hình như những giá trị mà tôi đã tạo nên biến mất, cùng với các thần linh của chúng ; cái bóng tôi, giờ đây, sẽ không còn có thể chận tôi, lại ngăn không cho tôi đi theo con đường của mình, nó cũng không thể tự cho rằng thờ chung với tôi một thần linh. Và những giá trị khác hiện ra, không mới mẻ mà đã nghìn năm như các viên đá của Negev và những lớp sóng trên mặt đại dương, và giả định một thần linh mới, cũng chính là Thượng đế bấy lâu, Thượng đế muôn đời.

Miên man trong những ý nghĩ đó, tôi cảm thấy một giọt lệ trên má, nhưng là một giọt lệ tốt lành, một giọt lệ kiêu hãnh, và tôi cứ để mặc cho nguồn cơn tuôn trào, êm ả, lặng lẽ và e ấp…

https://thuviensach.vn

Quí vị đã đọc chưa ?

SẤM SÉT THÁI BÌNH DƯƠNG
TỪ TRÂN CHÂU CẢNG ĐẾN HIROSHIMA

Nguyên tác : **ALBERT VULLIEZ**

Bản Việt ngữ : **NGƯỜI SÔNG KIÊN** và **LÊ THỊ DUYÊN**

- TẤT CẢ MỌI BÍ MẬT CUỘC CHIẾN THÁI BÌNH DƯƠNG.
- NHỮNG TRẬN HẢI CHIẾN DỮ DỘI NHỨT ĐỆ NHỊ THẾ CHIẾN.
- NHỮNG TRẬN ĐÁNH RỪNG RẬM VÀ SÌNH LẦY ĐẪM MÁU NHỨT LỊCH SỬ CHIẾN TRANH.
- YAMAMOTO VÀ NHỮNG CUỘC PHỤC KÍCH TRÊN BIỂN VÀ TRÊN KHÔNG KHỦNG KHIẾP NHỨT ĐỆ NHỊ THẾ CHIẾN.
- ĐÔ ĐỐC ONISHI PHI CÔNG THẦN PHONG KAMIKAZE VÀ NHỮNG TRẬN ĐÁNH KINH HOÀNG QUYẾT ĐỊNH VẬN MẠNG THÁI BÌNH DƯƠNG.

SÔNG KIÊN XUẤT BẢN
ĐÃ PHÁT HÀNH TOÀN QUỐC

https://thuviensach.vn

Quí vị đã đọc chưa ?

Quyển sách thứ I của **TỦ SÁCH TRUNG ĐÔNG**

BỨC TƯỜNG THÀNH DO THÁI

Nguyên tác : **JEAN LARTÉGUY**

Bản Việt ngữ : **NGƯỜI SÔNG KIÊN** và **LÊ THỊ DUYÊN**

MỘT CUỐN SÁCH TRÌNH BÀY TƯỜNG TẬN VỀ :

- Vùng Trung Đông kỳ bí đang hừng hực lửa
- Đời sống lang thang lưu lạc của người Do Thái suốt hơn 2.000 năm, cuối cùng đã về vùng Đất hứa để thành lập được một Quốc gia !
- Bí mật về quốc gia Israel, Quân đội Do Thái, về các nhân vật kỳ dị : Herzl, Ben Gourion, Golda Meir, Haim Weizmaann, Moshé Danyan.
- Phong trào kháng chiến Palestine, phong trào THÁNG CHÍN ĐEN, tại sao BIỆT KÍCH cảm tử Fedayin khủng bố ? Đánh cướp máy bay ? Phá nổ trường học, giết hại đàn bà, trẻ con ? Không lực Do Thái ào ạt oanh kích kẻ thù ! Máu chảy Thịt rơi ! Người chết !

SÔNG KIÊN XUẤT BẢN
ĐÃ PHÁT HÀNH TOÀN QUỐC

https://thuviensach.vn

Quí vị đã đọc chưa ?

BỘ MẶT THẬT
NHÀ ĐỘC TÀI PHÁT-XÍT
MUSSOLINI

Nguyên tác : **RACHELE MUSSOLINI**
Bản Việt ngữ : **NGƯỜI SÔNG KIÊN và LÊ THỊ DUYÊN**

● Các bạn trẻ bước vào cuộc đời với đôi bàn tay trắng nhưng mang nặng hoài bão phục vụ Quốc gia Dân tộc, cùng tạo dựng một sự nghiệp cho chính mình, phải đọc để biết rõ cuộc đời tranh đấu gian khổ của con người ngoại hạng, cũng đã xuất thân với đôi bàn tay trắng : MUSSOLINI.

● Các bạn trai gái chưa yêu, đã yêu và đang yêu phải đọc để sống qua những cuộc tình cuồn cuộn như sóng bão đại dương, sôi sục như hỏa diệm sơn phun lửa, nồng thắm và êm đềm như mặt nước hồ thu của con người đa tình nhưng cũng chung thủy nhứt : MUSSOLINI.

● Các bạn trẻ đang nuôi mộng làm Chính trị, quí vị đang hoạt động Chính trị, đã làm Chính trị phải đọc để biết rõ sự nghiệp cùng rút tỉa ưu khuyết điểm của con người đã sống vì Chính trị, đã chết vì Chính trị : MUSSOLINI.

SÔNG KIÊN XUẤT BẢN
ĐÃ PHÁT HÀNH TOÀN QUỐC

https://thuviensach.vn

Quí vị đã đọc chưa ?

Quyển sách thứ 10 của Bộ Sách HITLER

NHỮNG TÊN ÁC QUỶ CỦA Y KHOA DƯỚI THỜI ĐỆ II THẾ CHIẾN

Nguyên tác : **CHRISTIAN BERNADAC**
Bản Việt ngữ : **NGƯỜI SÔNG KIÊN và LÊ THỊ DUYÊN**

• QUYỂN SÁCH LỘT TRẦN CÁC TỘI ÁC KHỦNG KHIẾP CỦA CON ÁC QUỶ KHÁT MÁU HITLER VÀ BỌN NGƯỜI TÀN BẠO, DÃ MAN NHỨT NHÂN LOẠI : HIMMLER VÀ TẬP ĐOÀN.

• NHỮNG KHỔ HÌNH KINH THIÊN ĐỘNG ĐỊA MÀ NHIỀU TRIỆU NGƯỜI : NAM, PHỤ, LÃO ẤU ĐÃ BỊ BẮT PHẢI TRẢI QUA.

• TẤT CẢ NHỮNG ĐAU THƯƠNG CHẤT NGẤT MÀ NHIỀU CHỤC TRIỆU NGƯỜI ĐÃ BIẾT QUA, NHIỀU TRIỆU NGƯỜI ĐÃ MẤT MẠNG.

• QUYỂN SÁCH ĐÃ VÀ ĐANG LÀM HÀNG TRĂM TRIỆU NGƯỜI PHẢI BÀNG HOÀNG KINH KHIẾP VÀ CUỐI CÙNG PHẢI NHỎ LỆ XÓT THƯƠNG.

SÔNG KIÊN XUẤT BẢN
ĐÃ PHÁT HÀNH TOÀN QUỐC

https://thuviensach.vn

Quí vị đã đọc chưa ?

Quyển sách thứ 8 của Bộ Sách HITLER

HITLER VÀ CÁC DANH TƯỚNG ĐỨC QUỐC XÃ

Nguyên tác : **RAYMOND CARTIER**

Bản Việt ngữ : **NGƯỜI SÔNG KIÊN và LÊ THỊ DUYÊN**

• MỌI Ý ĐỒ TÀN BẠO, MA QUÁI CỦA CON ÁC QUỶ HITLER TRONG VIỆC TIÊU DIỆT TOÀN THỂ NHÂN LOẠI NGOẠI TRỪ GIỐNG DÂN **THƯỢNG ĐẲNG** VỚI **DÒNG MÁU ARYEN.**

• NƯỚC NGA ĐÃ ĐƯỢC DỰ ĐỊNH PHÂN CHIA RA SAO, TOÀN THỂ DÂN NGA SẼ BỊ TIÊU DIỆT NHƯ THẾ NÀO ?

• TẤT CẢ ĐỀU ĐƯỢC TRÌNH BÀY TƯỜNG TẬN TRONG TẬP TÀI LIỆU TUYỆT VỜI VỀ ĐỆ NHỊ THẾ CHIẾN CỦA NHÀ VĂN, KÝ GIẢ, HỌC GIẢ LỪNG DANH THẾ GIỚI : **RAYMOND CARTIER.**

SÔNG KIÊN XUẤT BẢN

ĐÃ PHÁT HÀNH TOÀN QUỐC

https://thuviensach.vn

Quí vị đón đọc :

Quyển sách thứ 12 của bộ sách HITLER

CUỘC TRUY NÃ TÊN ĐỒ TỂ DO THÁI ADOLF EICHMANN

Bản Việt ngữ : **NGƯỜI SÔNG KIÊN và LÊ THỊ DUYÊN**

● Một quả bom nổ trong thế giới điệp báo thời hiện đại

● Một điệp vụ xuất quỷ nhập thần của Do Thái, xuyên khắp toàn lãnh thổ Âu Châu, Phi Châu, Nam Mỹ Châu đã làm mọi cơ quan tình báo của mọi quốc gia trên thế giới phải sững sờ kinh ngạc và nghiêng mình khâm phục.

● Cuộc truy nã tên đồ tể Adolf Eichmann, tay sai đắc lực và hắc ám nhứt của hai tên ác quỷ **Hitler** và **Himmler**, con người dã man, khát máu nhứt nhân loại từ cổ chí kim, đã đích thân đốt sống hơn mười triệu dân Do Thái trong thời Đệ II Thế Chiến.

● Các điệp viên Do Thái đã hành động như thế nào ? Tên đồ tể bị truy ra tung tích và bị bắt cóc ra làm sao ? Bị chở từ Á Căn Đình (Nam Mỹ) về Do Thái (Trung Đông) như thế nào ?

Một câu chuyện có thật nhưng ly kỳ rùng rợn còn hơn cả những chuyện trinh thám loại hay nhứt.

SÔNG KIÊN XUẤT BẢN

https://thuviensach.vn

Quí vị đón đọc :

Quyển sách thứ 2 của TỦ SÁCH TRUNG ĐÔNG

NHẬT KÝ PALESTINE

Nguyên tác : **RACHID BOUDJEDRA**

Bản Việt ngữ : **NGƯỜI SÔNG KIÊN và LÊ THỊ DUYÊN**

• QUYỂN SÁCH TRÌNH BÀY TƯỜNG TẬN VỀ CÁC PHONG TRÀO KHÁNG CHIẾN PALESTINE, CÁC ĐỘI BIỆT KÍCH CẢM TỬ FEDAYIN, CĂN NGUYÊN CỦA CÁC VỤ ĐÁNH CƯỚP MÁY BAY.

• MỌI BÍ MẬT VỀ CÁC MỐI XUNG ĐỘT GIỮA NGƯỜI PALESTINE VỚI NGƯỜI DO THÁI, GIỮA NGƯỜI DO THÁI VÀ CÁC NƯỚC Ả-RẬP, VÀ GIỮA NGƯỜI Ả-RẬP VỚI NGƯỜI PALESTINE.

• MỘT CUỐN SÁCH CẦN PHẢI ĐỌC ĐỂ HIỂU RÕ VỀ VÙNG TRUNG ĐÔNG, NGÒI THUỐC SÚNG CỦA TRẬN THẾ CHIẾN THỨ BA, ĐANG HỪNG HỰC LỬA.

SÔNG KIÊN XUẤT BẢN

https://thuviensach.vn

Quí vị đón đọc :

Quyển sách thứ 5 trong TỦ SÁCH TRUNG ĐÔNG

NGƯỜI VỀ TỪ CÕI CHẾT
HAY
NỖI CÔ ĐƠN CỦA NGƯỜI LÍNH BIỆT KÍCH DÙ DO THÁI

Nguyên tác : **YAËL DAYAN**

Bản Việt ngữ : **MAI VI PHÚC**

• CUỐN SÁCH PHƠI BÀY TRUNG THỰC NHỮNG THẢM CẢNH, NHỮNG TRƯỜNG HỢP LƯƠNG TÂM ĐOẠN TRƯỜNG TẠI CÁC GHETTO (XÓM RIÊNG CỦA NGƯỜI DO THÁI) THỜI **HITLER**.

• NHỮNG NỖI GIAN TRUÂN TRÊN ĐƯỜNG HỒI HƯƠNG VỀ MIỀN ĐẤT HỨA, ĐỜI SỐNG TẠI KIBBOUTZ, NHỮNG MỐI TÌNH NGANG TRÁI DỞ DANG.

• VÀ TRÊN HẾT LỊCH SỬ ĐẦY GIÓ BỤI CỦA DÂN TỘC DO THÁI GIỮA HAI NGÃ ĐƯỜNG ĐỊNH MẠNG : **TỰ DO** VÀ **CÁI CHẾT.**

SÔNG KIÊN XUẤT BẢN

https://thuviensach.vn

Quí vị đón đọc :

Quyển sách thứ 4 trong TỦ SÁCH TRUNG ĐÔNG

TÂM SỰ NGƯỜI NỮ BIỆT KÍCH QUYẾT TỬ PALESTINE

Bản Việt ngữ : **NGƯỜI SÔNG KIÊN** và **LÊ THỊ DUYÊN**

• THỜI NIÊN THIẾU, TUỔI TRƯỞNG THÀNH HOẠT ĐỘNG CỦA NGƯỜI NỮ BIỆT KÍCH CẢM TỬ PALESTINE.

• QUAN NIỆM CỦA NGƯỜI « NỮ KHÔNG TẶC » MỘT PHỤ NỮ CUỒNG TÍN NHƯNG ĐẦY NHÂN TÍNH.

• TÂM TRẠNG U UẨN CỦA NGƯỜI NỮ KHÔNG TẶC LỪNG DANH THẾ GIỚI LEILA KHALED CŨNG NHƯ LỊCH SỬ CỦA DÂN TỘC CỦA CÔ, CÁC NỔI KHỔ ĐAU DẰN DẶT CỦA HỌ TRONG CẢNH LƯU ĐÀY BẤT TẬN HIỆN TẠI.

SÔNG KIÊN XUẤT BẢN

https://thuviensach.vn

NHÀ XUẤT BẢN SÔNG KIÊN

Mỗi tháng sẽ đều đặn gởi tới tay quí vị một cuốn sách tuyệt vời : nội dung hay, in đẹp, giá rẻ, đọc vừa giải trí vừa trau dồi thêm kiến thức qua hai tủ sách :

1. TỦ SÁCH LỊCH SỬ ĐỆ NHỊ THẾ CHIẾN (HITLER)
2. TỦ SÁCH TRUNG ĐÔNG

HAI BỘ SÁCH XỨNG ĐÁNG
CÓ MẶT TRONG MỌI GIA ĐÌNH

https://thuviensach.vn

tve-4U
CÙNG ĐỌC, CÙNG CHIA SẺ

https://thuviensach.vn

Notes

[←1]
Tại Do thái, phụ nữ cũng phải thi hành quân dịch.

https://thuviensach.vn